

[Nhân Tiểu Quỷ Đại Hệ Liệt] - Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết

Contents

[Nhân Tiểu Quỷ Đại Hệ Liệt] - Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết	1
1. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 1: Tiết Tử	1
2. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 1-2	5
3. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 2	9
4. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 3	12
5. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 4	17
6. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 5	21
7. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 6	26
8. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 7	30
9. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 8	35
10. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 9	39
11. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 10	44
12. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 11	53
13. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 12	63
14. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 13	69
15. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 14	76
16. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 15	82
17. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 16	88
18. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 17	95
19. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 18	105
20. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 19	113

[Nhân Tiểu Quỷ Đại Hệ Liệt] - Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, nhân x tiểu quỷ, niên hạ công, rừng rợn, HETình trạng bản gốc: Hoàn 19 chương. Biên tập

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-tieu-quy-dai-he-liet-bo-5-chan-ngon-dong-truyen-thuyet>

1. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 1: Tiết Tử

Sức cùng lực kiệt, Thành Chu lột sạch quần áo rồi ngâm mình vào nước ấm đã được pha sẵn trong bồn tắm.

Hai ngày nay... Không, mà là trong khoảng thời gian này, hần cứ như phải đi đánh giặc, cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi vô bờ bến.

Cửa ngăn cách bị kéo ra. Một thằng nhóc trần truồng nghênh ngang đi tới, bước lên ghế đầu rồi phóng vào bồn tắm, sau đó nằm giang tay giang chân trên người Thành Chu.

Hai cha con người bé nằm trên người to, cùng một tư thế, cùng ngửa đầu híp mắt ngâm mình.

“Nhóc mày nói xem Tư Đồ trước kia làm nghề gì ấy nhỉ? Sao gã ta có thể lấy được nhiều thuốc phiện đến vậy?” Thành Chu thì thào. Hành động và những lời nói của Tư Đồ đã khiến anh nhà khiếp sợ đến tận bây giờ.

Trước đó Tư Đồ đã mách nước cho hần cách khai báo với cảnh sát, sau đó nói rằng gã sẽ lo liệu những chuyện khác, hần không cần phải lo lắng, nhưng hần không ngờ Tư Đồ lại có thể giải quyết vấn đề tận gốc như vậy được.

“Anh quản nghề nghiệp trước kia của gã làm chi! Gã là quỷ, lại còn là hung quỷ, trước kia không có thân thể thì thôi, giờ đã có thân thể rồi thì muốn làm gì mà chẳng được, lấy một ít thuốc phiện thì có khó gì? Có lẽ khi còn sống gã đã tàng trữ ở nơi nào đấy thôi.” Hồng Diệp thoát núp vào trong nước nhả bong bóng rồi lại thoát ngoi lên.

“Lần này nhờ có gã chứ không là ba mày không biết phải giải thích sao cho cảnh sát hiểu nữa. Ủây, xem ra về sau ba vẫn không nên dính dáng nhiều đến mấy chuyện ma quỷ này thì hơn. Nhóc mày trông cảnh sát Nghe đi, ông nhìn ba chăm chăm cứ như ba đang giấu trùm cuối ở đâu vậy. Nếu không nhờ Trần Nhan làm chứng giúp thì nói không chừng ba mày còn chưa được về nhà nữa.”

Còn “con người” tên Tư Đồ đột nhiên xuất hiện cứu người thì được cảnh sát cho rằng đó là một anh hùng đi ngang qua thấy nguy liền cứu giúp nhưng lại muốn giấu tên. Vậy mà hần đây chính thức mạo hiểm tánh mạng để cứu người thì lại bị cảnh sát coi là kẻ tình nghi.

Tóm lại là nhiều chuyện phiền muộn quá đi! Có điều Thành Chu vừa nghĩ tới Trần Nhan, trên mặt liền xuất hiện nụ cười. Qua cuối tuần, đến thứ hai, bọn hần sẽ lại được gặp nhau ở công ty rồi... Có khi nào... hần nên thử thử không?

Trần Nhan Trần Nhan! Trở về là cứ lăm bắm không ngừng! Hừ!

Hồng Diệp giơ bàn chân nhỏ đập đập ba nó, “Ngày mai thứ bảy, anh định mang tôi đi đâu chơi đây?”

Thành Chu không thèm mở mắt ra mà đáp luôn: “Ở nhà nghỉ ngơi.”

Hồng Diệp dẫu môi, “Tuần trước anh đã hứa với tôi rằng cuối tuần này sẽ dẫn tôi đi xem phim mà!”

“Ba mệt quá, muốn nghỉ ngơi hai ngày. Hồng Diệp, nghe lời chút đi, mai mày để Hà Sinh dẫn đi xem phim đi.”

“Hà Sinh vẫn chưa khôi phục hoàn toàn mà. Nếu ngày mai Trần Nhan rủ anh đi xem phim là thể nào anh cũng sẽ mừng điên lên luôn đúng hông?”

Hồng Diệp mắt húng quay đầu bò lên trên, đề lên ngực ba nó xuống.

“Chớ nói nhảm!” Nghe thấy Hà Sinh vẫn chưa hồi phục, Thành Chu lo lắng mở mắt ra, “Không phải Hà Sinh mới vừa hút một ít tinh khí của ba sao? Chẳng lẽ vẫn chưa đủ ư? Có cần ba cho thêm không?”

“Không cần, cứ để anh ấy tự hồi phục dần dần. Tuy anh có thể tự động hấp thu năng lượng từ đất trời để bổ sung tinh khí, nhưng nếu bị rút đi quá nhiều một cách đột ngột thì không ổn đâu. Hơn nữa Hà Sinh là hồn thiện, hấp thụ quá nhiều tinh khí của anh cũng không tốt cho anh.” Đương nhiên nếu như anh cam tâm tình nguyện dâng tinh khí thì không tính.

Nhưng Hồng Diệp còn lâu mới nói điều này cho ba nó biết. Trong mắt nó, toàn thân Thành Chu đều là của riêng nó đấy. Nếu không vì sức mạnh hiện tại của nó vẫn chưa chịu khôi phục thì còn lâu nó mới để Thành Chu cung cấp tinh khí của hần cho hai con ma kia.

Còn bây giờ, vì sự cần thiết bắt buộc, nó không thể không dưỡng hai con ma để chúng giúp nó trông coi Thành Chu. Thế nên nó đành phải chia sẻ một chút thức ăn của mình cho Hà Sinh và Tư Đồ, nhưng cũng chỉ có một chút như vậy thôi.

“VẬY Ờ...” Thành Chu mệt mỏi nên không hỏi nhiều. Vừa nãy lúc Hồng Diệp hỏi hắn ngày mai dẫn nó đi đâu chơi, trong đầu của hắn xẹt qua thứ gì đó, nhưng hắn nhất thời không nhớ ra. Mà càng nghĩ không ra, hắn lại càng cảm giác như mình đã quên mất việc gì rất quan trọng của ai đó.

“Anh mang theo linh bài của hai người họ bên người là cũng có tác dụng tạm bợ rồi. Hà Sinh sẽ khoẻ lại nhanh thôi.”

“VẬY THÌ TỐT RỒI.” Thành Chu cuối cùng cũng yên tâm. Giờ đây hắn đã hoàn toàn xem Hà Sinh như người nhà nên tuyệt đối không mong cậu sẽ gặp phải rắc rối nào.

Hồng Diệp đâm đâm hạt gạo nhỏ trước ngực ba nó một cách thích thú. Thành Chu đẩy tay nó ra. Hồng Diệp lại tiếp tục.

“HỒNG DIỆP!” Thành Chu bắt đầu dỗi, đành ngồi dậy ôm thẳng cu nghịch ngợm này lại, “Thôi nào, đừng làm rộn nữa. Nhắm mắt lại đi, ba gọi đầu cho.”

“ĐỪNG CÓ ĐỂ XÀ BÔNG RƠI VÔ MẮT TÔI Á NHA!”

“MÀY CỨ NHẮM MẮT LẠI THÌ NÓ KHÔNG LỘT VÔ ĐÂU.”

Thành Chu với lấy chai dầu gội trẻ em, đổ một ít lên đầu con rồi bắt đầu vò nhẹ tóc nó.

Hồng Diệp ngậm nga thoải mái.

“MÀY HÁT CÁI GÌ THẾ? DỄ THẤY ỚN HÀ.” Thành Chu chọc ghẹo con hắn.

Hồng Diệp tức giận, đưa tay đập xuống nước, “ÔNG HÁT MỚI DỄ ẤY!” Nói xong bèn dứt khoát hát rống lên.

Nghe tiếng trẻ con non nớt gào khản giọng bài hát “Em có một chú lừa, nhưng mà tới giờ em cũng hông cười...”, Thành Chu bật cười ha ha.

Thành Chu càng cười, Hồng Diệp càng gào to hơn.

“ĐỪNG LỘN XỘN, ĐỂ BA XẢ TÓC CHO NÈ.” Thành Chu điều chỉnh nước ấm của vòi sen, sau đó gọi nước lên tóc nhóc nhỏ. Được nửa đường, Thành Chu chợt hét to một tiếng: “Á! TAO NHỚ RA RỒI!”

Hồng Diệp ngừng đầu, “Anh nhớ chuyện gì?”

“THƯ! BA MÀY CHƯA CÓ GỬI LÁ THƯ KIA NỮA!” Thành Chu than thở, “Hèn gì cứ nhớ là đã quên chuyện quan trọng gì đó. Thôi hết được nghỉ ngơi rồi, ngày mai phải đi Trì Châu rồi...”

Nói còn chưa dứt lời, hắn chợt nghe tiếng nhóc con la lên: “ĐỒ NGỐC! ĐỒ NGỐC! Anh gội nước vô mắt tôi rồi! Cay quá cay quá!”

“MÀY KHÔNG MỞ MẮT THÌ SAO NÓ LỘT VÔ ĐƯỢC? ĐÃ DẶN BAO NHIÊU LẦN RỒI, KHI GỘI ĐẦU ĐỪNG CÓ MỞ MẮT MÀ.” Thành Chu vội vàng rửa mắt cho con.

Hồng Diệp còn không nghe lời mà uốn qua uốn lại, mạnh miệng nói ba nó ngược đãi nó.

“TAO NGƯỢC ĐÃI MÀY CÁI RẮM!” Thành Chu tức giận hét lên bờ mông nho nhỏ của thằng cu.

Hồng Diệp quay phắt người lại, tóm lấy hạt gạo nhỏ trên ngực ba nó.

Và rồi hai cha con quây tan tành phòng tắm.

Mười giờ tối thứ sáu, ngày hôm sau, Thành Chu lại đến nhà ga Trì Châu.

“Người nhân viên phục vụ kia bảo đến giao lộ đầu tiên bên ngoài nhà ga có thể trông thấy xe lửa, nhưng anh ta không hề nói là bên trái hay bên phải. Hơn nữa ở đây nhiều giao lộ nhỏ quá, biết anh ta nói đến cái nào đây?”

Thành Chu ra nhà ga liền phát hiện đối tượng chẳng dễ tìm như hắn nghĩ, lại bắt đầu lăm bà lăm bầm.

“Tư Đồ đi bên trái, tôi với anh đi bên phải.” Hồng Diệp mắt kiên nhẫn. Chuyện đơn giản như thế mà cứ phải lăm băm chỉ cho một vậy hà.

Tư Đồ từ trong đám người đi ra, gạt đầu với Hồng Diệp, đi về phía bên trái như phân phó.

Hồng Diệp kéo Thành Chu đi sang bên phải.

Vừa đi ra nhà ga chưa bao lâu, Thành Chu liền thấy một con đường nhỏ có đèn đường. Đúng lúc này, hắn bất chợt cảm giác túi bên phải hơi nóng lên, bèn đưa tay vào sờ, chạm phải lá thư được gấp thành con hạc kia.

Thành Chu nhìn lá thư rồi nhìn ngõ nhỏ, vô thức bước chân đi vào.

Hồng Diệp bỗng nghiêng đầu nhìn ra sau lưng, khoe miệng khẽ cười lạnh, theo sát Thành Chu vào ngõ nhỏ.

Cuối ngõ nhỏ là một đường nhựa cắt ngang với bề rộng cho cỡ một chiếc xe con đi qua. Đường nhựa có đèn đường chạy dọc, cách đường ray xe lửa cỡ hai mét. Để phòng ngừa chuyện không may, một tấm lưới sắt bảo vệ được dựng lên giữa đường nhựa và đường ray.

Thành Chu nhìn quanh liền thấy một bà lão đang đứng dưới đèn đường.

Dưới bóng đèn vàng nhạt nhòa, bà lão ăn mặc chỉnh tề, đứng trước lưới sắt, hết sức chăm chú nhìn đoàn tàu lướt tới từ đằng xa.

Thành Chu do dự trong chốc lát, dặt tay con trai, chậm rãi đi đến bên cạnh bà lão, khẽ ho khan một tiếng.

Bà lão nghiêng đầu nhìn hắn một cái.

“Chào buổi tối ạ.” Thành Chu cười với bà.

Bà lão nhìn Thành Chu rồi nhìn sang Hồng Diệp bên cạnh hắn, chân mày hơi nhíu lại, “Tôi đã gặp rất nhiều kẻ lừa đảo như cậu rồi. Lần nào các người cũng bịa ra những lý do và hoàn cảnh vô cùng xót xa cả, lần này cậu định lấy cớ gì đây? Con cậu bị ung thư cần chữa bệnh, nhưng cậu lại bị trộm hết tiền ở nhà ga nên đến đây xin tiền chữa bệnh cho con à?”

“Ấy không không không! Con của tôi đang khỏe mạnh thế này, sao tôi lại tự trù con tôi làm gì? Bác à, bác đừng nói lung tung chứ!” Thành Chu không biết nên khóc hay cười, không ngờ mình chưa kịp mở miệng đã bị xem là kẻ lừa đảo.

Bà lão nghe Thành Chu nói thế bèn hơi ngượng ngùng, “Xin lỗi nhé, tôi cho rằng... Tôi ở chỗ này thường gặp phải bọn lừa đảo. Bọn chúng thấy tôi già cả nên định lừa gạt lòng hảo tâm của tôi để lấy tiền, tôi bị gạt vài lần nên đành phải đề phòng. Chàng trai, cậu đừng để bụng nhé. Có phải cậu muốn hỏi đường không? Cậu muốn đi đâu? Tôi biết khá rõ vùng này đấy.”

Thành Chu khoát khoát tay, “Bác ơi, tôi không định hỏi đường bác, nhưng đúng là tôi có chuyện muốn hỏi bác thật.”

Bà lão tuy cười nhưng thần sắc rõ ràng có chút đề phòng.

Thành Chu không để bụng lắm. Một bà lão già nua nói chuyện với một người trẻ tuổi thì có chút đề phòng cũng là bình thường.

“Bà ơi, con chào bà ạ! Ba con đến đưa tin đây, tụi con không phải người xấu đâu.” Hồng Diệp làm ra vẻ chín chắn trước bà lão.

Bà lão bật cười, không khỏi xoa đầu nhóc con, “Ừa, đến đưa tin ha. Vậy mấy đứa lạc đường hay tìm không thấy địa chỉ đưa tin à?”

“Không phải ạ, tụi con nghĩ bà là người nhận thư nên mới tới đây ạ.”

“Ồ?” Bà lão lại tắt đi ý cười, lại cảm thấy hai cha con này đúng là bọn lừa đảo, “Các người đưa thư gì? Trên thư viết cái gì? Là thuốc mới ra chuyên trị cao huyết áp? Hay thuốc bổ có thể vừa phòng ngừa các loại bệnh vừa điều hoà thân thể?”

Thôi rồi rồi, lần này bọn hắn bị coi là bán hàng đa cấp rồi.

Thành Chu cười khỏ. Thấy dáng vẻ lấy điện thoại di động ra dọa gọi cảnh sát của bà lão, hắn không giấu diếm nữa mà nói thật luôn, “Bác à, trên xe lửa bọn tôi gặp được một nhân viên phục vụ kì lạ. Anh ta nhờ chúng tôi đến giao lộ đầu tiên gần nhà ga có thể nhìn thấy xe lửa vào khoảng mười hai giờ đêm để tìm một người, cũng không nói là nam hay nữ, già hay trẻ, chỉ giao thư cho tôi và biến mất.”

Bà lão nắm chặt điện thoại, vẻ mặt hơi biến chuyển.

Thành Chu miết miết bàn tay nhỏ bé của con, nhún vai nói: “Tôi sợ quá, không dám không đưa thư nên đi tìm rồi thấy bác đứng ở chỗ này. Thế là tôi tính hỏi bác thử, xem bác có ấn tượng nào với người nhân viên kia không.”

“Cậu...” Bà lão vừa mở miệng thì phát hiện giọng mình đã khản đi, liền vội vàng hắng giọng, dần lại cảm xúc mà hỏi: “Cậu bảo nhân viên phục vụ đó trông thế nào?”

Thành Chu mô tả lại dáng vẻ người nhân viên, nhấn mạnh về bộ đồng phục cũ kỹ như đã từ nhiều thập niên trước của anh ta.

Bà lão nghe xong, một tay vịn lấy lưới sắt trước mặt, một tay ôm ngực thở dốc.

“Ồ, bác gái? Bác không sao chứ?” Thành Chu vội vươn tay đỡ lấy bà lão.

Bà lão run rẩy khoát khoát tay, run rẩy lấy ra một lọ thuốc trong túi áo, mở nắp, giũ xuống một viên thuốc rồi nuốt xuống.

“Cậu có thể cho tôi xem bức thư ấy được không?” Bà lão run rẩy hỏi. Vẻ bình tĩnh và tỉnh táo trên gương mặt bà đã không còn mà thay vào đó là nỗi khát khao khôn cùng.

Thành Chu không nói lời nào, lập tức đưa bức thư đến.

Bà lão vừa nhìn thấy hình dạng bức thư liền che miệng lại, vịn lấy lưới sắt mà chậm rãi ngồi xuống một cách yếu ớt

2. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 1-2

Thành Chu muốn giao thư cho bà lão, nhưng bà vẫn ngồi dưới đất cúi đầu khóc nức nở.

Tuy con đường này ít người qua lại, nhưng đôi lúc vẫn xuất hiện vài bóng người đi đường, và tất cả họ đều quay đầu nhìn về phía bọn hắn.

Thành Chu thấy an ủi không có hiệu quả bèn đưa tay định nâng bà dậy, nhưng khí lực toàn thân bà như bị rút cạn. Bà hoàn toàn không thể nào tự đứng lên được.

Thành Chu hết cách, đành ngồi xuống cạnh bà, ít ra như vậy trông hắn sẽ không giống như đang ức hiếp bà nữa.

Hồng Diệp ngồi trên đùi ba, tựa vào ngực ba nghiêng đầu nhìn bà lão.

Khoảng hơn mười phút sau, bà lão lấy khăn tay ra lau nước mắt, khàn giọng mà nói rằng: “Khiến các cậu chê cười rồi. Tôi thật sự thật không ngờ tôi còn có thể nhìn thấy nó...”

Ánh mắt bà lão rơi xuống con hạc giấy trong tay Thành Chu. Trên gương mặt bà là đôi phần hoài niệm, vài nét đau thương mà cũng pha lẫn vài tia mờ mịt.

Thành Chu giao thư cho bà. Bà lão xiết chặt khăn tay, qua một hồi lâu mới vươn tay nhận thư.

Thành Chu và Hồng Diệp cùng ngẩng đầu nhìn bà lão. Trong nháy mắt khi ngón tay bà vừa mới chạm vào bức thư, một nhân viên phục vụ anh tuần trong bộ đồng phục thời xưa liền xuất hiện bên cạnh bà.

Người nhân viên tuần tú và trẻ tuổi nhìn bà lão với ánh mắt dịu dàng như nước, trong mắt là nỗi xúc động lẫn vẻ áy náy sâu sắc. Anh muốn sờ lên búi tóc hoa râm của bà, nhưng những ngón tay trong suốt của anh lại xuyên qua tóc bà.

Bà lão rơi lệ một lần nữa, bàn tay già nua ôm yếu của bà vuốt ve qua lại chính giữa con hạc giấy.

“... Là anh ấy... Chỉ có anh ấy mới gấp hạc giấy như vậy. Anh ấy khéo tay lắm, gấp cái gì là ra cái đó, ngay cả thêu thùa cũng tốt hơn cả tôi, không như tôi luôn vụng về tay chân.” Không biết bà lão nghĩ tới điều gì, chợt ngừng khóc mà mỉm cười, trên mặt còn hiện lên vẻ ngượng ngùng và hạnh phúc của một thiếu nữ.

“Từ nhỏ anh ấy đã rất thích xe lửa, luôn nói với tôi rằng sau này lớn lên sẽ lái tàu.” Bà lão xem Thành Chu không hiểu bèn mỉm cười giải thích: “Tàu ở đây là tàu lửa đấy. Nhưng vì một vài chuyện, anh ấy không trở thành lái tàu mà thành trưởng tàu.”

Đoạn, bà lại đắm mình trong hồi ức.

Thành Chu suy nghĩ... Nhiệm vụ của hắn đến đây là hoàn thành chưa nhỉ? Hắn có thể rời đi được rồi chứ hả? Nhưng trông bộ dáng lúc này của bà lão, hắn cũng không muốn đi ngay.

“... Tôi lớn hơn anh ấy hai tuổi, gia cảnh lại không tốt. Lúc ấy người nhà và bạn bè của anh ấy đều không đồng ý chuyện của hai chúng tôi, nhưng anh ấy lại luôn lén chạy đến tìm tôi. Người nhà của tôi cũng không đồng ý. Để giải quyết hoàn cảnh khó khăn của gia đình, cha tôi muốn gả tôi cho một người khác. Khi đó tôi đã mười chín tuổi, còn anh ấy chỉ mới mười bảy.”

Bà lão bần thần vuốt ve con hạc giấy nhuộm màu máu.

“Tôi không chịu nên trốn khỏi nhà, chỉ có mỗi anh ấy là biết tôi ở đâu. Anh ấy thường đến thăm tôi. Đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời tôi. Nhưng vì anh ấy đến quá nhiều lần nên đã khiến người nhà chú ý. Họ đoán rằng anh ấy có thể đã đến thăm tôi nên đã lừa gạt anh ấy, bảo rằng họ đồng ý cho hai chúng tôi được ở bên nhau. Anh ấy tin là thật, liền đòi dẫn tôi về nhà, nhưng tôi không chịu, thế là anh ấy dẫn hai người thân đến tìm tôi...”

Thành Chu trông thấy người trưởng tàu khô gò quỳ xuống bên cạnh bà lão, đau khổ xin lỗi bà.

“Tôi bị người nhà ép trở về. Anh ấy muốn cứu tôi nhưng lại bị gia đình trói lại. Gia đình anh ấy nghĩ anh ấy bị ma ám nên kiên quyết đưa anh ấy đi tông quân dựa vào quan hệ quen biết. Cuối cùng anh ấy nhờ người đưa tôi một bức thư gấp thành hạc giấy, bảo tôi đợi anh ấy, đến ngày trở lại anh ấy sẽ cưới tôi.”

Nước mắt bà lại tiếp tục rơi xuống, “Nhưng tôi không thể đợi được đến ngày ấy. Không bao lâu sau khi anh ấy nhập ngũ, gia đình tôi đã bắt trói và bịt miệng tôi để gả tôi cho kẻ mà họ ưng ý. Vào thời nay, đó là chuyện không tưởng... Nhưng ở thời chúng tôi...”

Thành Chu muốn an ủi bà nhưng lại không biết phải an ủi như thế nào.

Bà lão cũng không cần hắn an ủi, bà chỉ đơn giản là cần người để giải bày mà thôi.

“Đến tận hôm sau, kẻ kia mới tháo bỏ dây trói trên người tôi và lấy vải bố bịt miệng tôi ra. Tôi nằm trên giường rất lâu nhưng không thể nào cử động được. Về sau mẹ tôi đến thăm tôi, bà quỳ trên mặt đất cầu xin tôi hãy sống tốt với kẻ đó, rằng chỉ có như vậy thì hai người anh của tôi mới có thể lấy được con gái nhà lành, gia đình tôi mới có thể tránh khỏi tai họa. Bà còn nói nếu như tôi tự tử thì bà cũng sẽ chết theo tôi.”

Người trai trẻ như nghe thấy chuyện này lần đầu, anh thoát trông vô cùng hoảng hốt và phẫn nộ.

Bà lão lau nước mắt, cười lạnh, “Vậy là tôi và kẻ kia sống với nhau như thế. Lúc ấy tôi đã từng nghĩ, nếu đã như vậy rồi, Tiểu Đan trở về cũng không thể nào cưới tôi được, vậy thì tôi đành chung sống với kẻ kia vậy, ít ra thì tương lai gia đình tôi sẽ sáng lạn hơn một chút. Thế nhưng... Chồng tôi lại mắc chứng tự ti và đa nghi trầm trọng. Chẳng những gã thường xuyên nhốt tôi trong nhà mà còn...”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaa —! Tại sao có thể như vậy chứ?!” Người trưởng tàu anh tuấn bỗng ôm đầu gào rú đầy thống khổ.

Tiếc là bà lão không thể nhìn thấy anh cũng như không nghe được giọng nói của anh.

Thành Chu không biết mình có nên nói cho bà lão rằng Tiểu Đan của bà đang đứng cạnh bên bà hay không.

“Khi đó trên người tôi thường chằng chịt những vết bầm xanh tím, nghiêm trọng nhất là một lần tôi bị gã đánh phải nằm liệt giường nửa tháng. Ban đầu gia đình gã còn khuyên gã vài câu, nhưng khi thấy tôi vào cửa nhà họ hơn một năm mà vẫn chưa mang thai nên không nói đỡ giúp tôi câu nào nữa. Lúc ấy suốt ngày tôi luôn muốn tìm đến cái chết, nhưng chồng tôi biết rõ ý định của tôi, sợ tôi chết đi thật sẽ khiến gã mất mặt nên thường gọi mẹ tôi đến gặp tôi và còn uy hiếp bà nữa.”

Người trưởng tàu anh tuần đau đón gào lên với bà lão: “Vì sao em không nói cho anh biết những chuyện này? Nếu em chịu nói sớm với anh một chút thì...”

Bà lão nhìn con hạc giấy, “Cuộc sống của tôi trôi qua ba năm như thế. Ba năm sau, Tiểu Đan trở về, anh ấy rất đẹp trai, tuy không trở thành lái tàu nhưng anh lại làm trưởng tàu. Vào thời đấy, công việc ấy rất tuyệt vời, bao nhiêu người đều mong gã con gái mình cho anh ấy. Nhưng anh ấy vẫn đến tìm tôi, hỏi rằng tôi còn muốn bên cạnh anh ấy hay không. Tôi không muốn liên lụy anh ấy, cũng cảm giác mình không còn xứng với anh ấy nữa nên đã nói không muốn. Vậy mà anh ấy vẫn không từ bỏ, vẫn thường lên đến tìm tôi... Tôi... đã lung lay.... Tôi vẫn muốn ở bên anh ấy...”

Bà lão chợt cười gượng với Thành Chu, “Có phải cậu thấy một bà già như tôi...”

Thành Chu cuống quýt đáp: “Không không không. Theo đuổi tình yêu là tự do của mỗi người. Hơn nữa khi đó bác cũng đâu muốn cưới người kia... Tôi hiểu mà.”

Bà lão lại càng ngượng nghịu hơn: “Cảm ơn cậu đã hiểu, nhưng hành động khi ấy của tôi thật không tốt chút nào. Vào thời đại ấy, những người đàn bà như tôi tám chín phần mười đều đứt gánh giữa đường.”

Thành Chu vội vàng đổi chủ đề, “Về sau... Bác và người trưởng tàu ấy có đến bên nhau được không?”

Bà lão đã không gật đầu cũng không lắc đầu. Bà trầm mặc một hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Tôi trốn đi. Một ngày nọ, khi gia đình chồng tôi buông lỏng cảnh giác, tôi trốn đi chỉ với bộ quần áo trên người và đôi giày trên chân mà không mang theo bất cứ gì cả. Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Đan, tôi lên xe lửa, trốn một mạch đến thành phố này. Lúc đặt chân vào thành phố, tôi cho là mình rất cực đã tìm được đường sống, từ nay về sau sẽ được chung sống hạnh phúc cùng Tiểu Đan... nhưng...”

Người trưởng tàu anh tuần ôm lấy bà lão, vùi đầu vào bờ vai bà... như hoài niệm... như sám hối.

“... Nhưng tôi lại phát hiện ra mình đã mang thai.” Bà lão nói tựa châm biếm.

Thành Chu không hỏi bà lão đó là con của ai, một là vì không tiện mở miệng, nhưng phần lớn là vì hẳn đã có thể đoán được đứa trẻ ấy không phải là của người trưởng tàu kia thông qua sắc mặt của bà.

“Tôi không giấu diếm Tiểu Đan, sau khi phát hiện tôi đã nói chuyện này với Tiểu Đan. Tiểu Đan rất khó chịu trong một thời gian ngắn, sau đó anh ấy đề nghị tôi phá thai, và tôi đã đồng ý.” Bà lão lại trầm mặc một hồi lâu.

“Chúng tôi không dám đi bệnh viện, khi đó không có dịch vụ nạo phá thai bí mật nào, mà cho dù có, chúng tôi cũng không tìm thấy, chỉ có thể tìm đơn thuốc phá thai. May là Tiểu Đan đi tàu tiếp xúc được với nhiều người, anh ấy không những tìm ra đơn thuốc mà còn phối thêm nhiều dược liệu khác. Đêm xuống, tôi không hề do dự mà uống ngay chén thuốc này.”

Thành Chu nhìn thấy người trưởng tàu xin lỗi bà lão.

Bà lão không hề rơi lệ, nhưng vẻ đau đớn trên gương mặt bà lại không hề tan đi một chút nào, “Tôi xuất huyết nhiều, thiếu chút nữa là chết đi, nhưng đứa trẻ vẫn không chết mà vẫn cố bám lấy cơ thể tôi. Tôi còn muốn thử lần nữa, nhưng Tiểu Đan không đồng ý. Về sau bụng tôi chầm chậm lớn lên. Tôi có thể nhận ra ánh mắt Tiểu Đan nhìn tôi càng ngày càng đau khổ và phức tạp. Anh ấy bận rộn hẳn lên. Có khi một tháng tôi mới có thể gặp anh ấy một lần.”

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi em nhiều lắm...” Người con trai khô ngò nức nở.

“Hai tháng trước khi đứa bé ra đời, tôi và anh ấy đã cãi nhau một trận rất to.” Bà lão khẽ mỉm cười, “Tính tình Tiểu Đan rất tốt. Thật ra ngày đó là do tôi gây chuyện với anh ấy trước, rằng có phải anh đã xem tôi

như gánh nặng rồi không, có phải anh đã hối hận rồi không. Tôi đã bảo anh cút đi, nhưng khi nói ra thì lại phát hiện cái ăn cái mặc của mình đều là nhờ vào Tiểu Đan, và rồi tôi khóc lớn lên.”

Bà lão ôm mặt thì thào: “Tiểu Đan nhấn nại an ủi tôi, bảo rằng hãy đợi cho đến khi đứa trẻ được sinh ra. Tôi đã chế giễu anh ấy, rằng tôi biết rõ anh đã hối hận. Tôi bảo anh hãy ra quyết định vào lần trở về sắp đến, nhưng tôi lại sợ chính miệng anh ấy sẽ nói với tôi nên đã bảo anh ấy viết thư cho tôi.”

Bà lão cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt phẳng con hạc giấy, “...Đó là dũng cảm đối mặt hết thảy, dẫn tôi trở về thôn để tôi ly hôn với kẻ kia, sau đó cùng kết hôn với tôi và cùng ở bên nhau một cách quang minh chính đại; hoặc là chia tay với tôi. Tôi buộc anh ấy phải chọn lựa. Tiểu Đan đồng ý, bảo rằng anh ấy sẽ cân nhắc thật kĩ lưỡng, rồi rời đi...”

Tâm trạng Thành Chu nặng nề trầm trọng.

“Anh ấy đi nhưng không nói khi nào sẽ trở về. Lòng tôi vẫn không muốn xa rời anh ấy. Tôi sợ anh ấy sẽ thật sự chia tay với tôi, sợ anh ấy sẽ không bao giờ trở về nữa. Vì vậy mỗi ngày tôi đều cải trang đến nhà ga chờ anh ấy... Đợi, đợi mãi, đợi cho tới bây giờ.”

Bà lão cười khổ, vuốt vuốt tóc mình, “Ban đầu tôi luôn sợ anh ấy sẽ bỏ rơi tôi. Đợi một tháng vẫn không được, tôi tự bảo bản thân phải mạnh mẽ lên, nhưng kỳ thật khi đó lòng tôi đã hiểu rõ rằng Tiểu Đan đã không chịu nổi tôi nữa nên đã rời bỏ tôi, nhưng tôi không chấp nhận đáp án này, tôi tự nhủ phải chờ anh ấy trở về cho bằng được.”

Thành Chu nhìn sang người trưởng tàu, chỉ thấy anh đã khóc nức lên như một đứa trẻ.

“Có lẽ cậu không tin, nhưng tôi đã sinh con ngay tại sân ga đấy.” Sự tự giấu dằng đầy trong tiếng cười của bà.

“Tôi được người ở nhà ga đưa đến bệnh viện. Khoảng thời gian sau đó tôi cơ bản không thể nhớ lại. Về sau người ta nói với tôi rằng trong khoảng thời gian ấy, cả người tôi đều điên điên khùng khùng. Cũng không biết sau này có phải nhờ đồng nghiệp của Tiểu Đan nhận ra tôi hay không, người nhà của tôi và gã chồng tôi tìm đến bệnh viện. Gã đàn ông kia vừa đến bệnh viện đã nắm đầu tôi mà đánh. Gã đánh tôi, cha tôi cũng mắng tôi, bảo rằng tôi làm xấu mặt gia đình, mắng tôi vì sao còn chưa chết đi!”

Thành Chu thở dài thật dài.

“Sau đó vẫn là người trong bệnh viện cứu tôi, kéo gã vũ phu và cha tôi ra. Lúc đầu gã ta đòi dẫn tôi về quê, đòi dạy dỗ tôi một trận nhưng bác sĩ không đồng ý và còn gọi cảnh sát đến. Gã đàn ông kia khôn nhà đại chợ, vừa nhìn thấy cảnh sát thì phát run lên, lại còn đổi giọng đòi ly hôn tôi, còn ồ ồ ào đòi gia đình tôi trả lại sính lễ cho gã. Gia đình tôi không muốn, thế là họ cãi nhau ngay tại bệnh viện.”

Bà lão tựa lên lưới sắt, không nhìn thấy người con trai kia đang dùng một tư thế cực kỳ thấp kém mà nắm chặt tay bà.

“Tôi không chịu nổi nữa, khi đó đầu óc tôi đã cực kì rối loạn, tôi chỉ muốn ôm con nhảy lầu. Thế nhưng tôi bị bác sĩ giữ lại và bị đoạt con đi. Sau đó bác sĩ nói với gã và gia đình tôi rằng tôi đã nửa điên, đã không thể chịu thêm đả kích nào nữa. Kẻ kia nghe bảo rằng tôi đã hoá điên liền không đòi bắt tôi về nữa mà chỉ ồ ồ ào đòi ly hôn.”

Bà lão nói đến đây rồi chợt nhìn Hồng Diệp trong ngực Thành Chu, thoáng cười dịu dàng với nhóc nhỏ, “Bé con, đừng sợ, bệnh điên của ta đã hết rồi. Ba mươi năm trước ta đã được rời khỏi bệnh viện tâm thần rồi.”

Hồng Diệp thu hồi ánh nhìn sau lưng bà.

“Bác bị đưa vào bệnh viện tâm thần ư?” Thành Chu kinh ngạc.

Có người đi đến rồi dừng lại bên cạnh bọn hắn.

Bà lão gật gù đầu vô cùng bình tĩnh: “Tôi chờ đợi suốt mười năm trong bệnh viện tâm thần, đứa trẻ bị cha mẹ tôi mang về nhà. Về sau nó lớn lên, càng ngày càng giống chồng cũ của tôi đến nỗi gã còn đòi bắt nó về, nhưng người nhà tôi không đồng ý, đòi đổi thẳng bé bằng tiền nuôi dưỡng. Gia đình tôi ra giá, bên chồng

không trả nổi, vừa lúc gã kia về sau lấy vợ khác cũng sinh ra con trai nên chuyện này cũng không tiến triển gì thêm.”

Thành Chu đang định hỏi xem hiện tại bà đang sống cùng ai, có phải đang sống cùng con hay không thì bỗng nghe một tiếng cười lạnh vang lên bên cạnh.

Thành Chu quay đầu, trông thấy một gã trung niên tầm hơn năm mươi tuổi.

Người kia bắt mắt nói với Thành Chu: “Sao cậu nói chuyện với bà điên này lâu vậy? Ban nãy đứng nhìn hai người nói chuyện, tôi còn tưởng rằng cậu đang hỏi đường bà ta. Tôi khuyên cậu tốt nhất là cách xa bà ta một chút. Trông bà ta bình thường thế thôi, nhưng lúc lên cơn điên rất đáng sợ đấy. Những người xung quanh đây không biết phải nghe bà ta lải nhải những lời ấy bao nhiêu lần. Bà già mặt dày không biết xấu hổ, suốt ngày cứ đem chuyện trăng hoa của mình kể lung tung rồi còn muốn tranh thủ sự đồng cảm của người khác! Con cháu của bà gần như chẳng thêm quan tâm tới bà nữa rồi.”

Gã già vừa nói vừa lắc đầu, “Cậu dắt theo con mà không sợ bà ta làm con cậu bị thương à? Mau đứng lên đi! Ôi, cậu xem gương mặt bà ta kia! Bắt đầu thay đổi rồi kia!”

Thành Chu quay đầu lại, thỉnh thoảng phát hiện bà lão thoát trông vô cùng bình thường và đáng thương lúc này bỗng trở nên dữ tợn dị thường!

3. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 2

Bà lão vịn lưới sắt đứng lên, nhào tới gã trung niên, vừa cào mặt gã vừa la lớn: “Cháu gái của tao đâu? Con của mày giấu cháu gái tao ở đâu rồi? Vì sao cháu tao vẫn chưa về? Cả nhà bọn bây đều là súc sinh! Súc sinh!”

“Bà điên! Cháu của bà ở nơi nào liên quan gì đến nhà tôi? Thả tôi ra! Mụ già thối tha!” Gã trung niên bị bà lão cào mặt mà không thể nào thoát khỏi tay bà được, bèn tức giận định tát bà.

“Này! Dừng tay!” Thành Chu thấy tình hình không ổn nên đã đứng lên, giờ lại thấy gã trung niên sắp động tay bèn vội vàng giấu Hồng Diệp ra sau lưng rồi ngăn hai người lại.

Khi người trưởng tàu anh tuần thấy bà lão bị đánh, toàn thân anh như bị hắc khí quán quanh, phút chốc hiện ra sau lưng gã trung niên rồi cổ Chop Chop gã.

Gã trung niên cảm giác có ai đang bóp cổ mình liền bất chấp bà lão đang cào mặt mình mà đưa tay chụp ngược lại cổ mình.

Thế nhưng gã chẳng bắt được thứ gì cả. Cả gương mặt gã trở nên đỏ bừng, hai mắt bắt đầu trắng dã, miệng kêu ặc ặc như sắp tắt thở.

Ven đường người vây xem sợ hãi kêu lên, chẳng ai trong số họ biết gã trung niên đang bị gì cả.

Thành Chu ngây người... Bây giờ hẳn phải kéo ai ra đây?

Bà lão không phát hiện ra sự bất thường của gã trung niên, vẫn còn cào mặt gã khiến gương mặt gã nhanh chóng xuất hiện vài đường máu.

Gã trung niên nhìn Thành Chu cầu cứu.

Thành Chu không thể nào nhìn người khác bị bóp cổ chết trước mặt mình, đành bắt đầu nói với người trưởng tàu anh tuần: “Xin hãy thả ông ta ra, anh sắp giết chết ông ta rồi. Anh hẳn là hồn thiện, nhưng nếu anh giết chết ông ta thì sẽ gặp phiền toái đấy. Nghe nói quy củ ở dưới đó rất nghiêm khắc, từng việc làm đều được ghi chép kĩ càng hết đấy.”

Gã trung niên trừng to mắt. Gã không tin vào lời nói của Thành Chu, nhưng gã không tài nào quay đầu để xem sau lưng đến cùng có người hay không.

Người vậy xem chậm rãi tiến tới. Có người do dự, định tiến lên giúp gã trung niên kéo bà lão ra, nhưng rồi lại sợ đối phương gặp chuyện không may, vả lại đến mình, nên cuối cùng vẫn không ai tiến lên khuyên can.

Cách đó không xa, một tiếng thét bỗng vang lên trong căn nhà lầu.

Người trưởng tàu anh tuấn không hề đáp lại, tựa hồ như không bóp chết gã trung niên thì không bỏ qua.

Thành Chu đau đầu, chỉ có thể nói: “Tư Đồ, phiền anh kéo anh ấy ra giùm với.”

Tư Đồ đã sớm trở lại bên cạnh Thành Chu từ lâu nhưng không hiện hình, bấy giờ lập tức xuất hiện sau lưng gã trung niên, nhẹ nhàng chạm một cái lên cổ tay người trưởng tàu.

Người trưởng tàu anh tuấn như bị điện giật, thân thể anh run lên bần bật, buông hai tay ra khỏi cổ của gã trung niên.

Tư Đồ lại đẩy nhẹ người trưởng tàu ra sau Thành Chu.

Người trưởng tàu anh tuấn bị khoá chặt chỉ với hai động tác này của Tư Đồ. Đây chính là chênh lệch thực lực.

Gã trung niên cũng cảm giác cổ mình được thả ra, không khí ủa vào, bèn ôm cổ lớn tiếng ho khan, ho đến đỏ mặt tía tai. Thoáng thở gấp qua một hơi, gã liền quay đầu nhìn lại nhưng chẳng thấy gì cả.

“Đứa nào? Đứa nào mới bóp cổ tao?” Gã đàn ông khàn giọng gào thét, gương mặt tràn đầy sợ hãi.

Người vậy cũng nhìn gã đầy quái lạ rồi nhìn sang Thành Chu. Lúc này, vài người đã thấy Thành Chu nói sau lưng gã trung niên mấy lời gì đó thì gã ta mới quay trở lại bình thường được.

Tư Đồ không hiện ra thực thể. Thấy Hồng Diệp ra dấu với mình, gã gật gật đầu rồi tàn hình một lần nữa.

Gã trung niên còn đang không ngừng hô: “Đứa nào? Đứa nào bóp cổ tao! Thò mặt ra đây cho tao!” Gã vẫn còn kinh hoàng, thậm chí còn không để ý đến bà lão vẫn còn đang dùng dằng kia.

Gã trung niên lại quay đầu trừng mắt nhìn Thành Chu, nghi ngờ rằng hẳn mới chính là kẻ gây chuyện, “Mới vừa rồi là chuyện gì vậy? Mà mới nói chuyện với ai vậy? Đứa đó đâu? Mà thông đồng với bà điên này đúng không? Chúng bây chờ đấy! Tao báo cảnh sát đấy! Báo cảnh sát đấy!”

“Ông báo cảnh sát thì càng tốt! Tôi đang mong ông gọi cảnh sát đây này!”

Thấy gã trung niên “lấy oán trả ơn”, Thành Chu lúc này tức giận mà nói thảm một câu: “Làm gì có ai, mà bóp ông thì có. Ai kêu ông làm chuyện thất đức làm chi!”

Gã trung niên bị Thành Chu dọa đến phát run lên, vội vàng quay đầu nhìn quanh, nghi thần nghi quỷ.

Dưới ánh mắt khấn cầu của trưởng tàu, Thành Chu thấy bà lão vẫn còn không chịu ngừng mà cứ nhào đến gã trung niên, bèn đánh bạo đi đến vừa kéo bà lão điên cuồng lại vừa dỗ dành bà: “Thôi thôi, không có việc gì rồi. Bác buông ông ta ra đi. Bác muốn tìm cháu gái thì cứ hỏi ông ta, chứ bác cứ như vậy thì dù ông ta có muốn nói cũng nói không nên lời được nữa.”

“Súc sinh! Súc sinh! Đồ thú tính, đồ súc sinh vô lương tâm!” Sau cuộc giằng co ban nãy, quần áo chỉnh tề của bà lão đã trở nên nhàu nát, búi tóc được bới gọn gẽ cũng rơi ra, dáng vẻ lúc này của bà lão đã khiến nhiều người hoài nghi bà có điên thật hay không.

Người trưởng tàu anh tuấn đau khổ, tiến lên ôm lấy bà lão, ní non với bà: “Anh sai rồi... Anh sai rồi... A Như... A Như!”

Thân thể bà lão chợt run lên, thả gã trung niên ra.

Đúng lúc này, một mục trung niên lao ra từ căn nhà lầu cách đó không xa. Mục vừa chạy vừa hô: “Giết người! Bà điên giết người!”

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía người đang tới, mục trung niên vừa đến đã lao tới tới bà lão, nắm lấy tóc bà mà đánh, miệng còn không ngừng mắng: “Bà điên! Cho bà hại chồng tôi! Tôi đánh chết bà! Cho bà dám hại chồng tôi!”

“Này! Dừng tay!” Thành Chu tiến đến can ngăn mù trung niên đang hành hung bà lão.

Nhưng mù trung niên quá hung hãn, mù vừa nắm tóc bà lão mà đánh, vừa quay lại tát Thành Chu hai cái rồi còn gào lên: “Gì thế này? Mày muốn đánh tao à? Ở hay? Một thằng oắt như mày mà dám đánh một người đáng tuổi mẹ mày à? Mày có biết xấu hổ không hả?”

Cổ Thành Chu bị mù đà bà cào ra máu, đau đến mức hít hà, “Ai đánh bà đâu? Bà có biết điều không vậy? Dừng có đổi trắng thay đen ở đây chứ. Này! Bà dừng tay cho tôi! Đủ rồi đấy!”

Trên mặt Thành Chu lại thêm một vết máu nữa.

Bà lão cũng kêu lên thảm thiết. Tóc của bà bị mù trung niên giật tơi tả, mặt bà cũng bị hằn lên mấy dấu bàn tay của mù ta.

“Này! Mù kia! Buông bà lão ra! Mù tính đánh chết người ta sao?” Thành Chu chính thức nổi giận.

Sắc mặt Hồng Diệp cũng thay đổi.

Người trưởng tàu anh tuấn rít lên, cả người anh biến thành một làn khói đen!

“Dừng!” Thành Chu kêu lên sợ hãi.

Làn khói đen đánh về phía mù trung niên, Thành Chu sợ hãi hét lên: “Hồng Diệp!”

Gương mặt Hồng Diệp đen lại, vẫy tay một cái. Làn khói đen bị thu về trong tay Hồng Diệp.

Làn khói đen giãy dụa điên cuồng. Hồng Diệp bất mãn, bàn tay hơi ghì lại, làn khói đen lập tức bất động.

Còn mù trung niên chưa hề biết mình vừa mới trở về từ Quỷ Môn Quan, vẫn còn chửi ầm lên đầy thô tục, thấy Thành Chu kéo mình ra bèn tru lên: “Giết người! Thằng ranh dám đánh người lớn! Không biết xấu hổ! Có thằng điên giết người kia! Cứu với!” (Quỷ Môn Quan = Cửa Âm Phủ)

Ngoài miệng tru lên, mù trung niên vẫn không quên vừa đạp bà lão, vừa đưa tay định chọt vào mắt Thành Chu.

Thành Chu quả thật không thể làm gì với kiểu đàn bà hung hãn như thế này. Hắn nửa muốn cứu bà lão, nửa muốn tránh khỏi móng tay của mù trung niên, loay hoay một lát liền ướt đầm mồ hôi.

Gã trung niên được tự do, thở gấp một hồi xong liền thấy vợ một mình cân hai người, bèn xông lên quyền đâm cước đá Thành Chu.

“Thằng chó! Mày với bà điên này cá mè một lứa đúng không?! Tao mới dễ dãi với tụi bây một lúc mà tụi bây đã coi thường Vương Đại Cương tao đây rồi! Tụi bây chờ đấy, tao tuyệt đối không cho tụi bây sống tốt đâu!”

Thành Chu đã bị thương nặng mà còn bị gã trung niên đạp mấy cái.

Không ai trong đám người vây xem tách bọn họ ra mà chỉ đứng đó chỉ trỏ. Thành Chu thậm chí còn nghe được có người chỉ vào hắn, châm chọc cái gì mà “Thế phong nhật hạ”... đến nỗi Thành Chu thiếu chút nữa là thổ huyết. (Thế phong nhật hạ = Thối đời ngày sau càng lụn bại)

Sắc mặt Hồng Diệp âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước đen, “Diêu Nguyên Nguyên, mi có thể đi ra rồi đấy.”

Nguyên Nguyên nghe thấy giải trừ lệnh cấm liền hiện hình bên cạnh Hồng Diệp. Thấy người chú nó thích bị người ta bắt nạt, Nguyên Nguyên rất tức giận. Vừa rồi nó rất muốn ra giúp chú, nhưng sắp bị Hồng Diệp không cho phép nên nó không dám đi ra.

“Đi cho hai người kia một trận đi.” Hồng Diệp ra lệnh.

Nguyên Nguyên gật đầu mạnh một cái, bóng hình lóe lên liền vút đến chỗ bốn người.

Mù trung niên bỗng nhiên thét lên, cảm thấy tóc mình như bị ai kéo mà lại kéo lên trên trời, liền đau đớn tru lên.

Gã trung niên cũng đột ngột gào lên, cổ của gã lại bị ai bóp nữa rồi.

Sau đó những người xung quanh tận mắt chứng kiến một cảnh tượng cực kì quái dị.

Cặp vợ chồng trung niên như bị thứ gì đó kéo bay lên từng chút một giữa không trung.

Đôi chân của cặp vợ chồng trung niên không ngừng vung vẩy, hai tay bọn họ cũng cào cấu lên đầu và cổ của mình, thế nhưng chân của họ đã từ từ rời khỏi mặt đất.

Đám người vây xem kêu lên sợ hãi, có người còn lấy điện thoại di động ra để chụp ảnh.

Cảnh tượng này thật quá khó tin!

Về phần phụ nữ trung niên kia, tóc của bà rõ ràng hướng lên trên giống như bị ai kéo lên, nhưng kỳ quái là bà vẫn giữ được vẻ bình tĩnh mà tóc của bà vẫn không đứt ra khỏi da đầu.

Tiếng kêu thê thảm của bà có thể truyền đến cả hai con đường bên ngoài.

Còn gã trung niên bị bóp cổ hai lần, lần này còn bị kéo lên giữa không trung, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi... đến mức tiểu ướt cả quần.

Thành Chu cuối cùng cũng thoát nạn, nửa vịn nửa dìu bà lão thối lui sang một bên.

Hồng Diệp đi đến bên cạnh Thành Chu, phần nộ mà chột hần một cái rồi lại thoáng một cái.

“Đừng chột mà... Đau.” Thành Chu nhìn con một cách đáng thương. Anh nhà không biết giọng mình nghe y như đang kể lể ỉ ôi cho con rằng mình vừa bị bắt nạt, cầu yêu thương, cần an ủi.

Hồng Diệp không chột nổi nữa, lựa trên mặt Thành Chu cả buổi rồi chột một phát cuối cùng vào gáy hần, “Đồ ngốc nhà anh đấy! Xem về sau anh còn dám xen vào việc của người khác nữa không!”

Thành Chu như khóc tang, “Ba biết rồi, về sau ba không bao giờ xen vào việc của người khác nữa.” Sau đó lại lẩm bẩm, “Mà cũng có phải ba xen vô đâu, tại ông kia đánh ba chứ bộ...”

“Anh còn nói à?!” Hồng Diệp trừng ba nó.

Thành Chu không dám phản bác, vuốt vuốt cái ót trông thật tội nghiệp, lấy điện thoại di động ra nói: “Hình như bà lão bị thương rồi, ba gọi xe cứu thương đây.”

Bà lão bỗng nhiên bắt lấy cánh tay Thành Chu, “Tôi... Tôi cảm giác được anh ấy rồi...”

Thành Chu nhìn bà lão.

Gương mặt bà lão vừa đỏ vừa sưng, còn có vài vết trầy xước, nhưng ánh mắt của bà lại bắn ra hào quang khác thường.

“Vừa rồi cậu đã nói chuyện với anh ấy đúng không?”

Bà lão thấy Thành Chu không trả lời, bèn ngẩng đầu nhìn đôi vợ chồng đang lơ lửng giữa không trung.

Trông thấy cảnh tượng ấy, bà mỉm cười.

Trong ánh nhìn trực diện của tất cả những người xem ở đây, cặp vợ chồng kia đã dùng phương thức vật lý học siêu hiện đại không thể tưởng tượng nổi mà bay lên!

4. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 3

Sau đó mọi người lại thấy được một màn còn khó tin hơn nữa!

Hai người bị hất lên không đang trung khoa chân múa tay bỗng hết lên.

Gã trung niên la oai oái như một phụ nữ đàn bà, nghĩ rằng mình sẽ bị ngã chết nên ôm lấy một cột điện... Nếu không nhờ dưới chân gã vừa vặn có một cái đệm sắt, chỉ sợ dù có ôm lấy cột điện thì gã vẫn sẽ ngã từ trên cao xuống vì mất thăng bằng.

Còn mục trung niên thì lại dùng một tư thế kì quặc mà chui đầu vào trong tấm lưới sắt ngăn cách với đường ray.

Không ai biết vì sao mục lại có thể xuyên đầu qua mắt lưới nhỏ xíu như vậy, người chứng kiến chỉ có thể suy đoán rằng có lẽ chỗ đó có một lỗ rộng vừa đủ để mục xuyên đầu qua mà thôi.

Để cổ mình không bị lưới sắt cắt đứt, mục trung niên đành dùng hai tay nắm chặt những lỗ nhỏ trên lưới sắt, hai chân chống trên lưới sắt, không dám thả lỏng một khắc nào, nhưng mà tư thế này mệt lắm, mệt lắm.

Chỉ một chút sau, cầm cự không nổi nữa, cặp vợ chồng trung niên tỉnh hồn liền ra sức kêu to: “Cứu với! Ai đó gọi cảnh sát giùm với! Cứu chúng tôi với ——!”

Trong đám người vây xem, có người đã gọi điện thoại báo cảnh sát từ trước. Lần này, càng nhiều người nữa lấy điện thoại ra. Cơ mà trước khi gọi cảnh sát, bọn họ phải chụp hình và quay phim trước đã.

“Trời ạ! Thật không thể tin nổi! Đây là sức mạnh siêu nhiên ư? Ai làm ra việc này thế này?” Trong nghi hoặc, có người hướng ánh nhìn về phía đám Thành Chu.

“Mọi người xem kia! Đó là gì vậy?” Có người trong đám đông bỗng chỉ vào cột điện mà kêu lên sợ hãi.

Ánh mắt mọi người lại di chuyển một lần nữa.

“... Quạ đen! Đó là quạ đen!”

Một con quạ bay đến cột điện, rồi một con khác từ trong bóng tối bay tới lưới sắt chỗ mục trung niên.

Một con, hai con rồi ba con... Trong nháy mắt, bên trên cột điện và lưới sắt đã có gần trăm con quạ đen đậu lên.

“Làm sao có thể? Nơi chúng ta có nhiều quạ đen đến vậy ư?” Mọi người kêu lên đầy kinh ngạc.

Một con quạ đen đậu trên cột điện bỗng cúi đầu, mổ nhẹ một cái vào ót của gã trung niên.

Gã ta la lên thảm thiết.

Hết như một tín hiệu, những con quạ đen khác đồng loạt hướng những đôi mắt đen láy về cặp vợ chồng trung niên.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến đám đông phải câm miệng, có người sợ hãi, lạng lẽ lui về sau định rời khỏi đây.

Thành Chu thu hồi ánh mắt ngơ ngác, ngây ngốc mà nói: “Chúng ta tranh thủ rời chỗ này đi.”

Hồng Diệp nhìn hẩn với gương mặt đầy dấu chấm hỏi.

“Cảnh sát sắp đến rồi, phải giải thích tình huống như vậy với họ như thế nào đây?” Giờ Thành Chu nhắc tới hai chữ ‘cảnh sát’ là lại đau đầu, “Ba mày không muốn nói xạo mấy chú cảnh sát nữa đâu, hơn nữa mày nói xem như vậy thì phải chém gió thế nào? Đã thế còn có quá trời người chứng kiến nữa chứ?”

Hồng Diệp lại nhìn Thành Chu với ánh mắt dành cho đồ đần, “Đồ đần! Bây giờ anh đi mới nói không rõ ràng ấy. Cũng bởi vì nhiều người chứng kiến cảnh tượng quỷ dị như vậy, anh chỉ cần nói như bọn họ thôi, cứ nói là anh không biết gì hết, anh rất sợ hãi... chẳng phải được hơn sao? Hơn nữa bà lão này sắp chết rồi, anh mang bà ấy đi chẳng những không thể khiến cặp vợ chồng bị trừng phạt xứng đáng, mà còn có thể chuốc thêm phiền toái cho chính mình nữa.”

Thành Chu nghe thấy bà lão sắp chết thì càng hoảng sợ, những lời khác đều bị hẩn xem nhẹ.

“Nhóc mày nói bà lão...”

Hồng Diệp gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Ừ, sắp chết rồi đó.”

Thành Chu giật mình, cúi đầu nhìn bà lão.

Bà lão đang cười, cười đến khó nghe vô cùng, hơn nữa trông bộ dáng bà giống như một bà điên thật sự.

“Giờ thì tôi nghĩ tôi điên thật rồi! Bởi vì tôi chẳng những cảm giác được anh ấy đến và đang ở bên cạnh tôi, mà tôi còn chứng kiến đám súc sinh kia bị báo ứng, bị quạ đen mổ! Ha ha... Ha ha ha!”

Bà lão đã đứng không vững, dù có Thành Chu đang đỡ lấy bà.

Thành Chu chỉ có thể đặt bà xuống đất, quỳ một chân trên đất, để nửa người bà nằm trong lòng ngực của hắn.

Làn khói đen trong lòng bàn tay Hồng Diệp đang run rẩy.

Hồng Diệp liếc nhìn nó, “Mi ngoan ngoãn một chút đi! Nếu như không phải lão ngốc nhà ta xen vào việc của người khác thì ta chẳng thèm quan tâm việc mi biến thành hồn ác hay kẻ cả ác quỷ đi chẳng nữa. Mi biến thành ác quỷ lại càng tốt, sẵn lấp bụng cho ta luôn.”

Làn khói đen liền dịu xuống.

Nguyên Nguyên nhảy chân sáo đến bên chân Thành Chu, ôm lấy cánh tay của hắn mà chờ khen ngợi, “Chú ơi, con trả thù giúp chú rồi nè!”

Thành Chu cười, đưa tay xoa xoa quả đầu nhỏ của nó, “Cảm ơn nhóc.” À mà lũ quạ kia từ đâu mà đến thế? Đó là quạ đen thật sao?

Nguyên Nguyên thỏa mãn cọ đầu vào hắn.

Thành Chu lại thuận tay xoa xoa lồng ngực của mình. Bàn này hắn bị gã trung niên đá mấy cái rồi hừng thêm hai cú đâm nữa, không biết có bị nội thương hay không đây.

Hồng Diệp xem bộ dạng anh nhà, nhũu nhũu mày. Nó muốn cho Thành Chu một bài học nho nhỏ để sau này hắn không nhận nhiệm vụ lung tung nữa, nhưng... nó tuyệt đối không đau lòng! Chỉ là thân thể Thành Chu quá yếu ớt. Dưới trạng thái không tách hồn, lực công kích và tự bảo vệ mình của hắn quá thấp, đến lúc bị thương thì phiền chết đi được. Ừm, phải nghĩ biện pháp giải quyết triệt để vấn đề này mới được.

Cảnh sát rốt cuộc cũng tới.

Bà lão bỗng nắm lấy cổ áo Thành Chu, “Có phải anh ấy đang ở ngay tại đây không? Nói cho tôi biết đi, tất cả những thứ này đều là do anh ấy làm đúng không?”

Hồng Diệp nghe thấy tiếng ai đang khẩn cầu mình.

Bàn tay Hồng Diệp hơi buông lỏng. Làn khói đen thoát khỏi kẽ tay nó, biến thành người trưởng tàu anh tuấn xuất hiện bên cạnh bà lão.

Thân thể bà lão bỗng cứng lại. Bà buông tay ra, chậm rãi, chậm rãi quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Nước mắt tuôn ra, bà lẩm bẩm: “Tôi nhìn thấy anh ấy rồi... Tôi nhìn thấy anh ấy thật rồi... Đây là mơ sao? Tôi đã quên hình dáng của anh ấy, ngay cả một bức hình về anh ấy cũng không có... Vậy mà bây giờ tôi lại có thể nhìn thấy anh ấy rõ mồn một...”

Trưởng tàu quỳ xuống bên bà lão, cầm chặt tay bà mà không ngừng nói: “Anh xin lỗi... Anh xin lỗi...”

Tuy có thể nhìn thấy được người yêu nhưng bà lão vẫn không nghe được giọng nói của anh. Nhưng bà vẫn hạnh phúc như cũ mà hỏi rằng: “Anh đến đón em sao? Anh còn muốn em sao? Bọn họ đều nói anh đã đến nơi khác an cư, bảo em đừng chờ đợi anh nữa. Nhưng em không tin, anh không phải kiểu người vô trách nhiệm như thế. Nếu như anh muốn kết hôn với người khác, anh nhất định sẽ nói rõ ràng trước mặt em đúng không?”

Trưởng tàu ra sức gật đầu.

“Em biết mà...” Trên gương mặt bà lão là nụ cười e thẹn của người thiếu nữ, “Anh đã đi đâu thế? Vì sao đã lâu như thế mà không xuất hiện? Dù em cam tâm tình nguyện chờ anh, nhưng thời gian thấm thoát thoi đưa... Anh xem, em đã già thế này rồi.”

Bà lão muốn đưa tay che mặt của mình, nhưng lại không thể nhấc lên nổi.

Đôi mắt người trưởng tàu đã đầm lệ.

Thành Chu nhìn Hồng Diệp, Hồng Diệp lắc đầu với hắn.

Sức khỏe bà lão vốn đã không ổn, nếu như bọn hắn không tìm tới, chỉ sợ bà cũng sẽ qua đời chỉ trong vòng một tháng tới.

Còn lúc này, bà lão đã nhận được tin tức của người yêu, những chấp niệm giúp bà cầm cự đến giờ phút này cũng đã tiêu tan. Đã thế, bà còn bị cặp vợ chồng trung niên ngược đãi và đánh đập, tinh thần và thân thể của bà đã không còn chống đỡ nổi nữa rồi.

Có thể nhìn thấy linh hồn người đã chết chứng tỏ bà đã bước một chân vào Quỷ Môn Quan. Giờ đây, tâm nguyện của bà đã được hoàn thành, để bà ra đi bình yên mới là thượng sách.

Thấy người yêu không nói, lại không nghe được anh đang nói gì, bà lão liền nóng nảy, cố gắng nâng tay lên như muốn lấy con hạc giấy trong túi áo ra.

“Chàng trai trẻ, phiền cậu lấy lá thư ra và đọc nó cho tôi nghe được không? Tôi muốn biết Tiểu Đan đã viết gì trong thư.”

Thành Chu theo lời bà, lấy lá thư trong túi của bà ra, cẩn thận mở ra từ từ.

Giấy viết thư bị máu nhuộm đen, lại trải qua bốn mươi năm, chữ viết bằng bút máy đã nhoè đi. Người bình thường e rằng không thể nào đọc ra.

Trường tàu khẽ vuốt tay qua lá thư, chữ viết trên thư đột nhiên trở nên rõ ràng.

“A Như, em nói đúng, chúng ta không thể tiếp tục như vậy được...”

Em đã hỏi anh, phải chăng lòng anh đã không còn em, phải chăng anh đã xem em như gánh nặng, phải chăng anh muốn chia tay với em... Lúc ấy anh không có cách nào trả lời em được, là vì anh cần phải suy nghĩ thật kĩ xem mình nên làm gì bây giờ.

Anh thừa nhận, đứa bé kia khiến anh rất đau khổ... Nhưng vì em, anh nguyện ý đón nhận nó.

Anh suy nghĩ hai ngày xem mình phải làm sao... Nhưng anh muốn em biết rằng, anh chưa từng có ý nghĩ sẽ chia tay với em, anh chỉ buồn rầu vì không biết phải an bài tương lai của đứa bé kia như thế nào, anh đắn đo vì không biết phải giao cho nó cha để hay cứ để hai ta cùng nuôi nấng nó. Nhưng anh lại sợ một chúng ta có con riêng của mình mà bỏ bê đứa trẻ này, nó nhất định sẽ hận chúng ta thật nhiều.

Anh quyết định, anh phải đi tìm tên đàn ông kia, nói rõ ràng với gã, bảo gã và em ly hôn. Sau đó chúng ta kết hôn và cùng sống bên nhau quang minh chính đại. Nếu như gã muốn đứa bé kia, chúng ta sẽ giao nó cho gã. Nếu như gã không muốn, vậy thì chúng ta sẽ nuôi dưỡng nó, anh sẽ cố gắng đối xử với nó thật tốt. Anh sẽ đối xử với nó thật tốt... Vì em.

A Như, anh mang theo rất nhiều tiền tiết kiệm. Anh nghĩ nếu trao đổi với gã đàn ông kia bằng số tiền lớn như vậy, có lẽ gã sẽ đồng ý ly hôn với em. Chỉ cần gã đồng ý thì mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng. Lúc ấy, sẽ không còn ai ngăn cản em và anh nữa!

A Như, hãy chờ anh. Anh sẽ trở về sớm thôi. Bức thư này anh viết cho em khi đang ở trên xe đẩy. Anh sẽ nhờ Đại Lý Tử gửi nó cho em. Lúc em thấy phong thư này, có lẽ anh đã về đến thôn rồi.

Chờ anh nhé... Chờ anh quay về. Có lẽ anh không thể cho em một hôn lễ đàng hoàng, nhưng cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ được chứng nhận.

Anh đã hỏi thăm rồi, em và gã đàn ông kia không có giấy tờ kết hôn, nhưng bởi vì em và gã đã qua tiệc rượu, lại cùng nhau sinh sống ba năm... nên việc này thật sự đã thuộc về hôn nhân. Có điều chỉ cần gã đồng ý ly hôn với em và chúng ta lại có người làm chứng, em sẽ được tự do, rồi chúng ta sẽ có thể đi công chứng kết hôn.

A Như, anh sẽ khiến em hạnh phúc. Anh sẽ cố gắng làm việc để nuôi em và con của hai ta.

Có lẽ chúng ta tạm thời không thể trở lại thôn... nhưng chờ thêm mười năm, thêm hai mươi năm nữa... chờ các con của chúng ta đều khôn lớn, chỉ cần chúng ta sống tốt, sống có ích, những người trong thôn cũng sẽ không chê cười chúng ta, cha mẹ của chúng ta chắc hẳn cũng sẽ chấp nhận chúng ta.

Chờ anh, A Như. Mọi thứ sẽ ổn thôi!”

“Anh là tên đại ngốc. Vì sao không nói rõ ra luôn? Vì sao phải viết thư? Anh nói anh gửi thư cho Đại Lý Tử nhưng em có nhận được bức thư nào đâu. Em đã nhìn thấy hắn và gã đàn ông kia, còn có cả cha mẹ em nữa, nhưng hắn không hề đưa bức thư nào cho em cả.”

Bà lão vừa khóc vừa cười, “Anh thì sao? Anh đi đâu nhiều năm như vậy? Họ đều nói không biết anh đi đâu cả. Người nhà anh còn chạy tới mắng em, nói là em đã chèn ép anh, nói là em đã khiến anh không còn mặt mũi để về nhà. Anh... đến cùng đã đi đâu?”

Người trưởng tàu anh tuần nhìn sang Thành Chu.

Thành Chu gật đầu, “Anh nói đi, tôi sẽ chuyển lời cho bác ấy.”

Trưởng tàu vuốt ve bàn tay bà lão, nhìn vào mắt bà. Trong mắt anh là bi thương lẫn hận thù. Anh vô cùng hối hận mà mở miệng kể:

“Đại Lý Tử là do anh giới thiệu vào làm ở đường sắt. Hắn cũng biết chuyện của chúng ta, còn nói với anh rằng hắn có thể giúp chúng ta nói chuyện trong thôn. Anh cứ nghĩ mình có thể tin tưởng hắn, nào ngờ hắn lại đồ kị với anh.”

Thành Chu chuyển những lời này cho bà lão. Bàn tay bà liền nắm chặt lại.

Trưởng tàu cười khổ, tiếp tục nói: “Anh sợ cha mẹ biết chuyện này sẽ ngăn cản anh, nên khi trở về thôn, anh đã không cho ai biết mà lén tìm đến Lý Tồn, định trao đổi với hắn chuyện của em. Anh cho rằng hắn sẽ nổi giận tại chỗ, thậm chí anh còn tính xem phải trấn an hắn như thế nào. Nhưng không ngờ hắn thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, bảo rằng trong nhà không dễ nói chuyện, hẹn anh đến động dung nham phía sau núi để gặp mặt.

Anh thấy hắn chỉ có một người nên không suy nghĩ nhiều, nghĩ thầm cho dù có đánh nhau hắn cũng sẽ không phải là đối thủ của anh, và một phần là cũng không muốn ồn ào với hắn nên đã đi cùng hắn.

Nhưng anh không ngờ là Đại Lý Tử đã bán đứng anh. Lý Tồn bình tĩnh như vậy là vì hắn đã sớm nhận được tin tức, hơn nữa chúng đã quyết định lên kế hoạch trừ khử anh từ lâu.

Vậy mà khi đó anh nào biết những điều này, đến khi anh đến hang động phía sau núi và đang cùng Lý Tồn bàn bạc, thì Đại Lý Tử cùng tên Lý Đại Cầu vô lại trong thôn mò đến.

Lúc ấy anh cảm thấy không ổn, muốn rời đi, nhưng bọn chúng vây quanh anh và còn mang theo cả cuộc và gậy gộc.

Đến khi Đại Lý Tử cười nhạo và nhục mạ anh, anh mới biết hắn vẫn luôn không vừa mắt anh. Hắn và gia đình anh là bà con thân thích, hắn coi như em họ của anh, nhưng so ra giữa hai người thì anh mới là người tìm việc cho hắn. Hắn cảm thấy những thứ này khiến hắn không ngóc đầu lên được. Thêm vào đó, hắn lại thích một cô gái một lòng muốn cưới anh, nên hận càng thêm hận.

Đại Lý Tử xem qua thư, biết anh mang theo không ít tiền trên người. Ba người đó buộc anh đưa tiền ra. Lý Tồn còn chêm vào những lời lẽ vô cùng khó nghe, bảo rằng số tiền kia là của hắn. Anh tức giận đánh hắn, rồi sau đó ba người bọn chúng mà bắt đầu tấn công anh.”

Thành Chu cảm thấy bầu không khí dần lạnh đi.

Sắc mặt trưởng tàu dữ tợn, trên người anh có hắc khí hiện lên, “Đúng vậy, anh bị bọn chúng đánh chết. Đại Lý Tử lấy cuộc đánh vào gáy anh. Lý Tồn cầm gậy đập mạnh vào đầu anh đến mức óc não anh văng ra tung toé.”

Thành Chu im lặng. Bà lão nhìn trưởng tàu rồi lại nhìn hắn đầy trông chờ, nhưng hắn lại không biết phải kể lại với bà như thế nào.

Hắn còn tranh thủ nhìn sang hoạt động của cảnh sát, chỉ thấy nhóm cảnh sát đang nghĩ cách giải cứu cặp vợ chồng trung niên.

Có lẽ do đang muốn trấn an cặp vợ chồng trung niên, lại muốn lắng nghe lời tường thuật của những người chứng kiến ở đây, nên ba người gồm một cảnh sát nhân dân và hai cảnh sát hình sự tạm thời chưa thể chia nhau đến tìm bọn hắc đạo. Nhóm cảnh sát thỉnh thoảng cũng liếc sang bọn hắc đạo như sợ bọn hắc đạo sẽ trốn đi.

Có điều Thành Chu đã nghe được tiếng còi cảnh sát, chắc hẳn nhóm cảnh sát đến trước thấy tình huống kì lạ nên đã thông báo những cảnh sát khác tới tiếp viện.

Trưởng tàu vẫn còn nói: “Ba người bọn chúng lấy hết tiền đi rồi chôn tôi bên trong hang núi đó. Đại Lý Tử cũng chôn lá thư này cùng với thi thể tôi. Lúc ấy bọn chúng thoát trông rất sợ hãi, ước định với nhau rằng không ai được nói ra chuyện xảy ra vào hôm ấy.

Khi đó tôi còn thấy rất lạ, biết rõ mình đã chết rồi, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy và trông thấy. Tôi còn chứng kiến một con đường xuất hiện ở trước mặt mình, cảm giác được có gì đó đang lôi kéo tôi đi trên con đường ấy, nhưng tôi không cam lòng, không muốn rời đi như vậy. Tôi muốn đi tìm A Như, muốn muốn báo thù, thế nhưng tôi không thể nào rời khỏi hang động đó được.

Cho đến mười năm sau đó, tôi mới có thể thoát khỏi hang động kia. Nhưng sau khi thoát ra, tôi lại phát hiện mình chỉ có thể đi đến hai nơi, một là căn nhà cũ mà tôi và A Như đã chung sống, một là vài chuyến tàu mà tôi đã từng làm việc trên đấy.

Căn nhà cũ không có A Như mà chỉ có một gia đình khác đang sinh sống, hơn nữa nó đã bị quy hoạch mất rồi. Tôi không tìm thấy A Như, chỉ có thể quanh quẩn trên xe lửa. Không lâu sau, tôi đã thấy được A Như qua cửa sổ trên xe. Nhưng dù gặp lại, tôi vẫn không có cách nào đến bên cạnh cô ấy được...”

Một chiếc xe cảnh sát khác đến hiện trường.

Thành Chu thấy người cảnh sát vẫn luôn theo dõi bọn hắc đạo chào đồng nghiệp mới đến và nói gì đó rất nhanh chóng với người ấy. Sau đó hai cảnh sát nhìn về phía hắc đạo rồi quay người đi tới chỗ bọn hắc đạo.

“Chào ngài, chúng tôi có vài việc cần làm rõ với ngài một chút.” Một trong hai cảnh sát vừa đi đến chào Thành Chu, cắt đứt lời kể của trưởng tàu.

Người còn lại ngồi xuống bên người Thành Chu, hỏi: “Vừa xảy ra chuyện gì thế? Bà lão này bị sao vậy? Ai đánh bà ấy? Đã gọi xe cứu thương chưa?”

5. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 4

Thành Chu khai báo chi tiết chuyện đã xảy ra, chỉ đổi việc đưa tin thành hỏi đường.

Bà lão thì hoảng loạn, thấy trưởng tàu vẫn đang thì thào gì đó, còn những cảnh sát thì lại nghĩ bà bị điên thông qua bộ dáng lúc này của bà và lời kể của những người xung quanh, không thém mở miệng hỏi thăm bà gì cả.

Các cảnh sát đến hỏi chuyện nhìn nhau trân trối. Họ vô cùng đau đầu với chuyện xảy ra ở đây.

Qua lời kể của nhân chứng, những bức ảnh chụp và những đoạn phim, kể cả việc các cảnh sát tận mắt nhìn thấy, câu chuyện cứ xảy ra một cách quỷ dị như thế nào ấy, nhất là hành vi khó hiểu của bọn quạ đen đã đồng loạt vỗ cánh rời đi sau khi cảnh sát kéo đến.

Con trai của bà lão nghe chuyện cũng tới, nhưng gã ta không hề để ý tới mẹ của mình, thậm chí còn để mặc mẹ mình nằm trong ngực của một người xa lạ, ánh mắt gã nhìn bà cũng vô cùng lãnh đạm.

Trông thấy cặp vợ chồng trung niên kia, ánh mắt con trai bà lão liền hiện lên vẻ chán ghét. Gã nói với cảnh sát: “Hai người kia cứ đến quấy rối mẹ tôi suốt thôi. Gã đàn ông tên là Vương Đại Cường, lúc trẻ từng làm phụ tá tại bệnh viện tâm thần, mẹ của tôi bị gã hành hạ mãi. Về sau mẹ tôi khỏi hẳn, được xuất viện và sống trong vùng này, vốn không bị gì, cơ thể cũng khoẻ mạnh và có cả công ăn việc làm đằng hoàng. Nhưng

hai người kia đến sống ở đây liền nhận ra mẹ tôi, rồi đi bêu rêu xung quanh rằng mẹ tôi là người điên, khiến mẹ tôi ngã bệnh nhiều lần vì bị bọn chúng chọc tức.”

Cảnh sát hỏi gã: “Chàng trai trẻ đến giúp mẹ anh đã kể lại rằng, đầu tiên Vương Đại Cương nhục mạ mẹ anh là người điên, sau đó mẹ anh bèn dẫn tới ép hỏi Vương Đại Cương rằng cháu gái của bà ấy ở đâu, dẫn đến xô xát lẫn nhau... Vậy anh có biết mẹ mình đang nói về chuyện gì không?”

Gã trung niên xoa xoa trán, “Đúng là con gái tôi bị mất tích thật, tôi cũng đã báo cảnh sát rồi. Mẹ tôi cho rằng con gái tôi – Tiểu Mỹ – đã bị Vương Tân Đông lừa gạt và làm hại. Vương Tân Đông chính là con trai Vương Đại Cương, nhưng bởi vì mọi người xung quanh và kể cả cảnh sát địa phương đều nghĩ mẹ tôi bị điên nên không một ai tin lời bà cả.”

Cảnh sát nghe thấy vụ mất tích thì càng nghiêm túc hơn, “Con gái của anh mất tích là sao? Vì sao mẹ anh lại cho rằng cô ấy bị Vương Tân Đông làm hại?”

Gã trung niên đáp: “Quan hệ giữa chúng tôi và Vương Đại Cương khá tệ, nhưng Tiểu Mỹ và Vương Tân Đông lại nảy sinh tình cảm với nhau, bất quá mấy hôm trước chúng nó cãi nhau và chia tay rồi. Về sau con gái tôi nói là đi ra ngoài giải sầu nhưng không trở về, từ lúc con bé rời nhà đến bây giờ đã được một tuần lễ. Chúng tôi đã tìm con bé khắp nơi nhưng vẫn không thấy nó đâu cả. Sau đó mẹ tôi lại bảo là Vương Tân Đông hại Tiểu Mỹ, nguyên nhân thì tôi không rõ lắm, cũng đang định hỏi bà ấy đây.”

Cảnh sát phát hiện cách nói của gã trung niên này với mẹ mình vô cùng lạnh nhạt, hơn nữa trông gã như không quan tâm đến đứa con gái mất tích của mình gì cả, lúc nói chuyện với cảnh sát mà vẻ mặt gã cứ khó chịu như muốn rời đi ngay lập tức mà thôi.

Cảnh sát nhíu mày, bảo gã không được rời đi rồi lại quay sang Thành Chu bên kia.

Lúc cảnh sát định đến hỏi bà lão rằng vì sao bà lại nghĩ Vương Tân Đông hại cháu gái bà thì bà bỗng nhiên hét lên, “Tôi nhìn nó! Tôi thẳng nhóc đó! Nó đã quay về! Nhưng Tiểu Mỹ vẫn chưa trở về! Nó gạt người, chỗ đó không có động Chân Ngôn. Không hề có!”

Hành động của bà khiến một vài cảnh sát phải giật nảy mình.

Không biết bà lấy khí lực từ đâu mà nhồm dậy từ ngực Thành Chu, chỉ vào vợ chồng Vương Đại Cương vừa được cứu mà cười quái dị và khó nghe. Bà dùng hết khí lực toàn thân mà tru lên: “Báo ứng! Bọn súc sinh chúng bây sẽ bị báo ứng hết! Chúng bây hại chết Tiểu Đan, chúng bây hành hạ tao như súc vật ở bệnh viện tâm thần, chúng bây hại chết cháu gái tao, tao sẽ không bỏ qua cho chúng bây! Tuyệt không ——! Đi chết đi! Bọn súc sinh! Đi chết đi!”

Lòng Hồng Diệp khê dao động. Nó khê ra hiệu với Nguyên Nguyên.

Nguyên Nguyên thấy có trò mới để chơi bèn lập tức háo hức chạy tới tóm gọn hai vợ chồng trung niên vừa mới được cứu mà ném một cú hoành tráng.

Dưới sự chứng kiến của các cảnh sát và tất cả mọi người, khi bà lão vừa vung tay chỉ vào cặp vợ chồng trung niên thì bọn họ liền vượt khỏi tay cảnh sát mà bay đập lên lưới sắt.

Hai vợ chồng Vương Đại Cương thét lên thê thảm.

Bà lão cười khanh khách đầy quái gở. Bà cho rằng tất cả những việc này đều do Tiểu Đan của bà làm giúp mình, bèn hưng phấn vung tay tựa như một đứa bé, “Đánh bọn chúng! Đánh bọn chúng!”

Nguyên Nguyên liền tát lấy tát để cặp vợ chồng trung niên. Nó không có cảm giác mình đang tát người, chỉ thấy như vậy rất thú vị thôi.

Tát chán chê, nó lại nhét họ vào cái lỗ trên lưới sắt một lần nữa.

Lần này nó không để cho hai người đó quay lưng về phía mọi người nữa mà cho bay qua lưới sắt rồi lộn đầu về, đối mặt với thiên hạ.

Tất cả mọi người nhìn bà lão.

Bà lão lại nhẹ nhàng đứng lên từ trong lòng Thành Chu, đẩy cánh tay Thành Chu ra mà chỉ vào cặp vợ chồng trung niên hô to báo ứng, rồi lát cười, lát khóc.

Lúc này, mái tóc bù xù, gương mặt sưng tấy và bộ dáng điên cuồng khiến bà thoát trông hệt như phù thủy trong truyền thuyết.

Cảnh sát hai mặt nhìn nhau, đây là năng lực siêu nhiên sao? Người sở hữu năng lực này là bà điên kia ư?

Người con của bà lão cũng nhìn bà đầy sợ hãi. Cho tới bây giờ gã không ngờ mẹ mình lại có khả năng ấy.

Bà lão còn định xông tới để tự tay đánh Vương Đại Cương, nhưng Thành Chu và cảnh sát đã nhanh chóng giữ chặt bà lại.

Bà quay đầu lại nhìn nhìn Thành Chu, lại nhìn sang người trưởng tàu bên cạnh rồi quay lại, khàn khàn nói với Thành Chu: “Chỗ đó không có động Chân Ngôn... Không có. Tôi không điên, tôi chỉ nói thật mà thôi.”

“Đúng vậy, chỗ đó không có động Chân Ngôn.” Thành Chu vô thức cảm thấy bà lão sắp không thể trụ nổi nữa, bèn nói theo lời bà.

“Xin cậu hãy giúp tôi tìm ra Tiểu Mỹ! Cậu có thể đưa Tiểu Đan đến bên tôi thì nhất định có thể tìm được Tiểu Mỹ. Chỉ có Tiểu Mỹ tin rằng tôi không phải người điên, chỉ có Tiểu Mỹ đối xử tốt với tôi... Xin cậu đấy!...” Bà lão nắm lấy cánh tay Thành Chu mà buồn bã van xin.

Các cảnh sát cùng nhìn sang Thành Chu.

Thành Chu khó xử vô ngần, không biết có nên đồng ý hay không.

Hồng Diệp ôm lấy đùi Thành Chu, nhẹ nhàng vuốt ve đùi trong của hắn.

Thành Chu chẳng thấy phê tí nào cả. Hắn chỉ cảm thấy sợ hãi. Hắn rất sợ con mình véo vào chỗ thịt “kia” của hắn! Thăng nhóc gấu này biết rõ mồn một những chỗ nhạy cảm trên người hắn mà.

Người trưởng tàu bên cạnh cũng đột ngột lên tiếng: “Đại sư, tôi cũng muốn xin ngài giúp đỡ. Xin ngài hợp táng thi cốt của tôi và A Như được không ạ? Thi thể của tôi vẫn bị chôn trong động dung nham ở ngọn núi phía sau thôn kia. Ngài chỉ cần tới đó lấy hài cốt của tôi về rồi hoá táng cùng thi cốt của A Như và chôn trong cùng một mộ là được. Tôi van ngài đấy, đại sư!”

Thành Chu cúi đầu nhìn con.

Ngón tay Hồng Diệp miết một đường lên quần hắn.

Thành Chu hạ quyết tâm, quyết định từ chối. Đắc tội ai cũng không thể đắc tội con hắn được!

Thành Chu còn chưa mở miệng thì bà lão bỗng quỳ xuống trước mặt Thành Chu, nắm vạt áo hắn mà khẩn cầu: “Van ngài, hãy cứu lấy Tiểu Mỹ. Còn nữa, tôi mặt dày cầu xin ngài thêm một chuyện nữa. Ngài có thể hợp táng tôi và Tiểu Đan được không? Tôi biết thể này là quá lố, nhưng mà chỉ có ngài mới có thể làm được hai chuyện này mà thôi. Xin ngài đấy! Xin ngài hãy mở lòng từ bi! Ngài không cần lo lắng phần mộ bia, tôi đã mua xong rồi, phí mai táng tôi cũng đã giao cho phưởng cả rồi.”

“Đại sư, van xin ngài! Chỉ cần ngài có thể làm mai táng tôi và A Như cùng nhau, tôi nguyện kiếp sau xin làm trâu làm ngựa cho ngài!” Trưởng tàu cũng quỳ xuống rồi đập đầu trước Thành Chu.

Thành Chu sợ hãi nhảy lùi ra ba bước khiến cảnh sát không tài nào hiểu nổi, còn Hồng Diệp bị bỏ rơi thì đầu môi mất hứng.

“Tôi thua hai người rồi! Tôi đồng ý rồi đó, chịu chưa? Hai người đừng như vậy chứ, đây không phải đang khiến tôi giảm thọ sao?” Thành Chu sắp bị hai người dọa khóc rồi. Tôi van hai người đấy, hai người chịu khó nhìn xung quanh thử xem? Trông ánh mắt cảnh sát nhìn tôi kìa!

Bà lão quỳ trên mặt đất nghe thấy Thành Chu đồng ý hai điều cầu khẩn của mình liền vui mừng, sau đó nhắm mắt lại, rồi bỗng ngã ra phía sau.

Một cảnh sát lao đến đỡ bà, thấy hơi thở bà quá yếu ớt bèn lập tức hô to: “Bà lão không xong rồi! Sao xe cứu thương chưa tới nữa?”

Thành Chu nhìn thấy hồn phách bà lão rời khỏi thân xác. Người trưởng tàu đứng dậy, mỉm cười nhìn bà.

Bà lão hoảng hốt một lúc như vẫn chưa rõ tình huống của mình, nhưng khi thấy người trưởng tàu, bà liền cười dịu dàng và ngượng ngùng.

Thân thể bà bỗng biến đổi, dần trở thành vóc dáng của một thiếu nữ. Một thiếu nữ với nhan sắc kiều diễm trời ban.

Thiếu nữ ôm lấy sợi tóc đen dài của mình, còn người trưởng tàu tiến lên nắm chặt tay của cô.

“Tiểu Đan!”

“A Như!”

Ánh đèn đường vàng nhạt biến thành vầng sáng bao phủ xung quanh hai người. Đôi tình nhân đã phải trải qua muôn trùng sóng gió và trắc trở, mãi đến khi chết mới có thể gặp và dừng lại bên người mình yêu.

Thành Chu nhìn hai người, cảm giác như đang xem một tình yêu thuần khiết bước ra từ thước phim của những năm tám mươi xưa cũ.

Tư Đồ xuất hiện bên cạnh Thành Chu: “Trên người hai người này đều có oán khí không nhỏ, có thể giúp họ chống lại từ trường đến từ đường Âm phủ. E rằng họ sẽ không tình nguyện xuống Âm phủ khi vẫn chưa báo thù xong đâu. Cậu đáp ứng họ cũng tốt, khỏi để họ tự ra tay, mắc công đến lúc bị oán khí xâm nhập thì thế gian lại xuất hiện thêm hai lệ quỷ mất đi thần trí mà thôi.”

Thành Chu nghĩ thầm, cũng đúng ha. Thôi thì cứ đáp ứng vậy, hắn đây coi như hy sinh vì dân vì nước đi.

Hồng Diệp nhảy chân sáo đến cạnh Thành Chu, đá đá hắn, nghiêng đầu một góc bốn lăm độ rồi nhắc nhở hắn với chất giọng ngây thơ trong veo: “Ba ba thương mến này, ngày mai chủ nhật, ngày mốt thứ hai, ba nhắm ba sẽ xử lí ổn thoả chuyện của họ trong vòng vài ngày không? Ba à, bao lâu rồi ba chưa đi làm nhỉ? Ba tính thì luôn tiền thưởng cả năm hửm?”

“Á!” Thành Chu như bị sét đánh chày khét lẹt!

Sau đó là một núi chuyện rối rắm.

Xe cứu thương rốt cục cũng tới, thân thể bà lão được đưa lên xe cứu thương, con trai bà cũng đi theo.

Vợ chồng Vương Đại Cương được cứu lại một lần nữa cũng được đưa đi bệnh viện. Hiện tại bọn hắn không những bị tổn thương vật chất mà còn cả tinh thần, miệng lúc nào cũng gào lên “có ma có ma”, xem ra là không ổn rồi.

Mà đám cảnh sát thì buồn đến quất queo... Đêm nay phải viết báo cáo như nào đây?

Viết rằng bà điên thật ra cao thủ siêu phàm giấu nghề lẫn vào thường dân? Sau khi bị sỉ nhục liền không nhận được nữa nên tung chiêu xử đẹp kẻ địch?

Hay vẫn như vợ chồng Vương Đại Cương kêu la, nói là có ma quỷ đang âm thầm tác quái?

Dù sao có viết kiểu gì đi chăng nữa thì thế nào cũng bị cấp trên chưởng thẳng trở về cho xem!

Quan trọng nhất là, chuyện kì lạ đêm nay đã xảy ra trong sự chứng kiến của bao người, đã thế còn có rất nhiều người chụp ảnh hoặc quay phim làm kỷ niệm. Cho dù cảnh sát họ có thể xóa bỏ những thứ này, nhưng vấn đề là đã có thốt đăng trên mạng mất rồi!

Ôi! Đau đầu! Đau đầu +1! Đau đầu + n!

Thành Chu lén dắt con chuồn vào con hẻm nhỏ.

Ánh mắt của một vài cảnh sát đồng loạt ném lên Thành Chu.

Thành Chu đứng lại, nắm tay con mà cười xấu hổ, “Tôi cũng chỉ vô tình mà thôi, vốn chỉ ghé qua hỏi đường, về sau định giúp đỡ tí, kết quả... bà lão kia lại xem tôi như ân nhân cứu mạng mới chết chứ. Ha ha... thật ra thì tôi có làm được gì đâu nhỉ? Mấy vụ tìm người mất tích kiểu này phải nhờ cảnh sát các anh chứ nhỉ?”

Một người tựa như cảnh sát trưởng đi đến chỗ Thành Chu.

Thành Chu kêu to trong lòng... Đừng bắt tôi về đồn mà!

Hắn rất muốn bỏ chạy, nhưng vậy thì khác nào trở thành kẻ tình nghi.

Người cảnh sát dừng lại trước hắn, nhú mồm hỏi: “Anh bị thương có sao không? Có muốn đi bệnh viện không?”

“Ồ hơ?” Thành Chu đơ ra.

“Chúng tôi đã điều tra tình huống vừa rồi rõ ràng, anh cũng coi như không may.” Cảnh sát vỗ vỗ vai Thành Chu, lại khẽ nhìn sang Hồng Diệp đang ôm đùi Thành Chu, “Xem thằng nhỏ sợ hãi kia, tội quá đi thôi.”

Sau khi hiểu rõ tình huống, các cảnh sát còn có ấn tượng rất tốt về Thành Chu vì đã can đảm đứng ra giúp bà lão.

“Nếu anh muốn, chúng tôi có thể mang anh đến bệnh viện kiểm tra. Sau đó anh có thể khởi tố vợ chồng Vương Đại Cường.”

“Có thể ư?” Thành Chu ngơ ngác hỏi.

“Đương nhiên là có thể. Chúng tôi đã tìm thấy băng ghi hình, một chút nữa sẽ có hình ảnh cụ thể. Vả lại quần chúng vây xem cũng cung cấp không ít đoạn phim làm chứng cứ. Lúc này chúng tôi đã xem sơ qua và nhận thấy anh không hề đánh trả vợ chồng Vương Đại Cường, chỉ một mực bảo vệ bà lão và tách bọn họ ra. Những đoạn phim này rất có lợi cho anh khi khởi tố đấy.”

“Ồ, cảm ơn.”

“Anh yên tâm, công bằng là từ lòng người ra mà.” Người cảnh sát lại vỗ vai Thành Chu một lần nữa, thầm nghĩ số tên Thành Chu này coi như vừa xui vừa nhọ, chẳng những bị ăn hành do bay vô can ngăn mà còn bị ông con của bà lão không biết ơn mà lại cứ xa lánh cứ như là sợ bị hắn tìm đến, toàn tìm đường vòng để tránh.

Thành Chu cúi đầu nhìn Hồng Diệp, ôm ngực vui mừng khó tả. Cuối cùng thì lần này đã có người gánh tiền thuốc men cho hắn rồi!

Hồng Diệp lại nhìn ra phía sau lưng cảnh sát, nhìn sang tấm lưới sắt bên kia.

Thứ bên kia lưới sắt thấy Hồng Diệp phát hiện ra mình, bèn lẩn đi rất nhanh.

Hồng Diệp nhếch miệng khinh thường... Mày có gan thì đợi tiếp đi!

6. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 5

Thành Chu theo cảnh sát đến bệnh viện kiểm tra. Hắn không trông cậy cho lắm vào việc vợ chồng Vương Đại Cường sẽ thật sự bồi thường tiền thuốc men cho mình. Cặp vợ chồng kia vô lại như thế, đợi chờ bọn họ trích tiền túi cũng chỉ như há miệng chờ sung mà thôi. Thành Chu thật sự lo cho thân thể của mình, sợ mình bị chấn thương bên trong thì hỏng bét.

Trong lúc chờ làm thủ tục, Thành Chu tranh thủ hỏi thăm bà lão vẫn đi bên cạnh này giờ... Đến lúc này thì có nên gọi bà là “cô” A Như không nhỉ? (nguyên gốc là A Như cô nương:3)

A Như nói cho Thành Chu biết, do hai gia đình không qua lại với nhau nên Tiểu Mỹ lúc đầu cũng không biết Vương Tân Đông là con trai của vợ chồng Vương Đại Cường. Hai đứa vô tình quen nhau, sau đó mến nhau, nhưng thời gian trôi qua, Tiểu Mỹ phát hiện Vương Tân Đông không hẳn toàn tâm toàn ý với mình nên cãi nhau với hắn mấy lần. Sau đó, cô phát hiện hắn là con của Vương Đại Cường, bèn dứt khoát chia tay với hắn luôn.

Nhưng Vương Tân Đông lại không muốn chia tay Tiểu Mỹ mà đến đây dây dưa nhiều lần, thề non hẹn biển với Tiểu Mỹ rằng mình yêu cô đến nhường nào, rằng mình sẽ không sót nỗi nếu thiếu cô, còn bảo rằng tình cảm của hai đứa không nên chịu ảnh hưởng bởi ân oán tổ tiên. Vương Tân Đông cam đoan với Tiểu Mỹ rằng về sau hai đứa sẽ sống tách biệt với cha mẹ, vân vân và vân vân.

Còn Tiểu Mỹ thì vừa chán ghét vì hắn là con của Vương Đại Cương nhưng cũng vừa không thể dứt bỏ được cảm tình với Vương Tân Đông, khi thấy hắn thề thốt như vậy thì lại do dự và băn khoăn.

“Sau đó, Vương Tân Đông muốn Tiểu Mỹ tin rằng hắn thật sự yêu con bé, liền nảy ra ý tưởng dẫn con bé đến động Chân Ngôn (động nói thật), bảo rằng hang động đó có thể chứng minh được lời nói của hắn là thật hay giả. Tiểu Mỹ trở về nói với tôi việc này. Tôi nghe tên động Chân Ngôn bèn nói cho Tiểu Mỹ rằng Vương Tân Đông chỉ lừa gạt nó thôi, chỗ đó không hề có động Chân Ngôn nào cả. Nhưng Tiểu Mỹ lại bảo nó đã tìm hiểu trên kĩ mạng rằng chỗ đó xác thực có một hang động “nói thật”. Vì thế mà nó còn trách rằng tôi chỉ nói dối để chia rẽ nó và Vương Tân Đông.” A Như rất đau lòng. Trưởng tàu ôm lấy bờ vai bà.

“Động Chân Ngôn ở nơi nào?” Thành Chu hỏi.

“Ngay ngọn núi phía sau thôn của chúng tôi!” A Như lời vừa nói ra, trưởng tàu giật mình nhìn sang bà, “Làm sao có thể? Chỗ mình làm gì có cái động Chân Ngôn nào.”

“Em cũng nói như vậy với Tiểu Mỹ, nhưng con bé không tin.”

Trưởng tàu nhú mày, “Đừng nói động Chân Ngôn chính là động dung nham ở ngọn núi sau thôn mình nha? Nếu thật là chỗ đó thì đại sư Thành không cần phải đi hai nơi nữa, hài cốt của tôi cũng tại đó.”

Thành Chu hỏi trưởng tàu: “Vậy bác có phát hiện điều gì khác thường ở đó không?”

Trưởng tàu lắc đầu, “Lâu rồi tôi chưa trở về đấy. Nơi đó là một hang động u ám và sâu hun hút. Tôi mắc kẹt ở đó mười năm là đã đủ lắm rồi. Mười năm trong đó, ngày nào cũng vậy, tôi không thể rời khỏi thì thể mình quá xa ... May là trên xe lửa còn có chút nhân khí.”

Thành Chu nghĩ đến cảnh trưởng tàu ngồi chờ đợi mòn mỏi trong một tác vuông nhỏ hẹp suốt mười năm ròng rã như thế, bèn không khỏi rung mình một cái, “Bình thường người trong thôn của hai bác không có ai đến nơi này sao?”

Trưởng tàu tiếp tục lắc đầu, “Thi thoảng cũng có vài cặp tình nhân vụng trộm đến đó hẹn hò, hoặc vài đứa nhóc chạy tới thử gan, nhưng bình thường thì không có người đến đó. Hang động kia vừa ẩm ướt vừa âm u, đường đi và hồ nước bên trong nhiều vô số kể, nếu không cẩn thận là sẽ rơi xuống vực ngay. Người lớn trong thôn đều cấm cho trẻ con đến đấy. Bên cạnh đó, trong thôn còn có truyền thuyết rằng chỗ đó bị ma ám, nhiều ma quỷ ẩn mình, nhưng chưa từng nghe đến vụ hang động có thể phân biệt lời nói thật giả.”

Thành Chu trầm ngâm, “Xem ra dù như thế nào cũng phải đến hang động dung nham kia một chuyến rồi. Nơi này có tàu tốc hành lên đó không ạ?”

“Không có.” Trưởng tàu đáp: “Thôn chúng tôi khá vắng vẻ, muốn đến thôn chúng tôi trước hết phải đi xe lửa đến thành phố Z rồi lại từ thành phố Z đi xe đò đến thị trấn, và từ thị trấn lại đi xe buýt đến thôn.”

Thành Chu nghĩ nghĩ, móc ra chứng minh thư và ví tiền, nhờ Tư Đồ đi trước đến nhà ga để mua vé xe lửa đến thành phố Z. Để khỏi lẩn sang thứ Hai đi làm, hắn định đi xe lửa suốt đêm đến thành phố Z luôn.

Tư Đồ rời đi, Hồng Diệp cũng không ở bên cạnh — thẳng nhóc quý kia vừa vào bệnh viện là bỏ hắn mà đi, bảo là đi tìm chút thức ăn, đến giờ vẫn chưa thấy về. Thành Chu chỉ có thể cô đơn chiếc bóng ngồi chờ kết quả kiểm tra ngoài cửa phòng khám.

Có người ngồi xuống cạnh Thành Chu.

Bởi vì có cảnh sát đi cùng nên Thành Chu được ưu tiên, kết quả kiểm tra chấn thương trong chỗ lát đã có.

Nhìn chung chỉ bị xây xát ngoài da, không có tổn thương đến xương cốt và nội tạng bên trong. Thành Chu xác nhận được điểm ấy xong liền thở phào nhẹ nhõm.

Cơ mà lúc nhìn ảnh chụp của bác sĩ, hần vẫn hoảng hốt như thường. Hồi bị đập hần nào biết, đến khi xem ảnh chụp thì ôi thôi, mắng thì xanh, mắng thì tím, trên mặt và trên cổ còn có mấy vết cào rướm máu, nhìn kiểu nào cũng bẽ bét bấy hầy.

Bỗng nhiên, Thành Chu cảm thấy trong túi áo có gì đó, bèn đưa tay vào sờ, mò được hai tờ vé xe lửa và ví tiền của mình.

Tư Đồ trở về rồi.

Người ngồi bên cạnh Thành Chu đứng dậy, đẩy cửa tiến vào phòng khám đối diện.

Lúc được cảnh sát hỏi xem có muốn kiện vợ chồng Vương Đại Cương hay không, Thành Chu có chút do dự. Hần sợ phiền phức, lên tòa án lại tốn tiền, đã vậy còn phải đi hai ba nơi. Chỉ vì chút tiền thuốc men đó mà phải như vậy thì hần thiệt tình cảm thấy không đáng.

Nhưng Tư Đồ lại cầm lấy tay của hần mà đưa báo cáo kết quả khám bệnh cho cảnh sát.

“Mặc kệ có kết quả hay không, quan trọng là cái thái độ cơ. Nếu như mỗi người đều cảm thấy lên tòa án thật phiền phức thì người chịu thiệt vẫn mãi là người chịu thiệt, còn kẻ tác quái thì lại càng lộng hành. Tôi đã thấy nhiều kẻ như vợ chồng Vương Đại Cương lắm rồi. Loại người này thoát nhìn sồn sồn như thế nhưng một khi bị cảnh sát tìm tới là nhũn ra ngay.”

Nghe xong lời Tư Đồ, Thành Chu thấy quá chí lý. Thế nên lúc đưa kết quả kiểm tra cho cảnh sát, anh nhà hiền ngang chính nghĩa mà nói rằng: “Tôi không trông mong vợ chồng Vương Đại Cương sẽ bồi thường tôi tiền thuốc men này nọ. Bản thân tôi cũng không cần, nhưng tôi hi vọng bọn hần sẽ bị trừng phạt đích đáng. Bọn hần phải hiểu rõ đây là đất nước của luật pháp, không phải nơi bọn hần muốn làm gì thì làm.”

Cảnh sát gật gù đầu, vỗ vỗ vai hần, bảo hần lưu số điện thoại liên lạc thật kĩ và sẽ thông báo cho hần ngay sau khi có kết quả.

Sự tình đến đây là kết thúc.

“Hong Diệp đâu rồi? Nói là đi tìm đồ ăn mà sao đến giờ vẫn chưa trở lại?” Thành Chu mặc dù biết con của hần không giống với trẻ con bình thường, nhưng vẫn không khỏi lo lắng.

Tư Đồ cười cười, hiện ra thực thể, vừa muốn mở miệng bảo hần không cần lo lắng, sau lại tạm dừng lại một chút rồi sửa thành: “Để tôi đi tìm thử xem. Cậu ngồi đợi ở đây, đừng chạy lung tung nhé, bọn tôi sẽ trở về ngay thôi.”

Thành Chu bất đắc dĩ, đành ngồi xuống ghế đợi trên hành lang bệnh viện.

Ngồi xuống không đầy một lát, anh nhà bắt đầu ngáp.

Một bác sĩ trẻ tuổi mặc áo blouse trắng đi ra từ phòng khám đối diện, kiểm tra cửa phòng, dùng chìa khóa khóa lại rồi đi qua trước mặt Thành Chu.

Thành Chu cảm thấy có gì đó không đúng, bèn suy nghĩ một chút... Đúng rồi, hần vừa mới nhìn thấy một bệnh nhân đi vào cơ mà, sao lại không thấy người đó đi ra vậy?

Chắc có lẽ người nọ đã đi ra lúc hần nói chuyện với cảnh sát mà hần không để ý thôi.

Thành Chu không hề để bụng việc này, ôm vai nhằm chán quay đầu nhìn chung quanh một lần.

Nơi này là tầng ba của bệnh viện, khoa chấn thương chỉnh hình nằm gọn ở tầng này. Bình thường khoa chấn thương chỉnh hình cũng không mở cửa vào thời điểm này, nếu có chấn thương này nọ thì cũng khám gấp ở tầng một, nhưng vì hần muốn chụp X-quang nên mới được gọi lên tầng ba.

Thành Chu nhìn hành lang vắng lặng đến hiu quạnh, chợt thấy hơi hận. Lẽ ra hần nên nói với Tư Đồ là mình sẽ xuống đợi ở đại sảnh tầng một mới đúng, ở đây chả có ai cả, đêm khuya mà ngồi ở chỗ này thử thách lòng can đảm thì hơi bị hẻo lánh.

Hần hơi buồn ngủ một tí, một phần vì mệt mỏi, và một phần cũng vì bầu không khí trống vắng và lạnh lẽo đặc thù của chốn bệnh viện.

“Kèo kẹt.” Cửa phòng khám đối diện bỗng vang lên một tiếng, thật giống như có ai đang vặn nắm đấm phía sau cửa vậy.

Thành Chu nhìn về hướng đối diện.

“Kèo kẹt.” Lại một tiếng nữa...

Sau đó, cửa phòng khám lẳng lặng hé ra một nửa.

Bên trong tối đen...

Không có ai đi ra khỏi cửa...

Nhưng Thành Chu cảm giác có người nào đó đang lẩn mình trong bóng tối kia. Người đó như đang đứng cạnh cánh cửa mở hờ, nhưng lại giấu một nửa thân thể phía sau cánh cửa.

“Kèo kẹt.” Cánh cửa còn lại của phòng khám cũng phát ra tiếng vang.

Thành Chu nhìn sang cánh cửa kia.

Cánh cửa kia cũng vô thanh vô tức mở ra.

Thành Chu đứng phắt dậy, hắn cảm thấy mình nên đến tầng một chờ đợi thì tốt hơn.

Nhưng hắn vừa mới đứng lên thì cánh cửa phòng khám kế bên cũng vang lên tiếng “kèo kẹt” rồi từ từ mở ra.

Thành Chu ghi chặt hai nắm đấm. Cầu thang nằm ở ngay phía trước, chạy không đến mười giây đồng hồ là tới.

“Kèo kẹt.” Lại là một cánh cửa mở ra.

Thành Chu cũng không nhìn hai bên nữa mà chạy thẳng đến cầu thang.

“Kèo kẹt.”

“Kèo kẹt.”

Từng cánh cửa lần lượt mở ra khi hắn chạy ngang qua.

Đến rồi! Cầu thang ngay tại trước mắt!

Thành Chu tăng tốc.

“Ba!”

Thành Chu thắng gấp, suýt nữa va vào Hồng Diệp đang đi lên cầu thang.

Thành Chu thấy con, chợt cảm thấy an tâm, liền hét to một tiếng: “Hồng Diệp!”

Hồng Diệp ngẩng đầu nhìn hắn, “Ba làm sao vậy?”

“Mấy cánh cửa kia...” Thành Chu quay đầu lại, lúc nhìn thấy hành lang cũng là lúc cổ họng hắn nghẹn lại. Trong tầm nhìn của hắn lúc bấy giờ, tất cả cánh cửa đều đóng chặt kín.

A Như và trưởng tàu đứng trong hành lang, nhìn hắn đầy kì lạ.

Thành Chu bật hơi, xoa xoa trán. Gì thế này? Ảo giác ư? Hay ai đang cố ý dọa hắn?

Hồng Diệp nắm tay hắn, “Đi theo con.”

“Đi đâu? Nhóc mày có thấy Tư Đồ không? Gã đi tìm mày đó.” Thành Chu đi theo Hồng Diệp xuống lầu.

“Con không thấy gã. Con vừa tìm thấy một chỗ hay ho lắm, nói không chừng ba sẽ thích chỗ đó đấy.” Hồng Diệp nghiêng đầu nhếch miệng cười cười với hắn.

Thành Chu nói thầm, “Trong bệnh viện có nơi nào hay ho đâu. Ba cảnh cáo mày đấy, mày đừng hòng dọa ba mày, không là... coi chừng cái móng đấy!”

Hồng Diệp không nói gì, chỉ kéo hấn đi xuống dưới.

Thành Chu nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hồng Diệp, “Sao tay của nhóc mày lạnh vậy? Nhóc bị lạnh à?”

Hồng Diệp lắc đầu.

Lòng Thành Chu bỗng dấy lên một cảm giác kì quặc, nhưng hấn không để ý mấy. Hồng Diệp ở bên cạnh hấn, hấn còn gì phải sợ?

Cầu thang rất dài, Thành Chu cảm thấy như mình đã đi một quãng đường dài dằng dặc suốt ba tầng lầu, nhưng thật ra hấn chỉ mới đến tầng hai mà thôi.

“Hồng Diệp, rốt cuộc nhóc mày muốn dẫn ba đi ở đâu?”

“Ba đi thì biết... Ke ke.”

“... Mày cười thấy ớn quá, nghe như gà mắc dây thun ấy.” Thành Chu chọc ghẹo con.

Hồng Diệp liếc hấn.

Thành Chu lơ nhìn thấy ánh mắt con trai, trái tim bỗng sợ đến phát run lên.

Hấn vội đưa tay, hô một tiếng với linh bài trong túi áo: “Tư Đồ, Hồng Diệp trở về rồi. Anh cũng về mau đi.”

Thành Chu vừa gọi xong liền cảm thấy bàn tay bị siết chặt. Hồng Diệp đang ghì lấy tay hấn.

Cảm giác kì quặc cuộn trào trong lòng Thành Chu ngày càng dữ dội. Hấn cảm thấy Hồng Diệp như đang bước nhanh hơn, thế nhưng bọn hấn đến bây giờ vẫn chưa đi đến tầng một!

“Đúng rồi, Hồng Diệp, tiền vàng ba đưa cho nhóc còn thừa lại mấy đồng?” Thành Chu giả bộ hỏi vu vơ.

Hồng Diệp sững sốt một chút, lập tức nhú mày hỏi lại: “Ba hỏi cái này để làm gì?”

“Ba muốn mua xe, nhưng trong túi không đủ tiền, muốn đổi thêm hai đồng tiền vàng nữa.”

“À, chờ trở về con nói cho ba sau.” Hồng Diệp kéo Thành Chu, thúc giục hấn: “Ba đi nhanh chút, chúng ta sắp tới rồi.”

Thành Chu dừng bước, miễn cưỡng cười nói: “Ấy da, ba nhớ ra rồi, hồi nãy bác sĩ bảo ba xuống tầng một lấy báo cáo khám bệnh, chúng ta đi đến đó trước được không?”

“Không được!” Hồng Diệp quay đầu nhìn chằm chằm vào mắt Thành Chu, “Ba đưa báo cáo khám bệnh cho cảnh sát rồi mà, còn đi lấy cái gì nữa?”

Thành Chu rất muốn hỏi nó... Làm sao nhóc mày biết ba đã đưa cho cảnh sát, nhóc thấy được sao?

Nhưng hấn vẫn không nói gì cả.

Đường cầu thang đi xuống tầng một dài hun hút. Cũng không biết đã đi bao lâu rồi, bọn hấn rốt cục cũng thấy tấm biển tầng một.

Hồng Diệp dẫn Thành Chu rẽ ngoặt sang bên phải.

Thành Chu chưa từ bỏ ý định, còn muốn cố gắng một chút, bèn nói: “Hồng Diệp, ba muốn đi toilet trước, nhóc mày chờ ba một chút được không?”

“Được, phía trước có toilet, ba đi theo con.”

“Không, ba thấy nó ở bên trái cơ...” Thành Chu nói còn chưa dứt lời thì đã bị Hồng Diệp kéo sang hành lang bên phải.

Thành Chu gượng cười, “Hồng Diệp, nhóc mày mạnh ghê gớm thật.”

“Ke ke... Đến toilet rồi, ba vào đi.” Hồng Diệp dẫn hấn đến trước toilet thật.

Thành Chu nhìn toilet u ám, hấn lại không muốn đi vào nữa, bèn đứng lè mề tại cửa ra vào mà cười cười, “Ấy, tự nhiên ba không muốn vô nữa.”

Hồng Diệp quay đầu nhìn hấn.

Thành Chu tránh đi ánh mắt của nó. Lần đầu tiên, hấn phát hiện đôi mắt của Hồng Diệp lại đáng sợ đến thế, mặc dù hình dáng đôi mắt của nó trước giờ vẫn vậy.

“Vậy thì đi thôi, sắp đến nơi con tính dẫn ba đến rồi.” Hồng Diệp không tức giận, kéo Thành Chu đi tiếp về phía trước.

Thành Chu muốn rút bàn tay phải đang bị Hồng Diệp nắm chặt lại, nhưng Hồng Diệp siết mạnh quá, hấn cố hết sức vẫn không thể nào rút ra được.

Rất nhanh, Hồng Diệp đã dẫn hấn đến trước cửa một phòng khám bệnh.

Thành Chu nhìn lên bảng tên trên cửa phòng khám, trên đó viết Khoa nội III.

Hồng Diệp cầm chặt nắm đấm cửa, đẩy cửa ra.

Đây là một gian phòng giống như phòng khám bệnh bình thường.

(Có điều...)

7. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 6

Thành Chu vừa đẩy vào cửa phòng khám liền nghe thấy một giọng ca quen thuộc.

Âm thanh phát ra cùng tiếng rè rè cũ kĩ. Giọng hát của nữ ca sĩ như vang lên từ một quán karaoke của một thời Thượng Hải xưa cũ. Ca từ rõ ràng đang ca ngợi tình yêu đẹp đẽ, nhưng giọng ca lại vô cùng náo nức như nỗi xót xa của một oán phụ cô đơn.

Kỳ thật hấn không hề biết tên bài hát này, cũng không biết ca sĩ là ai, nhưng nó lại khiến hấn cảm thấy thật quen thuộc, hết như trước kia đã từng nghe qua rất nhiều lần vậy.

Thành Chu đến trước bàn khám bệnh, tắt đi chiếc radio kiểu cũ.

Gian phòng này cũng rất cũ kĩ như trong cái bệnh viện già nua mà khi bé hấn thường đến. Trên bàn còn có một con Tứ Bất Tượng* mà hấn từng dùng bút để khắc lên.

Ngón tay Thành Chu khẽ mơn trớn trên con Tứ Bất Tượng.

Trong phút thăng thốt, hấn nhớ lại rất nhiều chuyện những tưởng đã lãng quên trong kí ức.

Dường như ngày bé hấn thường xuyên ốm bệnh, cứ ba ngày thì hết hai ngày phải đến bệnh viện. Mẹ hấn vừa phải đi làm vừa phải chăm sóc hấn, áp lực đến nỗi thường trốn trong phòng vệ sinh mà khóc thầm.

Đúng rồi, đây chính là bài hát mẹ hấn hay nghe nhất. Hấn thường nghe mẹ bật mãi giai điệu này trong nhà.

Nhân vật “người cha” trong trí nhớ của hấn thì nhạt hoà vô ngần. Hấn chỉ nhớ rõ duy nhất chiếc bóng lưng của ông. Người ta bảo ông đã rời đi khi hấn chỉ vừa hơn ba tuổi, không ai biết vì sao ông lại từ bỏ hai mẹ con hấn cả. Có lẽ mẹ biết, nhưng bà cũng không chịu nói rõ nguyên nhân với hấn.

Lại nhớ khi còn bé, chỉ cần hấn nhắc tới “cha”, mẹ hấn sẽ giận tím mặt và còn đánh hấn vài lần, đến khi hấn không bao giờ dám nhắc tới danh từ ấy nữa.

Về sau, mẹ hấn tái hôn với người bác sĩ thường khám bệnh cho hấn.

Người đó lớn tuổi hơn mẹ hấn rất nhiều và đã từng lấy vợ. Lúc mẹ lên xe hoa, con của ông ta đã lên đại học.

Hấn khi ấy vẫn chưa hiểu chuyện, âm ỉ không cho mẹ lấy chồng, sau đó...

... Thành Chu che mắt... Hắn nhớ tới ánh nhìn của mẹ ngày ấy khi thấy hắn khóc nháo. Ánh mắt kia như thể chất chứa đầy sự lạnh lẽo, phiền chán... và còn có cả oán hận!

Tuy nhiên ngay phút chốc ánh mắt ấy lóe lên, mẹ hắn liền mắng hắn ngay, nhưng hắn vẫn bị ánh mắt ấy ám ảnh, thậm chí không dám la lối nữa. Khi đó hắn cảm giác, nếu như hắn dám tiếp tục làm ầm ĩ như vậy, bà rất có thể sẽ bỏ rơi hắn hệt như người cha mà hắn không tài nào nhớ được bộ dáng.

Mà kỳ quái chính là, từ lúc mẹ tái giá trở về sau, hắn không bao giờ sinh bệnh nữa, thật giống như ánh mắt ngày đó của mẹ đã dọa con ma bệnh trên người hắn chạy mất vậy.

Đó là lần duy nhất mẹ nhìn hắn với ánh mắt ấy. Về sau bà vẫn luôn như những người mẹ bình thường khác, vẫn đánh hắn, mắng hắn, cần nần hắn, và vẫn luôn quan tâm đến hắn.

Hắn biết rõ tiền học phí và tiền tiêu vặt của mình đều do bà chi trả bằng chính tiền lương cá nhân của mình. Cha dưỡng cũng không thích hắn mấy, hơn nữa ông cũng có con riêng, về sau còn có cháu trai.

Người con trai riêng của bố dưỡng đối xử với hắn cũng không tệ, chỉ là khi hắn lên cấp hai thì đưa cho hắn ký vào một tờ công văn từ bỏ cho gia sản, và bắt hắn ký bỏ sung một lần nữa khi hắn đủ mười tám tuổi.

Còn mẹ hắn cũng lập di chúc sớm, nói rõ căn nhà đứng tên mình ở và tiền gửi ngân hàng của mình đều quy cho hắn.

Vậy nên hắn chưa từng tức giận với lời nói hay hành động của cha dưỡng, cũng không hề cảm thấy bất công. Hai gia đình sống cùng nhau như thế, nếu không thể dùng tình cảm để bù đắp, vậy thì cứ rõ ràng một chút để khỏi mất lòng nhau đi.

Thành Chu thả bàn tay che mắt xuống, khe khẽ thở dài.

Hắn không biết kẻ dẫn hắn tới nơi này là người hay quỷ hay bất cứ vật gì, càng không biết mục đích của đối phương ra sao, nhưng hắn rất chán ghét cái cách đối phương đang nhìn trộm hắn như thế này.

Thành Chu nhìn khắp bốn phía, cuối cùng dừng mắt trên tấm màn ngăn cách trong phòng bệnh.

Sau tấm màn có người... Hoặc có cái gì đó...

“Mi là ai? Mang ta đến đây có chuyện gì?” Thành Chu lớn mật nhìn màn cửa hỏi.

“... Con lớn rồi.” Một giọng nam trầm vang lên sau màn.

“Ông biết tôi sao?” Thành Chu tiến một bước đến trước màn.

Người đàn ông bật cười một tiếng, “Con là con của cha, cha làm sao có thể không biết con.”

“... Ha ha...!”

“Con không tin cũng bình thường thôi. Cha cũng không nghĩ con sẽ tin. Cha đến chỉ để cảnh báo cho con một chuyện.” Gã thản nhiên nói.

“Chuyện gì?”

“Con rất nguy hiểm.”

“Cảm ơn, dạo này mỗi ngày tôi đều gặp nguy hiểm, kể cả lúc này. Ông có thể đi ra nói chuyện không? Thật lòng thì tôi đã quên mất bộ dạng của ông như thế nào rồi, mẹ cũng không giữ lại hình của ông. Ông có thể đi ra để con ông chiêm ngưỡng bóng hình vĩ đại của ông một chút không? Lâu rồi không gặp, giờ vừa thấy đã giả thần giả quỷ là cha sao?”

Gã đàn ông cũng không để bụng lời châm chọc của Thành Chu mà chỉ bình tĩnh nói: “Cha có lý do để không làm như thế.”

“Ô? Lý do gì có thể khiến ông quan tâm đến sự sống chết của đứa con mà ông đã từ bỏ khi nó chỉ mới vài tuổi?” Thành Chu đến gần tấm màn cửa hơn mà hoàn toàn không biết lửa giận đã áp chế sự sợ hãi của mình. Hắn hiện tại chỉ muốn nhìn xem người sau bức màn có hình dạng ra sao mà thôi.

“Cha không mong con hiểu...”

Thành Chu vén tấm màn lên...

Một gương mặt bị ăn mòn hiện ra trước mắt hắn!

Gương mặt này không hề bằng phẳng như tiểu hoà thượng kia. Nó nguyên bản có ngũ quan nhưng lại bị axit ăn mòn khiến cả khuôn mặt trở nên gồ ghề... Lỗ mũi chỗ chỉ còn lại hai lỗ đen, miệng chỉ còn răng và lợi nhô ra, hai mí mắt dính lại biến thành hai khối xoắn xuýt nổi trên da, lỗ tai không có, chỉ còn lại hai mẩu thịt nhỏ màu đỏ thẫm.

Thành Chu sợ hãi giật lùi ra sau, ngay cả màn cửa cũng bị hắn kéo xuống đất.

“Ba!” Cảm giác lạnh lẽo truyền đến tay. Một bàn tay nho nhỏ đang ghi lấy hắn.

Thành Chu cúi đầu liền thấy Hồng Diệp đang ngẩng đầu nhếch miệng cười với hắn.

“Sợ hãi à? Có cái gì mà phải sợ hãi? Tao biến thành như vậy là do mày cả đấy.” Khuôn miệng của gã khép mở, “Mày từ nhỏ đã là ác ma, tao muốn ngăn cản mày, nhưng nhìn xem mày đã biến tao thành cái gì rồi đây.”

Thành Chu muốn giải thích, nhưng chỉ có thể thở dốc khỏi cuống họng.

“Tao phải bỏ ra một cái giá lớn như vậy mới miễn cưỡng phong ấn mày, nhưng nhìn xem mày đã làm gì kia. Mày đã đưa Ma Thần tối cao trở lại!”

“Chu Chu...”

Thành Chu quay phắt lại. Mẹ của hắn đang đứng ngoài cửa sổ phòng khám với ánh mắt đầy cầu khẩn.

“Mẹ?”

“Chu Chu, giết chết Hồng Diệp! Nếu không con sẽ tự hại chết chính mình, hại chết cả mẹ, hại chết nhiều người nữa! Giết chết nó!”

“Ba muốn giết chết con sao?” Hồng Diệp nghiêng đầu cười với hắn, càng cười càng hiểm độc, “Ba thử thử xem!”

Hồng Diệp chợt buông hắn ra, lách mình bắt lấy gã đàn ông có gương mặt bị bào mòn rồi moi thẳng trái tim của gã ra.

Gã cúi đầu nhìn lòng ngực bị xé toạc của mình rồi lại lập tức ngẩng đầu nhìn Thành Chu với gương mặt đáng sợ mà phun ra ba chữ: “Giết chết nó!”

Thành Chu trơ mắt nhìn Hồng Diệp nhét cả trái tim dơ bẩn vào trong miệng.

Hồng Diệp nho nhỏ vừa nhai trái tim gã đàn ông, vừa cười quái dị hỏi: “Ba còn muốn giết chết con không?”

Thành Chu muốn giết Hồng Diệp này, nhưng không phải đùa nhỏ tên Hồng Diệp, con của hắn.

Hồng Diệp nuốt xong miếng cuối cùng rồi chậm rãi quay đầu ra ngoài cửa sổ.

Thành Chu biến sắc. Dù bên ngoài có thật là mẹ của hắn hay không, hắn vẫn không thể nhìn bà bị Hồng Diệp giả giết chết được.

Thế nhưng động tác của hắn quá chậm so với Hồng Diệp giả. Hắn vừa di chuyển thì nó đã lao ra ngoài cửa sổ, nắm lấy cổ của mẹ hắn, nhìn hắn cười cười thị uy rồi ra sức vặn!

“Không ——!” Thành Chu kêu thảm phóng tới cửa sổ.

“Rắc!” Đôi mắt mẹ hắn đơng đầy sợ hãi. Toàn bộ đầu bà treo trên cổ dưới một góc độ kì quái.

Hồng Diệp giả nhảy đến trên bệ cửa sổ vỗ tay cười to.

Thành Chu tức giận bắt lấy nó.

“Ba muốn giết con sao? Giết đi. Ba thử giết đi! Mau giết thử xem nào!”

Xác gã đàn ông ngã trên mặt đất chậm rãi đứng dậy, đi đến sau lưng Thành Chu rồi niệm gì đó bên tai hắn, cuối cùng lặp đi lặp lại một câu: “Giết chết Hồng Diệp, nếu không hết thấy những việc này sẽ trở thành sự thật.”

Trên mặt Thành Chu xuất hiện thần sắc mờ mịt.

Hồng Diệp giả nhìn vào mắt hắn, bỗng nhiên hé ra một nụ cười vô cùng tàn ác. Nó há miệng, chậm rãi nói: “Giết tôi đi. Giết đi.”

Thành Chu nhìn thấy ánh mắt mình phản chiếu trong vô vàn căm ghét và thù hận.

Hồng Diệp giả nắm lấy tay hắn mà đặt trên cổ mình, “Anh muốn giết tôi sao? Tôi biết anh rất muốn mà. Anh có muốn giết tôi theo cách tôi giết mẹ anh không? Nào, đơn giản lắm, anh chỉ cần dùng sức như thế này thôi.”

“Rắc!” Cổ Hồng Diệp gãy đi.

“Ôi!” Cảm giác tự tay bẻ gãy cổ một đứa trẻ khiến Thành Chu không thể chịu đựng nổi. Đã vậy đối phương còn mang gương mặt Hồng Diệp nữa! Nhưng mà... hắn phải giết chết Hồng Diệp này. Đứa trẻ Hồng Diệp này rất đáng chết! Hắn không sai, hắn phải giết chết Hồng Diệp này!

Thành Chu nhìn thi thể bên chân, đầu óc đau đớn kịch liệt.

Giết chết nó... Giết chết Hồng Diệp... Đúng, giết chết Hồng Diệp là sẽ không sao nữa. Hắn sẽ không đau khổ như thế nữa. Mẹ của hắn sẽ không gặp nguy hiểm nữa...

Mình phải giết chết Hồng Diệp.

Thành Chu nghĩ tới đây bỗng chợt khép mắt lại, thân thể ngã ra sau.

Chân giật lùi một bước, hắn rung mình toàn thân, thanh tỉnh trở lại.

Vẫn là hành lang ban đầu. Hắn vẫn ngồi yên lành trên ghế nhựa trong hành lang. Cánh cửa phòng khám đối diện... Đang nửa mở...

Thành Chu đứng phắt dậy.

“Kéo kẹt.” Cánh cửa bên cạnh cũng mở ra.

Thành Chu thở dốc.

Hắn cắn mạnh vào tay mình.

Đau lắm! Đau vô cùng! Hắn cắn tay mình đến chảy máu.

Đây không phải mơ... Đây là thật.

“Kéo kẹt.” Lại một cánh cửa khác mở ra.

Thành Chu chạy bán sống bán chết!

Vừa chạy đến đầu bậc thang...

“Này! Anh chạy đi đâu đó?” Hồng Diệp từ cầu thang đi tới thấy hắn bèn la lên.

Thành Chu thẳng gấp, trong mắt là bối rối và nghi hoặc, “Hồng Diệp?” Hắn lại muốn cắn tay của mình nữa rồi. Hắn đã không tài nào phân biệt được lúc này là mơ hay thật nữa rồi.

Nếu là thật thì tại sao nó lại xảy ra giống hệt như trong mơ vậy?

“Tư Đồ đâu?” Giọng run run, Thành Chu lớn tiếng hỏi.

Hồng Diệp nhìn hắn đầy kì lạ, đi tới, đẩy hắn ra, nhìn nhìn thăm dò hành lang, dấu môi rồi quay đầu lại nắm tay hắn.

Thành Chu khẽ run rẩy, tránh đi bàn tay nhỏ bé của Hồng Diệp.

Hồng Diệp nhướn mày... Đây là sao?!

“Tư Đồ đâu?” Thành Chu hỏi lại.

“Đây nè.” Giọng Tư Đồ vang lên phía sau hắn.

Thành Chu tội nghiệp sợ hãi nhảy dựng lên. Một bàn tay vươn ra phía sau giữ chặt lấy hắn cực kỳ nhanh, giúp hắn không bước hụt ngã xuống cầu thang.

Thành Chu nghiêng người quay đầu lại liền chứng kiến Tư Đồ cùng A Như và trưởng tàu đều đứng trong hành lang nhìn hắn, một tay của Tư Đồ còn giữ chặt lấy hắn.

“Hong Diệp...” Thành Chu lại nhìn Hong Diệp thật cẩn thận, “Tới đây, cho ba sờ một chút.”

“Sờ cái gì mà sờ? Sờ quỷ à?!” Hong Diệp mất hứng đá hắn, “Trông anh lù khù cứ như con gấu ấy! Lại gặp ma nữa rồi phải không?”

Thành Chu chủ động cầm chặt tay Hong Diệp, “Ấm... Là ấm!” Thành Chu cao hứng đến phát khóc.

Bất quá hắn còn phải xác định lại một chuyện nữa, “Hong Diệp, tiền vàng ba đưa nhóc mày còn thừa lại mấy đồng?”

Hong Diệp nhú mày, đưa tay dăm trán hắn, “Nguy rồi, bình thường vốn đã bị ngốc rồi, vậy mà giờ trí nhớ cũng bắt đầu xảy ra vấn đề nữa. Đừng nói là bị Alzheimer’s rồi nha?”

Thành Chu mếu máo cố nặn ra một gương mặt tươi cười, “Con... ba van con đó. Con ngoan ngoãn trả lời ba đi... Tiền vàng ba đưa cho con...”

Hong Diệp chột mạnh vào đầu hắn, “Anh đưa cho tôi hả? Rõ ràng là tôi đưa cho anh mà! Khai mau, có phải anh làm mất tiền vàng rồi định vu oan cho tôi đúng không?”

Nói chuyện bá đạo kiểu này thì chỉ có mỗi con của hắn mà thôi! Thành Chu xác nhận, kích động ôm chầm lấy Hong Diệp, “Là thật! Đúng là thật rồi! Hu hu hu... làm ba sợ muốn chết!”

Hong Diệp, “...”

=====

Chú thích:

*Tứ Bất Tượng: Là tên một con vật có một chút gì giống con lừa nhưng đuôi không to bằng đuôi lừa, móng chân hơi giống móng chân bò, nhưng không to bằng móng chân bò, cổ hơi giống lạc đà nhưng không dài bằng cổ lạc đà, sừng trên đầu hơi giống sừng hươu, nhưng không có lông mày giống hươu, cho nên người TQ gọi nó là tứ bất tượng.

Tên khoa học của nó là Tùng Lộc.

Còn người bình thường tự mình thì gọi ngắn gọn nó là con Nai đó:v:v:v

8. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 7

Đợi Thành Chu bình tĩnh lại, Tư Đồ và Hong Diệp đều tò mò hỏi hắn vừa rồi đã gặp cái gì.

“Đợi một chút!” Thành Chu ỷ có con bên cạnh bèn nắm lấy tay nó rồi quay đầu nhìn lại.

“Lạ thật...” Thành Chu thì thào, nhìn tất cả các cánh cửa đóng im lìm.

“Lạ gì?” Hong Diệp hỏi.

Thành Chu quay đầu hỏi Tư Đồ, “Lúc hai người đến đây có thấy toàn bộ cửa ở tầng ba này bị mở ra không?”

Tư Đồ lắc đầu, “Tôi đến cùng lúc với Hong Diệp, không thấy cái gì khác thường cả.”

Thành Chu lại nhìn sang A Như và trưởng tàu.

A Như và trưởng tàu do dự một chút rồi nhìn nhau. Trưởng tàu mở miệng nói: “Vừa rồi chúng tôi thấy các cánh cửa phòng bệnh đều mở hết ra, nhưng chúng tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, còn tưởng rằng là do đại sư Thành...”

Thành Chu lập tức phản bác, “Tôi chẳng làm bất cứ chuyện gì cả.”

Về mặt A Như và trưởng tàu có chút ngạc nhiên.

Hồng Diệp nhìn hai con ma, “Hai người còn thấy cái gì nữa phải không?”

Trưởng tàu gật đầu.

Thành Chu vội vàng hỏi: “Sau khi Tư Đồ rời đi, hai người nhìn thấy gì?”

Trưởng tàu nhìn hẩn rồi hỏi đáp: “Chúng tôi thấy ngài ngủ thiếp đi, nhưng chỉ chốc lát là tỉnh lại rồi đi tới đi lui trong hành lang, đồng thời mở tất cả cửa phòng ở tầng ba...”

“Cái gì?” Thành Chu kinh hãi, “Hai người nói cửa là do tôi mở ra ư?”

Trưởng tàu gật đầu, “Hồi đầu tôi với A Như còn thấy kỳ kỳ. Ngài không có cái chìa khóa sao có thể mở nhiều cửa như vậy được, về sau lại nghĩ ngài là đại sư nên mở cửa như thế này cũng là chuyện thường thôi.”

Thành Chu há to mồm cả buổi trời mới ngậm lại được, “Được rồi, vậy về sau tôi lại làm gì nữa?”

Trưởng tàu trả lời: “Về sau ngài đi vào phòng bệnh ngài đã khám trước đó rồi ở bên trong ấy một hồi lâu. Chúng tôi muốn đi vào nhưng lại bị một sức mạnh ngăn cản ở bên ngoài.”

Hồng Diệp im lặng nhìn phòng bệnh đóng chặt cửa kia.

Thành Chu nhăn nhu mày.

“Sau đó nữa, ngài ra khỏi căn phòng đó, ngồi trở lại trên ghế và nhắm mắt ngủ, nhưng không đến vài giây sau ngài lại tỉnh lại rồi nhìn phòng bệnh mình đã mở cửa như đang sợ hãi gì đó và chạy một hơi tới đầu cầu thang.”

Trưởng tàu nói đến đây, A Như cũng chêm vào: “Ngay vào lúc ấy, chúng tôi thấy tất cả các cánh cửa phòng bệnh đều mở ra khi ngài chạy qua, còn tưởng đó là do sức mạnh của ngài tạo ra. Chúng tôi còn tự hỏi tại sao ngài lại làm như vậy nữa.”

Tư Đồ hỏi họ, “Ngoại trừ Thành Chu ra, hai người có cảm giác được sức mạnh nào khác không?”

A Như vừa biến thành ma, còn khá yếu nên lắc đầu nói ngoại trừ sức mạnh ngăn cản họ ngoài cửa phòng khám thì bà không cảm giác được gì cả.

Trưởng tàu lại nói: “Có một chuyện khá kì lạ.”

Mọi người cùng nhìn qua.

Trưởng tàu nhíu mày, “Tôi trở thành hồn ma đã rất lâu, lúc mới đầu sức mạnh còn yếu thì không nói, nhưng lúc tôi có thể rời khỏi động dung nham kia, tôi cảm giác được trong động ấy còn tồn tại những hồn ma khác ngoài tôi ra, chỉ có điều có loại rất mạnh nhưng cũng có loại rất yếu. Hơn nữa chúng giống như đang bị giam giữ tại đó vậy. Lúc xuất hiện trên xe lửa, tôi cũng phát hiện trong xe hay ngoài xe đều có vài hồn ma bay lượn quanh đấy, chỉ có điều một số có ý thức, một số lại không có. Tôi cũng đã từng gặp qua một hồn ma có ý thức nguyên vẹn giống như tôi nữa.”

Thoảng dừng một phút, ông lại nói tiếp: “Tôi nghĩ, cũng đúng thôi, có lẽ hồn ma có nguyên vẹn ý thức rất ít, nhưng những hồn ma lượn lờ trong vô thức cũng rất nhiều, không ai rảnh để xem xem bọn chúng làm gì hay có ý thức gì hay không cả. Nơi này là bệnh viện, theo lý thuyết thì ở đây phải có nhiều ma hơn nữa, nhưng tôi và A Như một đường tới đây lại không phát hiện được bao nhiêu hồn ma, nhất là tầng lầu này, sạch sẽ đến kinh ngạc. Tôi còn tưởng rằng sức mạnh của đại sư Thành khiến cho mấy con ma không dám lại gần nữa là...”

Thành Chu cười khở, hẩn có sức mạnh gì đâu.

Hồng Diệp đi qua xem xét cánh cửa phòng khám nhưng không mở ra.

Nó hỏi Thành Chu, “Anh còn nhớ sau khi Tư Đồ rời đi anh đã làm gì không?”

Thành Chu trả lời: “Ba gặp phải ác mộng, thấy cánh cửa này mở ra rồi tất cả các cửa phòng ở tầng ba này đều mở ra hết. Ba sợ hãi chạy xuống lầu tìm mấy đứa. Sau đó ba đụng phải nhóc mày ở ngay đầu cầu thang...”

Hồng Diệp nhú mày, “Đụng phải tôi?”

Thành Chu gật đầu.

Hồng Diệp cười âm hiểm, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Về mặt Thành Chu bỗng nhiên trở nên mờ mịt, “Sau đó hình như ba với nhóc đi xuống toilet dưới lầu... không... chưa đến toilet nữa... Ba với nhóc đi... Ồi, hết nhớ rồi.”

“Sau đó là gì? Anh không nhớ gì nữa sao? Trong giấc mơ kia tôi đã nói gì với anh? Đã làm gì anh?” Hồng Diệp ép hỏi hần.

Thành Chu cố gắng nhớ lại, nhưng càng nhớ càng mơ hồ, “Ba chỉ nhớ giấc mơ kia rất đáng sợ, cửa mở ra... Bóng tối... Sau đó... Ba thật sự không nhớ được mà.”

Hồng Diệp trừng hần.

Thành Chu buông tay nó, “Lúc nhìn thấy mày ba còn nhớ rõ rõ lắm, nhưng mà bây giờ ba quên mất rồi. Nằm mơ cũng thường như vậy mà đúng không? Vừa rời giường thì nhớ, nhưng đánh răng, rửa mặt xong là quên ngay, huống chi ba còn bị mày hù nữa.”

Do Thành Chu chẳng thể nhớ nổi giấc mơ vừa rồi nên Hồng Diệp cũng đành chịu. Tư Đồ đi một vòng trong phòng bệnh kia cũng không phát hiện ra sức mạnh hay bất cứ cái gì khác thường. Cuối cùng, cả đám đành rời khỏi tầng ba.

Vé xe lửa Tư Đồ mua phải tới năm giờ rưỡi sáng mới xuất phát. Do đó, họ định ở bệnh viện đợi con trai Vương Tân Đông của Vương Đại Cương đến.

A Như nói, Vương Tân Đông sau khi trở về liền trốn tránh bà. Bà đến tìm hần hai lần nhưng chẳng gặp được hần lần nào.

Sau khi xác định Tiểu Mỹ mất tích, cảnh sát cũng tìm đến Vương Tân Đông, nhưng không biết hần ứng phó với cảnh sát bằng cách nào mà được thoát khỏi diện tình nghi.

Chỉ một mình A Như kiên trì cho rằng chuyện Tiểu Mỹ mất tích có liên quan đến Vương Tân Đông, nhưng do tiền sử mắc bệnh tâm thần và bị gia đình Vương cố ý phá hoại thanh danh nên không ai tin bà, kể cả cảnh sát và con trai bà.

Vương Tân Đông sợ bà tiếp tục dây dưa nên né tránh sang đường khác khiến bà đợi dưới lầu nhà Vương hết mấy ngày cũng không thấy hần.

A Như muốn dẫn bọn Thành Chu đi tìm Vương Tân Đông, nhưng bà cũng không biết Vương Tân Đông trốn ở nơi nào. Giờ thì tốt rồi, vợ chồng Vương Đại Cương nhập viện nên thế nào đứa con trai kia cũng phải vào bệnh viện một chuyến.

Khi cảnh sát liên lạc với Vương Tân Đông, hần quả nhiên không có ở nhà, chỉ bảo sẽ mau chóng đến bệnh viện.

Mãi đến hai giờ sáng, Vương Tân Đông mới vội vàng lộ diện.

Vì có người thiệt mạng, trước khi xác định cái chết của Lưu Ngọc Như có phải do hành vi bạo hành của vợ chồng Vương Đại Cương gây ra hay không, cảnh sát đã quyết định tạm thời giám sát cặp vợ chồng này.

Vương Tân Đông thấy cảnh sát trong phòng bệnh, bước chân khẽ ngập ngừng một lúc.

Cảnh sát trực ban thấy Vương Tân Đông đến bèn hỏi hần một số câu hỏi thông thường.

Lúc Vương Tân Đông biết cha mẹ mình xích mích với Lưu Ngọc Như, hấn sợ hãi và nổi giận, không ngừng chửi bới Lưu Ngọc Như.

Nhưng lúc cảnh sát trực ban lãnh đạm nói cho hắn biết Lưu Ngọc Như đã chết, hơn nữa rất nhiều khả năng là do bị cha mẹ hắn đánh đập, Vương Tân Đông mới chịu ngậm miệng lại.

Thêm vào đó, cảnh sát còn vô cùng “thân thiết” thông báo cho Vương Tân Đông rằng, người thanh niên bị liên lụy do đứng ra khuyên can và bảo vệ bà Lưu Ngọc Như đang định khởi tố hành vi bạo lực cha mẹ của hắn, khuyên hắn nên giải quyết riêng cho tốt hoặc chuẩn bị lên tòa án đi là vừa.

Vương Tân Đông vội thở hổn hển, chửi thề hai câu.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị gõ vang, có người đẩy cửa phòng bệnh ra.

“Vương Tân Đông có ở đây không? Có thể đi ra nói chuyện không?” Thành Chu hỏi.

Đây là một phòng bệnh dành cho bốn người. Trước mắt thì gian phòng này chỉ có hai vợ chồng Vương Đại Cương bị tiêm thuốc an thần đang ngủ mê man trên giường, hai chiếc giường còn lại đều trống không.

Người cảnh sát trực ban trung niên thấy Thành Chu xuất hiện bèn nhú mày đến cạnh cửa, cho rằng Thành Chu tìm tới để kiểm chuyện với gia đình kia.

Mà đúng là Thành Chu tới kiểm chuyện với Vương Tân Đông thật, có điều ý định của hắn không giống như người cảnh sát trung niên kia nghĩ.

“Tôi đây. Anh là ai?” Vương Tân Đông ra ngoài cửa phòng, vẻ mặt không vui.

A Như vừa nhìn thấy Vương Tân Đông liền kích động nhào tới trước, trưởng tàu sợ bà làm chuyện hồ đồ bèn nhanh chóng giữ bà lại.

“Tôi là Thành Chu. Bà Lưu Ngọc Như trước khi chết đã cầu xin tôi tìm giúp cháu gái bà ấy. Nghe nói cậu là bạn trai cô ấy nên tôi muốn hỏi một chút xem cậu có biết tung tích Lưu Tâm Mỹ hay không.”

Cảnh sát trung niên nghe xong liền thu lại cánh tay vốn định tách ra hai người ra.

Vương Tân Đông nghe thấy tên Lưu Tâm Mỹ liền gầm nhẹ: “Tôi đã nói nhiều lần rồi, tôi và Lưu Tâm Mỹ đã chia tay lâu rồi. Làm sao tôi biết tung tích của cô ấy? Bạn của cô ấy cũng biết chúng tôi chia tay nhau mà! Không tin anh cứ hỏi họ đi!”

Thành Chu né làn “mưa phèn” từ miệng Vương Tân Đông, bình tĩnh hỏi tiếp: “Thế nhưng bà Lưu Ngọc Như trước khi chết đã nói cho tôi rằng cậu không muốn chia tay với Lưu Tâm Mỹ và đã nhiều lần níu kéo cô ấy, còn nói muốn dẫn cô ấy đến động Chân Ngôn nghiệm chứng tình yêu của mình. Lưu Tâm Mỹ cũng đã mềm lòng đồng ý.”

“Nói vậy!” Vương Tân Đông gắt gỏng: “Ai nói tôi không muốn chia tay với cô ấy? Tôi đã muốn tách khỏi cô ấy từ lúc biết cô ấy là cháu gái ruột của bà điên kia rồi! Tôi cũng không có bệnh hoạn gì, ai biết được yêu đương cháu gái bà điên kia có bị di truyền bệnh điên hay không đâu.”

Lưu Ngọc Như giận dữ, giẫy dụa muốn tiến đến bóp chết Vương Tân Đông.

Trưởng tàu ôm chặt lấy bà.

Người cảnh sát trung niên nhìn Vương Tân Đông chằm chằm.

“Ý của cậu là, cậu không đến động Chân Ngôn cùng Lưu Tâm Mỹ đúng không?” Tư Đồ không hiện ra thực thể mà chỉ đứng sau lưng Thành Chu để chỉ điểm cho hắn hỏi.

Vấn đề này cảnh sát cũng đã từng hỏi qua, Vương Tân Đông lập tức trả lời: “Đúng vậy, tôi không hề đến động Chân Ngôn.”

“Thật vậy chẳng? Nhưng bà Lưu Ngọc Như nói rằng cậu đã từng gọi điện và nhắn tin hẹn Lưu Tâm Mỹ đến động Chân Ngôn. Tất cả những cuộc gọi và tin nhắn này chỉ cần hỏi công ty viễn thông là ra ngay đấy.”

“Tôi nói tôi không đến động Chân Ngôn với Lưu Tâm Mỹ, nhưng tôi chưa nói tôi không có gọi điện hay gửi tin nhắn cho cô ấy.”

Vương Tân Đông đột nhiên trở nên vô cùng tỉnh táo, sự nóng nảy vừa rồi thoát cái đã biến mất, “Sau khi tôi chia tay Lưu Tâm Mỹ, cô ấy còn liên lạc với tôi mấy lần đòi hàn gắn quan hệ, vì thế chúng tôi liên lạc với nhau cũng khá nhiều.”

“Nó nói vậy!” A Như phẫn nộ gào thào: “Rõ ràng là nó chèo kéo Tiểu Mỹ!”

Vương Tân Đông không nghe thấy tiếng gào của A Như nên nói tiếp: “Trước khi Lưu Tâm Mỹ mất tích, cô ấy đã gọi điện thoại và gửi nhắn tin cho tôi, van xin được gặp tôi một lần nữa, tôi thấy cô ấy thật đáng thương nên đã đồng ý.”

A Như tức giận đến nỗi run rẩy cả người. Bà đánh vào trán Vương Tân Đông để ông buông mình ra.

Trưởng tàu nhìn Vương Tân Đông gay gắt rồi an ủi A Như, “Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cho hắn một bài học nhớ đời, nhưng không phải lúc này. Ngoan nào.”

Thành Chu cũng nuốt cơn giận xuống, cố gắng bình tĩnh hỏi tiếp: “Vậy hai người hẹn nhau ở đâu? Vào lúc nào?”

Vương Tân Đông trả lời: “Một tuần trước, tôi nhớ là vào chín giờ tối thứ sáu tuần trước, chúng tôi hẹn nhau ngay dưới lầu nhà cô ấy, sau đó cùng lên đường. Cô ấy lại đề nghị làm lành với tôi, nhưng tôi nói với cô ấy rằng, cha mẹ tôi không đồng ý chuyện của chúng tôi. Hơn nữa tôi cũng không chịu nổi những hành động điên cuồng thi thoảng thường bộc phát của cô ấy. Cô ấy rất tức giận nhưng cũng rất đau khổ, bèn gây gổ với tôi, còn đe dọa sẽ làm tôi mất mặt nữa.”

A Như liếc mắt lắc đầu, “Nó nói dối! Đêm hôm đó nó hẹn Tiểu Mỹ đi ra ngoài, van xin con bé hôm sau đến động Chân Ngôn với nó. Tiểu Mỹ thấy nó tội nghiệp nên mới đồng ý.”

Thành Chu truy vấn: “Đó là lần cuối cùng cậu thấy cô ấy à?”

Vương Tân Đông gật đầu khẳng định.

“Nhưng bà Lưu Ngọc Như nói, hôm ấy cậu lái xe chở Lưu Tâm Mỹ đến động Chân Ngôn đến sáng hôm kia mới trở về, nhưng Lưu Tâm Mỹ lại không quay về cùng cậu.”

Vương Tân Đông cười nhạt, “Sao anh lại có thể tin vào lời bà điên kia chứ? Thứ Bảy tôi có việc phải đi làm, lịch trình đã được công ty sắp xếp cả rồi. Cảnh sát đến công ty của tôi điều tra cũng đã xác nhận cụ thể. Làm sao tôi có thể đi với Lưu Tâm Mỹ đến động Chân Ngôn được chứ?”

“Thằng súc sinh dối trá! Nó nói dối! Tiểu Mỹ đã đến động Chân Ngôn với nó thật mà. Tôi không nói dối! Tôi không bị điên! Hu hu hu...” A Như òa khóc.

Vương Tân Đông thở dài tiếp một hơi, trên mặt xuất hiện vẻ đau khổ, “Tiểu Mỹ mất tích tôi cũng rất buồn lắm chứ. Dù sao đi nữa, tôi và cô ấy cũng đã từng có cảm tình với nhau. Một tuần lễ ấy tôi cũng đã đi tìm cô ấy khắp nơi, lo lắng không biết có khi nào vì chuyện của chúng tôi mà cô ấy lại nghĩ quẩn rồi lại làm ra chuyện hồ đồ hay không nữa. Ôi!”

“Thằng này hẳn đã luyện tập lý do thoái thác trên trăm lần rồi, đã vậy còn biết ám chỉ người khác nữa.” Tư Đồ cười lạnh sau lưng Thành Chu.

Thành Chu khó xử, tên này quá giảo hoạt, trả lời quá cẩn thận... Bây giờ hẳn phải hỏi gì tiếp theo đây? Thành Chu hơi nghiêng đầu.

Tư Đồ đang định mở miệng thì Hồng Diệp bỗng ngắt đầu hỏi: “Ba ơi, lần trước ba nói rằng cuối tuần ba đi công tác ở Vân Nam nên sẽ dẫn con theo chơi một chuyến luôn. Ba không lừa gạt con chứ?”

Thành Chu lập tức hiểu ý con, bèn cười nói: “Yên tâm, ba chắc chắn sẽ dẫn nhóc mày đi mà. Có điều nếu mày đến đó mà không nghe lời thì coi chừng ba bỏ mày trong núi luôn đó nghen.”

“Hừ, ba xấu xa quá đi!”

Vương Tân Đông nắm chặt hai tay.

Cảnh sát trung niên nhìn Vương Tân Đông như có điều suy nghĩ.

Thành Chu cười với Vương Tân Đông, “Cậu Vương này, không biết nơi cậu đi công tác có xa động Chân Ngôn lắm không?”

Wương Tân Đông cả giận đáp: “Làm sao tôi biết? Tôi có đến cái động đó bao giờ đâu!”

“Cậu Vương này, giả sử cậu lái xe chở Lưu Tâm Mỹ đến động Chân Ngôn, Lưu Tâm Mỹ có lẽ sẽ ngồi ở vị trí phó lái nhỉ? Vậy thì cậu đoán xem camera quan sát dọc theo con đường có ghi được hình ảnh của hai người hay không nhỉ?”

Wương Tân Đông thở hắt ra mũi.

“Với cả, cậu có chắc là người dân sống gần động Chân Ngôn hoặc du khách chưa từng gặp qua hai người không?”

Wương Tân Đông nổi giận dửng dưng, vung tay vứt lại một câu: “Không tin thì mấy người tự đến đó kiểm tra đi! “. Sau đó, hắn nhanh chóng đi vào phòng bệnh, đóng cửa không chịu trở ra.

Cảnh sát trung niên gật đầu với Thành Chu rồi cũng đi vào phòng bệnh. Ông không phụ trách vụ án mất tích của Lưu Tâm Mỹ nên cũng không muốn hỏi nhiều, nhưng ông sẽ thuật lại chuyện hôm nay cho các đồng nghiệp phụ trách vụ này.

“Đây là điển hình của loại người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Muốn buộc hắn nói thật thì phải có chứng cứ xác thực mới được. Đi thôi, chúng ta vẫn phải đến động Chân Ngôn một chuyến rồi.” Tư Đồ vỗ vai Thành Chu.

A Như nhìn qua cửa sổ phòng bệnh với ánh mắt đầy căm hận. Với thời gian mất tích càng ngày càng dài như thế này của Tiểu Mỹ, bà đã dần mất đi hi vọng về khả năng sống sót của cháu gái mình. Ngay lúc này đây, bà chỉ mong tìm được thi thể của Tiểu Mỹ rồi khiến cho tên khốn đã tổn thương con bé phải trả một cái giá đắt mà thôi!

9. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 8

Mười giờ rưỡi sáng hôm sau, Thành Chu đi một chuyến xe lửa tới thành phố Z.

Mặc dù A Như nói biết đường đi, nhưng bà lại tìm cả buổi mà vẫn không thấy tuyến xe buýt mình đã từng đi, thế nên cuối cùng Thành Chu vẫn phải hỏi người ta mới tìm được địa điểm chính xác để đón xe.

A Như xấu hổ bảo rằng đã lâu rồi bà chưa quay lại thành phố Z nên khu vực xung quanh nhà ga nơi đây đã trở nên khá xa lạ với bà.

Thành Chu vội vàng ra ý không sao, đường là trong miệng mà ra, chỉ cần chịu hỏi là có thể tìm được hướng đi thôi.

Về sau, cả bọn đi một chuyến xe buýt nửa tiếng từ thành phố Z đến thị trấn Thanh Sơn mà A Như đã nói. Sau khi đến thị trấn Thanh Sơn, hắn đổi sang đi xe ôm theo chỉ dẫn của người dân.

Hồng Diệp lần đầu ngồi xe ôm nên cảm thấy hết sức kì lạ. Nó không muốn ngồi kẹp ở bên trong nên cứ đu trên lưng Thành Chu mãi chứ không chịu xuống.

Chú xe ôm lái xe trong muôn vàn khó khăn, liên tục cảnh cáo Thành Chu rằng nếu thẳng nhóc mà ngã xuống xe là chú mặc kệ luôn.

Thành Chu phải bảo rằng hắn sẽ dùng dây lưng để đeo cu quỳ trên lưng, tuyệt đối sẽ không gây thêm bất cứ phiền phức gì cho chú xe ôm thì chú mới miễn cưỡng đồng ý lái xe.

Hồng Diệp vịn vai ba, đứng nghịch ngợm trên xe định đón gió phấp phới... Kết quả ăn vô một miếng đầy khói bụi.

“Á phoẹt phoẹt phoẹt!” Hồng Diệp liền phun ra vài ngụm nước miếng rồi vô cùng buồn bực ôm lấy cổ ba nó gặm hai cái, không múa may quay cuồng nữa.

Xe ôm chạy khá nhanh, khoảng hơn hai mươi phút sau là đến quê nhà của A Như và trưởng tàu — thôn Tam Tính.

Trưởng tàu và A Như đứng im lặng trước cửa thôn. Trong mắt A Như đong đầy nỗi căm hận và sợ hãi.

Trưởng tàu nhìn A Như, nét mặt của ông càng phức tạp hơn, nhưng lúc ông quay đầu nhìn về phía Tây của thôn, toàn bộ những cảm xúc của ông đã hóa thành cừu hận.

“Lâu rồi không quay lại, mọi thứ giờ thay đổi ghê thật nhỉ?” A Như dè nén cảm xúc.

Trưởng tàu khẽ vuốt mái tóc của bà, “Bốn mươi năm qua em vẫn không trở về đây sao?”

A Như lắc đầu, “Em đã trở lại hai lần để dập đầu trước phần mộ cha mẹ. Mẹ qua đời trước, nhưng cha em không hề nói cho em biết. Ông bảo em là mối nhục của gia đình, muốn em vĩnh viễn không trở về đây nữa. Ông nói với người trong thôn rằng em đã chết ở bên ngoài. Đến lúc ông mất, các anh của em cũng không báo tin cho em. Chuyện của hai người đều là do đứa bé kia nói với em đấy.”

Trưởng tàu biết rõ đứa bé mà A Như nói là ai. Xem nét mặt của A Như, chỉ sợ đứa bé ấy không hề thân thiết với A Như chút nào.

Đúng vậy... Ai lại mong mẹ mình là bà điên, đã thế thanh danh lại bị tai tiếng như vậy? Hơn nữa đứa bé đó lớn lên trong thôn từ nhỏ, cũng không biết trước khi rời thôn nó đã phải chịu đựng bao nhiêu tin đồn ác nghiệt nữa...

Trưởng tàu lặng lẽ cầm chặt tay A Như.

A Như nghiêng đầu nhìn ông, buồn bã cười cười, “Em thấy có lỗi với nó lắm, khó trách vì sao nó lại hận em đến vậy.”

“Em cũng không muốn mà...” Trưởng tàu siết chặt tay A Như hơn, đáng tiếc rằng ông vĩnh viễn không thể nào cảm nhận được sự ấm áp khi xưa nữa.

Thành Chu thanh toán tiền xe, thấy A Như và trưởng tàu đang nói chuyện nên không quấy rầy họ, đến khi thấy họ nói gần xong mới xen vào hỏi: “Cho hỏi động dung nham ở nơi nào thế ạ? Cách nơi này bao xa?”

A Như và trưởng tàu cùng nhìn hắn, trưởng tàu trả lời: “Nếu đi thẳng qua thôn thì có thể rút ngắn được một phần ba quãng đường, nếu không thì đi đường vòng dài hơn một chút. Động dung nham trên chân núi, chúng ta phải lên núi trước.”

“Vậy chúng ta sẽ đi đường vòng nhỉ?” Ban nãy Thành Chu đã thấy một bảng chỉ đường sơ sài trên cành cây đầu thôn, trên đó viết “Động Chân Ngôn cách bảy trăm mét rẽ phải”, mà mũi tên chỉ phương hướng cũng không chỉ vào trong thôn.

A Như và trưởng tàu không bác bỏ đề nghị của Thành Chu. Lúc này lòng họ cũng không muốn quay lại thôn chút nào.

Thành Chu lưng còng con đến đường nhựa. Thằng nhóc gấu thấy phải đi xa như vậy bèn nhăn nhó mặt mày!

Thành Chu vừa đi vừa lầm bầm: “Hồi nãy bảo xe ôm chở đến động Chân Ngôn, tự nhiên ông chở đến cửa thôn, phải đi thêm một quãng đường thiệt xa nữa mới tới. Làm ăn gì gian dối quá chừng.”

Tư Đồ hiện thân ra cười nói: “Vùng nghèo nàn thì tính người phải gian xảo thôi. Đừng tưởng rằng nông dân hay dân miền núi sẽ hiền lành chất phác, huống chi còn có dân tứ xứ trà trộn vào kiếm cơm ăn hàng ngày. Ông tài xế kia chưa ra giá cậu giữa đường là có lương tâm rồi đấy.”

“Trông anh có vẻ nhiều kinh nghiệm nhỉ? Trước kia anh thường đi công tác bên ngoài nhiều đúng không?” Lúc hỏi những lời này, Thành Chu không hề có ý định điều tra Tư Đồ mà chỉ thuận miệng hỏi thôi. Mãi đến khi cảm thấy không ổn, hắn đã không thể nào rút lời lại được nữa rồi.

Nhưng Tư Đồ chẳng hề để ý mà đáp: “Ừ, hồi đó đi làm toàn vào Nam ra Bắc. Đến khi làm quỹ thì muốn đi chỗ nào là đến chỗ đó. Số người tôi từng gặp và số chuyện tôi từng trải còn hơn ba đời cậu cộng lại nữa đó.”

Thành Chu tỏ vẻ không tin.

Tư Đồ không nói nữa, chỉ cười cười.

Đi bảy trăm mét cũng không lâu lắm, cười cười nói nói và thưởng thức cảnh ruộng đồng là tới chỗ. Nhưng sau khi rẽ phải, Thành Chu lại phát hiện một cột mốc chỉ đường nữa, trên đó viết “Động Chân Ngôn đi thẳng một nghìn mét phía trước.”

Thành Chu nhìn núi Thanh Sơn thoát trông không xa kia mà chết lặng nửa ngày trời.

“Đi thôi.” Tư Đồ cười khúc khích.

“Xem núi chạy ngựa chết, tôi thấy con đường này tuyệt đối không chỉ một ngàn mét đâu. Thật đấy.” Thành Chu thì thào.

Hồng Diệp đã dựa vào lưng hấn ngủ khò khè từ lâu.

Thành Chu xót con, đỡ quả mông nhỏ của nó để thằng bé ngủ thoải mái hơn một tí. Cũng đúng thôi, có đứa trẻ nào lại có thể đi đường xóc nảy một ngày đêm không nghỉ ngơi? Dù thế nào đi nữa, thân thể Hồng Diệp vẫn là một đứa trẻ, mà trẻ con thì làm sao biết tự chăm sóc bản thân, thế nên phận làm cha như hấn phải quan tâm đến nó nhiều hơn mới được.

Một đường không nói chuyện, A Như và trưởng tàu trầm mặc đến lạ lùng.

Đáng quan tâm nhất chính là dường như chỉ có mỗi bọn hấn đang trên đường lên núi vào lúc này, trong khi đó người xuống núi lại không ít, mà đại đa số đều đi xe, rất hiếm ai đi bộ như bọn hấn.

Thành Chu để ý thấy phần đông du khách đến tham quan động Chân Ngôn đều là thanh thiếu niên, một số ít là các gia đình hoặc những người cao tuổi đi du lịch theo tour.

“Xem ra ở đây thực sự có động Chân Ngôn rồi.” Thành Chu nói với trưởng tàu bên cạnh.

“Đúng vậy, trước kia chưa bao giờ có nhiều du khách như vậy cả.” Trưởng tàu cũng rất lấy làm kinh ngạc.

Trên đường lên núi còn có vài gánh hàng rong bán quà vặt và thảo dược, người bán hàng thấy Thành Chu liền tiến đến chào hàng nồng nhiệt.

Thành Chu gật đầu liên tục tỏ ý cảm ơn, bảo rằng khi quay lại sẽ mua.

Lúc đi ngang qua một ông lão đang ngồi dưới bóng cây, khi hấn quét mắt nhìn qua, ông lão đột nhiên nói với hấn vài câu bằng tiếng địa phương.

Thành Chu không hiểu, dừng bước lại, nhìn ông lão.

Ông lão bỗng kích động đứng lên rồi lại nói gì đó với Thành Chu.

Thành Chu vẫn không hiểu, “Xin lỗi, ông đang nói cái gì—”

Bỗng nhiên, mặt anh nhà trắng bệch, lập tức im bật xoay người lui nhanh.

Ông lão sốt sắng, định đuổi theo Thành Chu, nhưng Tư Đồ đã nhảy ra trùng mắt với ông. Ông lão khẽ run lên rồi cúi đầu chậm rãi ngồi trở lại chỗ cũ.

Sau khi đi một đoạn khoảng hai trăm mét, Thành Chu mới dám mở miệng, “Ông lão ban nãy không phải người đứng không?”

Tư Đồ gật đầu, “Về sau cậu nhớ để ý kĩ một chút nha, phân biệt được người với quỷ sẽ tốt cho cậu hơn đó.”

Lập tức gã lại hiếu kỳ hỏi: “Ừa mà sao cậu biết ông ta là quỷ chứ không phải người vậy?”

Thành Chu nuốt nước bọt, trả lời: “Thì dựa vào cách ăn mặc của ông ấy đấy. Lúc này rõ ràng là cuối xuân, trời còn rất lạnh, vậy mà ông ấy lại mặc áo ngắn mùa hè, mà kiểu áo cổ cổ như mấy chục năm về trước, trên chân còn mang giày rơm nữa.”

Thấy Thành Chu vẫn còn sợ hãi, Tư Đồ bèn an ủi hắn: “Đừng sợ, lão quỷ kia không phải hồn ác, chỉ do chấp niệm không tán, không chịu xuống Địa phủ mà thôi. Chờ lúc trở về cậu có thể hỏi thử ông ta xem có chuyện gì, được thì giúp còn không được thì cứ từ chối thẳng mặt. Có tôi ở đây, ông không dám kì kèo với cậu đâu.”

“... Cảm ơn anh.” Lòng Thành Chu từ lâu đã không muốn nhận bất cứ công việc nào từ lũ quỷ rồi.

Từ lúc ấy về sau thì không có chuyện gì khác thường xảy ra cả. Lúc kim giờ chạm mốc ba giờ chiều, bọn hắn rút cục cũng đến chân núi Thanh Sơn.

Thế nhưng chỉ có một con đường duy nhất lên núi mà thôi. Thành Chu nhìn thấy một cái bàn gỗ và một người đàn ông trung niên đang ngồi ăn đậu phộng ở đó.

Trên bàn gỗ có một tấm bảng rất gây sự chú ý, trên bảng viết ba chữ: “Nơi bán vé”.

Thành Chu nhìn nhìn ba chữ kia, khoe miệng giật giật.

A Như và trưởng tàu thấy rõ bộ dáng gã trung niên liền hoảng hốt!

“Xin chào, xin hỏi ở đây là đường đến động Chân Ngôn đúng không ạ?” Thành Chu hỏi gã trung niên.

Gã trung niên “ừ” một tiếng rồi nói: “Hai mươi Nhân Dân Tệ một vé. Hai người lớn một đứa nhỏ, tổng cộng là bốn mươi, trẻ nhỏ miễn phí. Nếu mấy người đi xe thì lần tới có thể đậu xe ở đồng lúc mạch trong làng chúng tôi ấy, một ngày chỉ lấy năm tệ tiền đỗ xe thôi.”

Thành Chu nhìn nhìn chiếc bàn gỗ thô sơ, nhìn nhìn bộ đồ xề xòa của gã trung niên rồi dè dặt hỏi: “Chỗ anh là nơi bán vé chính thức sao? Có hoá đơn không?”

Gã trung niên phì cười, “Hóa đơn á? Mấy người trong trấn thiệt thú vị. Mua vé mà còn đòi hóa đơn à? Lên hay không lên núi? Lên thì bốn mươi tệ, còn không thì hai tiếng nữa trời tối là hết được lên, mai cũng phải lên lại thôi.”

Thành Chu quay đầu nhìn Tư Đồ.

Tư Đồ nhún vai, “Đừng ngạc nhiên. Nhiều người dân địa phương làm vậy để kiếm tiền lắm. Thường thì là tại vì chính quyền không thấy tiềm năng ở mấy điểm du lịch như thế này nên không quy hoạch, hoặc chỉ chuẩn bị quy hoạch mà thôi.”

“Làm như vậy mà chính quyền địa phương mặc kệ à? Cho dù gã ta bao trọn ngọn núi này để lấy tiền vé sao?”

“Ai nói là gã bao hết?” Tư Đồ lấy túi tiền trong áo Thành Chu ra, vừa đưa một tờ năm chục cho gã trung niên vừa giải thích với Thành Chu: “Kiểu bán vé tạm thời như thế này đều là thay phiên kinh doanh đấy. Ví dụ như đối với ngọn núi này thì mỗi nhà sẽ thay phiên bán vé một ngày. Vì chỉ có chút tiền nhỏ nên đa phần chính quyền địa phương đều mắt nhắm mắt mở cho qua cả.”

Gã trung niên vui cười, “Quý ngài đây nói không sai, chúng tôi ở đây đúng là như vậy đấy. Đúng rồi, mấy người cần đèn pin không? Mặc dù động Chân Ngôn của chúng tôi rất linh nghiệm, nhưng chủ yếu là ánh sáng tự nhiên, bên trong chỉ có vài ngọn đèn con le lói. Mấy người muốn nhìn rõ thì tốt nhất nên mang theo đèn pin đi.”

Thành Chu bất đắc dĩ nói: “Mấy anh thật biết kinh doanh quá. Giá bao nhiêu đây?”

Gã trung niên cười híp mắt nói: “Một lần năm tệ, hai mươi tệ tiền thế chấp, lúc trở lại chỉ cần đèn pin không bị hư hỏng gì thì trả lại cho anh mười lăm tệ.”

Thành Chu ngoan ngoãn thuê một chiếc đèn pin, vì ảnh vốn sợ bóng tối mà.

Cầm lấy đèn pin, Thành Chu vừa định lách qua lối đi nhỏ cạnh bàn gỗ thì lại nghe gã trung niên hô: “Ủây, mà sao mấy người đi chơi trễ vậy? Có tìm được chỗ qua đêm chưa? Nếu không thì có thể ở trong nhà của

chúng tôi ấy. Rẻ lắm, hai mươi tệ một đêm, nếu bao luôn bữa tối thì mỗi người đóng thêm hai mươi tệ nữa là đủ.”

Thành Chu lại co giật khoé miệng một lần nữa, quay đầu lại nói: “Cảm ơn, chúng tôi...”

10. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tư Đồ phát hiện ra sắc mặt của A Như và trưởng tàu không ổn, bèn tiến đến gần họ: “Hai người biết gã trung niên bán vé kia à?”

A Như không nói chuyện.

Trưởng tàu âm trầm, “Gã ta có nét giống với tên súc sinh kia.”

Tư Đồ liền hiểu ngay, “Là tên chồng cũ kia sao?”

Trưởng tàu nhẹ nhàng gật đầu.

Tư Đồ cười đầy ý nhị, “Xem ra chúng ta phải ở lại chỗ này đêm nay rồi.”

Thành Chu quay đầu lại, “Vậy chúng ta có cần báo cảnh sát trước không?”

“Đợi khi tìm được thi cốt anh Đan với Tiểu Mỹ rồi hẳn nói.”

Trưởng tàu và A Như thoáng nắm chặt hai tay.

Đường lên động Chân Ngôn cũng khá dễ dàng, ở mỗi ngã rẽ đều có bảng chỉ đường để du khách biết phải đi như thế nào. Rẻ hai lần là xuống tới một hang động dưới đất.

Nhìn từ cửa hang vào thì có vẻ hang không lớn lắm, ước có chừng chứa được ba người lớn, nhưng bên trong thì sâu hun hút.

Thành Chu thấy trước cửa hang có một tấm bảng, bèn bước lại nhìn nhìn.

Tựa đề tấm bảng là “Giới thiệu về động Chân Ngôn.”

“Tục truyền vào năm Đông Hán, Thái Thượng Lão Quân Trương Đạo Lăng bế quan giác ngộ đạo pháp, khiến mãnh thú trong núi thi nhau đến bái. Cuối cùng Trương Đạo Lăng xuất quan, cười mãnh hổ mà đi. Từ đó trong động lưu lại một bức trấn phong (*) ở cửa hang, chính là nơi Trương Đạo Lăng lúc trước từng ngồi. Sau khi Trương Đạo Lăng giác ngộ được Vô Thượng đạo pháp rồi đi, bức trấn phong ấy vẫn còn lưu lại bóng ngời của Trương Đạo Lăng.

Người đời sau vô tình phát hiện ra rằng trấn phong có thể phân biệt được lời nói dối và nói thật của người đang nói, tính chuẩn xác ngang ngửa với máy phát hiện nói dối.”

Thành Chu khịt mũi, “Gió mát ghê.”

Tư Đồ vỗ vỗ hán, “Thì truyền thuyết mà, ở đâu cũng vậy thôi. Không có mấy câu chuyện truyền thuyết thì lấy ai đến chơi ở một sườn núi nho nhỏ chưa đến ba trăm mét này?”

Trưởng tàu cũng lắc đầu, “Trước kia căn bản không có thứ này, càng không có truyền thuyết này, tất cả đều là bịa đặt cả.”

“Xem ra có kẻ đang cố gắng thúc đẩy ngành du lịch ở nơi đây nên mới bịa ra câu chuyện như vậy để tăng thêm bản sắc văn hoá. Nhưng dù là bịa chuyện thì cũng phải có một bức trấn phong mới được, anh có biết bức trấn phong nào như vậy không?” Tư Đồ hỏi.

Trưởng tàu mờ mịt, lắc đầu một lần nữa, “Tóm lại lúc tôi vẫn còn sống thì chưa từng nghe qua cũng không phát hiện thấy bức trần phong kia bao giờ, lúc chết đi cũng không có chú ý tới. Dù sao trước lúc tôi rời khỏi hang động này thì không có du khách nào đến đây cả.”

Thành Chu trầm ngâm, “Xem độ mới của mấy tấm bảng chỉ đường thì thứ kia chắc chỉ mới xuất hiện vài năm trở lại đây thôi. Đi vào xem thử nào.”

Đến lúc này, Hồng Diệp cũng thức dậy.

Trượt xuống khỏi lưng Thành Chu, Hồng Diệp nghiêng đầu xem xét hang động tĩnh mịch, hô lên “Thật thú vị” rồi kéo Thành Chu đi vào trong.

Nghe Hồng Diệp nói thú vị, Tư Đồ chợt dừng bước, khẽ nheo mắt.

Lúc này, du khách trong động chẳng còn lại bao người. Cũng phải thôi, đã sắp ba giờ rưỡi chiều, cho dù là một điểm du lịch nhỏ đi chăng nữa thì cũng đã đến giờ trở về rồi.

Bên trong hang động có dây điện và một vài ngọn đèn nhỏ đúng chất le lói của đèn nhỏ, hoàn toàn không có hề có ánh sáng phản chiếu từ đá vôi như những hang động được khai thác hoàn thiện khác.

“Hang động này có hình dáng hồ lô, phía trước xem như đại sảnh, chính giữa có vài đường con hẹp, đằng sau còn có một hang động đá vôi rất lớn. Đi đường phải cẩn thận một chút vì bên dưới còn có tầng đá khác. Bên cạnh là khe nước, trông hẹp là thế nhưng lại khá sâu, không cẩn thận sẽ ngã xuống đấy.”

Trưởng tàu giới thiệu hiện trạng hang động cho mọi người.

Bên khe nước có giăng một sợi dây thừng, trên sợi dây treo một bảng đánh dấu nguy hiểm.

Từ dây thừng đi vào trong sẽ thấy tất cả hang động lớn nhỏ, càng vào sâu đường càng hẹp dần.

Có hai đứa trẻ đang vui đùa ẩm ỉ bên dây thừng bảo vệ. Trông chúng có vẻ rất hứng thú với Hồng Diệp, thi thoảng lại trộm nhìn cu cậu.

Hồng Diệp làm mặt quỷ với hai đứa.

Hai đứa trẻ sững sốt một chút rồi chợt nhảy dựng lên mà cười, sau đó chụm đầu lại như đang bàn tán gì đó.

Thành Chu thấy hai đứa trẻ nghịch ngợm ấy liền cười cười dịu dàng, còn thuận tay xoa đầu con mình. Hai đứa nhỏ kia hẳn là dân bản xứ, cách ăn mặc rất chất phác, thoát trông chắc cũng tầm sáu, bảy tuổi.

Ánh mắt trưởng tàu lướt qua hai đứa trẻ, ông chỉ vào phía trước nói: “Lối mòn kia cũng rất nguy hiểm đấy. Bình thường dù có người đi đằng sau thì cũng phải né trái né phải để đi lối kia vì nó bằng phẳng nhất. Còn những lối khác thì hoặc là dẫn đến khe nước ngầm, hoặc là dẫn vào ngõ cụt, cũng có khi quá chật, không ai lách qua nổi.”

Thành Chu nhìn hang động đá vôi rộng lớn như vậy, lại nghe trưởng tàu giới thiệu như thế liền không khỏi có chút tò mò, “Hố to như vậy có người đi qua hay có được sử dụng để làm gì không?”

“Có thể làm cái gì? Dự trữ lương thực, tránh bom hay đóng quân?” Trưởng tàu cười rộ lên, “Hang động đá vôi này của chúng tôi đúng là có nhiều truyền thuyết thật, nhưng chúng đều không quá đáng tin, người tin cũng không nhiều. Ngày xưa chiến tranh cũng không nghe người già nào bảo đã vào đây ẩn nấp cả. Nguyên nhân có lẽ là do nơi này quá ẩm thấp và địa hình quá nguy hiểm. Đúng rồi, tôi nhớ khi còn bé có chuyện về hai đứa trẻ ngã chết trong đây. A Như, em còn nhớ chuyện này không?”

A Như nghĩ nghĩ rồi vỗ tay một cái, “Đúng rồi, em có nhớ, khi đó em đã mười tuổi rồi. Em còn nhớ nhiều người lớn trong thôn đã đốt đuốc tìm khắp trong hang động, nhưng vẫn không tìm thấy hai đứa trẻ đó. Lúc ấy nhiều người truyện miệng nhau rằng có lẽ hai đứa trẻ ấy đã bị thần núi thu về làm đồng tử rồi.”

Thành Chu... dời ánh mắt khỏi hai đứa trẻ kia một cách vô cùng gian nan rồi cúi đầu nhìn con mình.

Hồng Diệp ngẩng đầu cười thảo mai với hắn, “Ba, hai con quỷ con kia mạnh lắm đó.”

Thành Chu nhéo nó một phát, không dám nhìn hai đứa trẻ kia nữa.

Nhưng chúng nó lại khá lấy làm hứng thú với bọn hần. Có điều do Hồng Diệp và Tư Đồ ở gần đấy nên chúng không dám tiến đến quá gần, chỉ đi theo sau lưng Thành Chu.

Thành Chu lạnh cóng cả người.

Hồng Diệp lại không bộc phát tính cách thị uy lãnh thổ như mọi lần, còn bỏ tay Thành Chu ra mà vẫy vẫy với hai con quỷ nhỏ.

Hai con quỷ nhỏ nhìn nhau rồi nhảy chân sáo đến trước mặt Hồng Diệp.

Con quỷ nhỏ trông lớn hơn đứng chống nạnh với Hồng Diệp.

Hồng Diệp đá vào chân con quỷ nhỏ đó một cái.

Con quỷ hét lên một tiếng rồi phóng ra nấp sau lưng bạn mình.

Hồng Diệp lại ngoắc chúng. Lần này hai con quỷ nhỏ không dám kênh kiệu nữa, ngoan ngoãn đi đến trước Hồng Diệp.

Thành Chu thấy ba quả đầu nhỏ chụm lại xì xầm xì xầm. Hần cực kì tò mò về cuộc đối thoại của chúng nhưng nào dám tiến lên nghe lén.

Một lát sau, hai con quỷ nhỏ cùng gật đầu với Hồng Diệp, cười toe toét nhảy vào khe nước chảy kế bên và biến mất.

Thành Chu đi tới hỏi Hồng Diệp, “Nhóc mày nói gì với tụi nó vậy?”

Hồng Diệp trâng tráo đáp: “Tôi bảo bọn nó làm việc cho tôi, không làm là tôi ăn hết bọn nó, thế nên bọn nó đã nhận lời rồi.”

“Nhóc mày bảo tụi nó làm gì vậy?”

Hồng Diệp khoát tay chặn phắt lại, “Khỏi cần anh quan tâm!”

Thành Chu nhìn con đầy u oán*. Hần làm cha mà chả cho hần chút tôn nghiêm nào hết trơn à.

Hồng Diệp nắm tay của anh nhà lên rồi hôn “chụt” một cái, xem như dỗ dành hần.

Thành Chu... Lòng tự tôn vừa bị nghiền nát của anh nhà liền khép lại ngay tắp lự. Ảnh lập tức cười toe, nắm tay con đi ton ton về phía trước.

A Như nhìn cảnh hai cha con ngô nghê như thế mà lòng hâm mộ đến cực điểm.

Trưởng tàu nắm tay bà, thấp giọng nói: “Kiếp sau chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau, nhất định sẽ có đứa con của riêng hai ta. Nhất định sẽ có...”

A Như ghen ngào.

“Thì cốt anh bị chôn ở nơi nào?” Tư Đồ hỏi.

A Như nhanh chóng lau mắt. Trưởng tàu chỉ về phía trước, “Sau động. Bọn chúng đánh chết tôi trước động, nhưng chôn hài cốt tôi ở sâu trong động.”

Thành Chu cũng nghe thấy, đi đến ngã rẽ theo hướng chỉ tay của trưởng tàu.

“Chúng ta đi vào chỗ nào trước đây? Bên trái động Chân Ngôn có một hang động, vậy muốn đi ra sau động thì đi theo hang động còn lại à?” Thành Chu dò hỏi ý kiến mọi người.

Kết quả tất cả mọi người đều nhìn sang Hồng Diệp.

Hồng Diệp đột nhiên nói: “Đây là một nơi tốt.”

“Hử?”

“Không khí nơi đây khá khác với những nơi còn lại. Theo khoa học mà nói thì là từ trường có vấn đề, theo tín ngưỡng mà nói thì nơi này là một cái âm huyệt.”

Hồng Diệp nói với trưởng tàu: “May cho ông đấy, nếu như ông không chết ở chỗ này thì e rằng ông không thể rời khỏi hang động này chỉ trong vòng mười năm đâu, hơn thế ông cũng không thể nào có được sức mạnh cả. Bình thường âm hồn muốn lớn mạnh thì phương pháp tốt nhất là thôn phệ các âm hồn khác giống như Tư Đồ ấy. Nhưng ông lại nhờ mỗi âm khí nơi này mà có được sức mạnh và duy trì được nguyên vẹn ý thức.”

Nghe thấy Tư Đồ dùng cách thôn phệ những âm hồn khác để mạnh hơn, ba người còn lại đều cảm thấy run sợ, kể cả Thành Chu.

Tư Đồ cười nhạt, tựa như hoàn toàn không biết phương pháp của mình có vấn đề gì.

Thành Chu cảm thấy nét mặt của mình không ổn lắm, bèn lập tức giấu đi mà vỗ vỗ cánh tay Tư Đồ, ra sức khen gâ: “Trâu bò quá nha!”

Tư Đồ câm nín nhìn hấn... Cậu đem thân ra làm thức ăn để nuôi một con hung hồn ác quỷ như con để vậy mà bảo ai trâu hơn ai?

“Vậy theo ngài nói, lẽ ra nơi này phải càng có nhiều hồn ma chứ nhỉ?” Trưởng tàu không rõ tại sao mình lại có cảm giác sợ hãi cực độ như muốn quỳ xuống trước mặt đứa trẻ tên Hồng Diệp này, đến nỗi tự đáy lòng phải dùng cách xưng hô tôn kính như thế này để nói chuyện với nó.

Hồng Diệp nghiêng mắt nhìn ông, “Ông nghĩ con nít có thể uống nhân sâm không? Bình thường những du hồn có ý thức không trọn vẹn bay đến nơi đây sẽ bị từ trường tại đây đồng hóa, mà cho dù chúng có ý thức nguyên vẹn, nếu như không chết trong động này mà từ bên ngoài vào cũng sẽ bị âm khí tại đây tự động bài xích thôi.”

Ngoại trừ Tư Đồ, những người khác trông như không hiểu gì cả.

Thành Chu càng dẹt mặt ra, vẻ như “con của ba thông minh quá, nhưng con có thể phổ cập cho tụi ba một chút tri thức siêu nhiên được không”.

Hồng Diệp chẳng muốn trả lời, Tư Đồ bèn giải thích đơn giản: “Âm huyết cũng chia thành nhiều loại, không phải hồn ma nào đến những nơi có nhiều âm khí là được bồi dưỡng sức mạnh đâu. Ví von như thế này, chúng ta cũng biết đất đen khá phì nhiêu, nhưng đâu phải loài cây nào cũng thích hợp để trồng trên đất đen đâu.”

Thành Chu tỏ ý đã hiểu.

Tư Đồ nói tiếp: “Tuy anh Đan chết đi ở đây, nhưng hồn phách của anh ấy hệt như đã gắn bó với nơi này từ lúc mới sinh ra đời, như một thành viên thuộc về âm huyết này. Thêm vào đó, anh ấy chết đi với oán niệm dày đặc, lại thêm chấp niệm muốn gặp lại người yêu nên mới không bị âm khí tại đây đồng hóa, trái lại còn có thể sử dụng âm khí tự nuôi mình.”

“Vậy sao tôi lại rời khỏi đây được?” Trưởng tàu thỉnh giáo.

“Một là bởi vì anh quá mong muốn rời khỏi nơi đây. Còn một là... ở đây có kẻ nào đó mạnh hơn anh, không muốn anh lớn mạnh hơn nữa vì anh sẽ là mối đe dọa của hấn, nên hấn mới đuổi anh đi.”

“Vậy kẻ còn mạnh hơn cả trưởng tàu ở nơi nào? Có phải hai con quỷ con kia không?” Thành Chu nhìn tới nhìn lui nghi thần nghi quỷ, mỗi một du khách từ trong động đi ra đều trở thành đối tượng tình nghi của hấn.

Du khách cũng hiểu được ánh mắt khó lường của hấn nên cả đám đều tránh hấn mà đi.

Tư Đồ thấy Thành Chu hoàn toàn không nhận ra hấn đã bị đám du khách kì thị, bèn không khỏi cười nói: “Không cần lo lắng, kẻ đó chắc không có ác ý gì đâu. Nếu không hấn đã hoàn toàn thôn phệ anh Đan chứ không thả anh ấy đi khỏi đây đâu.”

“Vậy chuyện động Chân Ngôn có thể nghiệm chứng lời nói thật giả có liên quan với kẻ đó không?” Nào bộ Thành Chu chợt loé lên.

“Có liên quan hay không, chúng ta cứ đi vào hỏi một chút là biết thôi.” Hồng Diệp thấy động bên trái không có người chiếm bèn lập tức kéo Thành Chu đi vào.

=====

(*) Trần phong còn gọi là Ảnh Bích , Chiếu Bích , thời cổ gọi là Tiêu Tường . Đây là một kiểu tường chắn đứng tách biệt trong quần thể kiến trúc, được lưu truyền tại các nước Trung Quốc (tính cả Mãn Châu), Việt Nam và Lưu Cầu. Người Việt Nam gọi là trần phong.

Trần phong có tác dụng tương tự bình phong, chỉ khác chất liệu và vị trí đặt dựng.

Trần phong có thể đặt ở phía ngoài cổng nhà (cửa lớn, đại môn) hoặc phía trong của cổng, thông thường do gạch xếp thành, và gồm 3 bộ phận: Tọa (nền), Thân, Đỉnh. Phần trung tâm của thân được gọi là trần phong tâm. Phần trần phong tâm này ở Trung Quốc và Việt Nam do các viên gạch vuông xếp chéo góc 45 độ dính chồng lên nhau mà thành. Ở phần tâm này có thể không trang trí bất cứ cái gì, (có điều phải mài đá thật kỹ sao cho các viên gạch khớp khớp với nhau sao cho cực kỳ khít nhau). Hoặc có thể chạm trổ, tô vẽ gạch tạo nên các tranh vẽ Cát Tường (tranh có chủ đề cầu phúc cầu may) trang trí.

Đỉnh trần phong có dạng chữ nhất (一) hoặc dạng chữ bát (八). Trần phong của Việt Nam, chủ yếu có đỉnh dạng chữ Bát (ở chính giữa nhô cao, hai bên thấp xuống). “Trần Phong” của Trung Quốc, chủ yếu có Đỉnh dạng chữ Nhất.

Còn bình phong thì là nội thất trong nhà, có tác dụng ngăn cách một không gian riêng biệt với những không gian khác, hoặc ngăn chặn ánh sáng lẫn khí phong trực tiếp xâm nhập vào phòng (chữ Bình Phong nghĩa là chắn gió), cũng thích hợp, tiện dụng khi thay đồ, nghỉ ngơi, tắm rửa và các sinh hoạt cá nhân khác. Bình phong thông thường có dạng nhiều phiến gỗ (hay Bình Phiến) ghép lại như cánh cửa xếp, có thể trang trí, chạm khắc hoặc dán tranh vẽ lên. Chất liệu của bình phong khá đa dạng như gỗ ép, hoặc gỗ chạm, gỗ khảm trai, hoặc dán tranh họa, hoặc gắn lụa thêu.

Hình dưới là trần phong của Trung Quốc, được đặt ở ngoài trời.

Mấy thông tin này Cá sấu tầm được từ nhóm Đại Việt Cổ Phong trên fb. Hầu hết các thành viên trong nhóm đều có kiến thức rất khủng về các chủ đề đa dạng như trang phục, kiến trúc, phong tục, tín ngưỡng và lịch sử các nước trong khu vực Châu Á. Nếu bạn nào có hứng thú nghiên cứu về những lĩnh vực này thì tham gia nhóm nhé. Các đàn anh đàn chị trong nhóm giỏi & nhiệt tình lắm á XD

11. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 10

Hang động này có hình dạng như một chú nòng nọc với chiếc đuôi dài nhỏ phía trước chỉ đủ cho hai người sóng vai đi qua trên lối mòn nhấp nhô gồ ghề. Dù bên trên có lấp bóng đèn, nhưng để đảm bảo an toàn, Thành Chu vẫn bật đèn pin lên soi.

Lúc sắp đi đến tận cùng, Thành Chu như nghe được tiếng nước chảy xiết, âm thanh như được truyền từ phía bên dưới lòng đất lên vậy.

Nhưng lúc hần đi vào hang động có sức chứa khoảng năm người này, tiếng nước chảy kia lại nín bặt.

Bên trong hang có một vài người đang xếp hàng, ở đầu hàng có một đôi bàn ghế, ngồi trên ghế là một cậu trai trẻ.

Có vẻ như cậu ta là người trông coi và giữ gìn trật tự ở đây, bên cạnh cậu có một cánh cửa nhỏ. Mỗi lần có người từ trong đi ra, cậu ta sẽ sắp xếp đưa một nhóm du khách khác đi vào.

Trước Thành Chu còn có hai nhóm du khách nữa. Họ đều là những cặp tình nhân trẻ tuổi, còn bọn hắn là nhóm khách cuối cùng, phía sau đã không còn ai nữa. Lúc xếp hàng chờ, Hồng Diệp thấy nhàm chán, bèn giầy tay Thành Chu ra mà đi vòng vòng trong động ngắm đây ngắm đó.

Thành Chu xem nó không phá phách gì nên cũng không để ý làm chi.

Đến phiên nhóm ba người của Thành Chu đi vào, cậu trai để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu nói với hắn: “Xin quý khách để lại năm mươi tệ tiền cọc ạ. Mỗi nhóm chỉ có thể ở bên trong mười lăm phút, lỗi một phút sẽ tính thêm mười tệ. Xin quý khách thông cảm, việc này là để tránh cho nhóm khách sau phải chờ đợi quá lâu. Chỉ cần quý khách không vượt quá thời gian quy định thì tiền cọc sẽ được trả lại toàn bộ.”

Nói xong, cậu trai lại vùi đầu nghịch điện thoại.

“Bộ cái động Chân Ngôn Chân này vô linh nghiệm lắm hả? Bên trong có nguy hiểm không? Con nít có vào được không?” Thành Chu hỏi.

Người trẻ tuổi ngẩng đầu với vẻ mặt mất kiên nhẫn, nhưng vẫn trả lời đơn giản: “Trẻ con cũng vào được, bên trong không nguy hiểm vì nó chỉ là một hang động trống. Nếu anh không muốn người ngoài nghe thấy những gì mình nói thì lúc đi vào đóng cửa lại là được. Nhớ đi ra đúng hạn đấy. Về phần linh hay không linh, anh cứ thử đi rồi biết.”

“Thử như thế nào?”

Cậu trai hất ánh mắt lên tờ giấy thuyết mình trên bàn.

Thành Chu cười cười xấu hổ, cầm lấy tờ giấy trên bàn đọc cẩn thận. Trên đó viết:

“Lúc nói chuyện, xin quý khách vui lòng đặt tay lên bất kì vị trí nào của bóng Thái Thượng Lão Quân trên vách trần phong.”

Nếu nói thật, bóng người không thay đổi. Nếu nói dối, bóng người sẽ đậm màu hơn.

Để bảo đảm độ chính xác, quý khách có thể hỏi vài câu theo kiểu “đúng” hoặc “sai” để kiểm tra, càng hỏi rõ càng tốt.

Đặc biệt xin nói rõ: Dù là máy phát hiện nói dối tinh vi nhất thì độ chính xác của máy cũng chỉ có xác suất 90% theo thử nghiệm của các chuyên gia. Trong khi đó, động Chân Ngôn vẫn chưa được khoa học nghiệm chứng xác suất chuẩn xác, nên xin nhớ kỹ, động Chân Ngôn cũng chỉ là một trò chơi, xin đừng dùng nó như một cán cân tuyệt đối để phán xét đối tượng.”

Tư Đồ bỗng hỏi cậu trai: “Trông cậu rất giống người đàn ông trung niên thu vé vào cửa. Cậu là người một nhà với ông ấy à?”

Cậu trai thấy đằng sau không còn ai khác, bèn ưỡn ngực duỗi lưng một cái rồi thuận miệng hồi đáp: “Đúng vậy, ông ấy là cha tôi. Hôm nay đến phiên nhà tôi trực ban.”

Sắc mặt của A Như và trưởng tàu liền thay đổi.

“Hình như chỗ này vừa mới khai phá đúng không? Trước kia tôi cũng từng đến đây, nhưng chưa từng nghe qua nơi này có động Chân Ngôn nào cả.” Tư Đồ cười nói.

Cậu trai lập tức đáp: “Không phải lúc trước không có, mà là do không ai để ý đến. Chính quyền ở địa phương chúng tôi đã lập hồ sơ rồi, có lẽ cuối năm sẽ triển khai dự án phát triển đấy. Đến lúc đó vé vào cửa chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội. Các vị đến chơi vào lúc này là hời lắm luôn đấy.”

“Vậy sao?”

“Đương nhiên! Mặt khác, hiệp hội Đạo giáo cũng đang chuẩn bị khởi công xây dựng miếu đạo sĩ ở đây. Dựa vào các văn bản cổ xưa mà họ đã xác định Thái Thượng Lão Quân Trương Đạo Lăng đã từng tu hành ở nơi này, mà bức trấn phong ở động Chân Ngôn này chính là bằng chứng, đã thế nó còn linh nghiệm như vậy mà.”

Thành Chu buông tờ giấy xuống rồi hỏi: “Trông cái động Chân Ngôn này sâu hút như thế, sao các vị phát hiện ra được vậy? Và làm thế nào mọi người biết là nó có thể phân biệt thật giả?”

“Ngẫu nhiên chứ sao. Thôn chúng tôi có một tên sinh viên đi học ở ngoài, sau đó cậu ta mang một đám bạn ở trường trở về chơi. Vì chỗ chúng tôi không có gì thú vị nên cậu ta bèn dẫn đám bạn lên núi đi dạo trong hang động đá vôi này. Có vẻ như lúc ấy họ đang chơi trò nói dối nói thật, nào ngờ lại vô tình phát hiện ra bức trấn phong ở đây có khả năng đặc biệt này.”

Thành Chu phát giác lúc cậu trai nói đến đây, vẻ mặt cậu ta tựa hồ có chút khinh thường, còn có chút đổ kỵ.

Trưởng tàu nghi hoặc, “Không đúng, chúng tôi ở đây chưa bao giờ nghe đến truyền thuyết về bức trấn phong ấy cả.”

Thành Chu nghe xong bèn hỏi cậu trai, “Vậy bức trấn phong này cũng do sinh viên ấy phát hiện ra sao?”

Cậu trai nghe xong liền phản bác: “Làm gì có! Người dân chúng tôi từ xưa đã biết về bức trấn phong này rồi. Người già nào ở thôn này lại không biết Thái Thượng Lão Quân đã từng tu luyện ở chân núi? Trên đỉnh núi còn có bức tượng hổ thần đang nằm, người ta truyền rằng đó chính là con hổ mà Trương tổ (Trương Đạo Lăng) đã từng cưỡi. Các cụ già đều nói đây là do Thái Thượng Lão Quân hiển linh, vì không muốn thôn chúng tôi phải chịu cảnh đói nghèo nên mới khiến cậu sinh viên kia phát hiện ra khả năng thần kì của bức trấn phong này.”

Trưởng tàu lắc đầu nguầy nguậy, “Không đúng, hoàn toàn không đúng. Chúng tôi ở đây không hề có truyền thuyết nào về Trương tổ cả. Ngược lại, những người già trong thôn còn bảo rằng hang động này được kết nối với âm tào địa phủ, một số người khác lại nói rằng đây là nơi thần núi cư trú. Tóm lại là chẳng có chút liên quan nào đến Trương tổ cả. Trên đỉnh núi có rất nhiều đá to, nhưng chưa từng nghe qua có hòn đá nào mang hình con hổ đang nằm cả.”

Tư Đồ sờ cằm, mỉm cười.

Hồng Diệp dường như khá hứng thú với cái hồ nhỏ trên mặt đất. Nó dí mũi chân xuống chỗ này một chút, chỗ kia một chút, thỉnh thoảng còn đạp lên vách động vài cái nữa.

“Phong cảnh ở chỗ các cậu không tệ, hang động đá vôi này cũng rất lớn. Nếu chịu khó khai thác thì quả thật có thể hình thành một khu du lịch đấy.”

“Đúng nhỉ? Tuy núi non ở chỗ chúng tôi không cao nhưng lại có tiên giáng thế. Nơi này chỉ hơi thiếu quảng cáo chút thôi.”

Thành Chu và Tư Đồ hữu ý vô ý nói qua nói lại với cậu trai vài câu. Đoạn, Thành Chu vờ lơ đãng hỏi: “Tôi có cô bạn đồng nghiệp ở công ty. Cô ấy họ Lưu, hình như là người ở thôn các cậu ấy. Vài hôm trước cô ấy còn nói với chúng tôi rằng cô ấy tính dẫn bạn trai về thăm quê cơ đấy.”

“Ồ? Cô ấy tên gì? Nói không chừng tôi lại quen đấy.”

“Cô ấy tên là Lưu Tâm Mỹ.”

“... À, là cô ấy sao...” Khoé miệng cậu trai khẽ nhếch.

“Cậu quen cô ấy à?”

“Cũng chưa hẳn là quen, tôi chỉ biết cô ấy thôi. Lại nói, cô ấy với tôi cũng có chút quan hệ thân thích.” Cậu trai lại nhếch miệng một lần nữa.

“Hôm bữa cô ấy về đây, cậu có nhìn thấy hay cô ấy đi cùng bạn trai không?”

“Không biết, tôi chưa nghe nói qua chuyện này.”

“Tôi nghe cô ấy bảo rằng mình muốn dẫn bạn trai đến động Chân Ngôn chơi. Biết đâu người trong thôn các cậu lại bắt gặp cô ấy.”

Cậu ta lắc đầu, “Dù sao tôi cũng không thấy. Có lẽ những người khác nhìn thấy, nhưng cơ bản thì cô ấy không hề quay lại. Trông anh như đang rất quan tâm đến cô ấy thì phải? Đang theo đuổi cô ấy à?”

Thành Chu ho khan.

Cậu trai mỉm cười.

Cánh cửa nhỏ mở ra, theo đó là một nhóm khách đi ra.

Thành Chu gật đầu với cậu trai. Sau khi xác nhận thời gian với cậu ta, hắn gọi Hồng Diệp một tiếng rồi cùng Tư Đồ người trước người sau đi vào bên trong.

Lúc này vừa đúng bốn giờ ba mươi.

Cậu trai thoáng tò mò. Hai người đàn ông và một đứa trẻ ở bên trong sẽ hỏi về cái gì ấy nhỉ?

Bình thường đại đa số du khách tới nơi này đều là các đôi trẻ yêu nhau hay mấy nhóm học trò. Phần lớn bọn họ đều có mục đích riêng, còn kiểu dắt con đi chơi như vừa rồi thì hiếm lắm.

Động Chân Ngôn cũng không lớn, chỉ đủ chỗ cho năm người đứng mà thôi. Bên trong trống trơn, ngoài ngọn đèn mở trên đỉnh đầu thì không còn cái gì khác nữa.

Tư Đồ trở tay đóng cánh cửa gỗ nhỏ lại.

Thành Chu bắt đầu nghiên cứu bóng người trên vách trần phong.

Bảo sao lại nhắc đến Trương Đạo Lăng, bóng người này thoát nhìn rất giống với hình dáng một đạo sĩ đang ngồi khoanh chân.

“Chúng ta thử xem nhé?” Thành Chu có chút hứng thú mà quay đầu lại hỏi một lớn một nhỏ kia.

“Được.” Hồng Diệp đi đến trước trần phong.

Tư Đồ lắc đầu, ý bảo gã sẽ không tham gia. Ngay cả chiếc máy phát hiện nói dối tinh vi nhất còn vô dụng với gã thì bức trần phong này có nghĩa lý gì.

Hồng Diệp cướp lời: “Tôi muốn hỏi trước!”

Thành Chu gật đầu, áp tay trái vào bóng người trên trần phong.

Hồng Diệp hỏi: “Anh là đàn ông đúng không?”

Thành Chu đáp: “Đúng.”

“Sinh nhật anh là ngày 29 tháng 6 đúng không?”

“Đúng.”

“Anh thích ăn hải sản đúng không?”

“Đúng.”

Hồng Diệp lại hỏi thêm ba câu nữa để Thành Chu thử trả lời bằng cách nói dối.

Điều thú vị là khi Thành Chu nói dối, màu sắc của bóng người thật sự đậm hơn và có thể thấy một cách rõ ràng.

Hồng Diệp nhìn hang động rồi nhìn sang ba nó, “Vây giờ mình chơi thiệt nè. Ba có yêu Hồng Diệp con của ba không? Mời đáp yêu hoặc không yêu.”

Thành Chu cười, trả lời không chút do dự trả: “Yêu chứ.”

Hồng Diệp thấy bóng người không thay đổi chút nào bèn gật đầu thoả mãn rồi hỏi tiếp: “Ba có tính tìm mẹ kế cho con của ba không? Mời đáp có hoặc không.”

Thành Chu do dự, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Hông.”

Màu sắc cũng bóng người liền đậm hơn một chút.

Hồng Diệp hét lớn một tiếng với Thành Chu.

Anh nhà bị nó hù mà cười khổ.

Hồng Diệp thở phì phò hỏi tiếp câu thứ ba: “Ngoại trừ Hồng Diệp ra, ba có muốn đứa trẻ nào khác hay không? Mời đáp muốn hoặc không muốn.”

Lần này Thành Chu trả lời chắc cú: “Không muốn.”

Màu sắc bóng người không thay đổi, sắc mặt Hồng Diệp cuối cùng cũng dễ nhìn một xíu.

Hồng Diệp nghiêng đầu định hỏi thêm câu nữa.

Thấy cái mặt tí tởn nham hiểm của cu cậu, Thành Chu vội vàng lấy tay ra khỏi vách trần phong rồi nói với nó: “Thời gian không còn nhiều. Tới lượt ba nha?”

Hồng Diệp chu môi nhưng vẫn nhường hần, “Được rồi, vậy tới ba đó.” Nói xong, nó đặt tay phải lên bóng người.

Thành Chu giơ bốn ngón tay lên, hỏi: “Nhóc mày thấy bốn ngón tay đúng không?”

Hồng Diệp cười hì hì trả lời: “Đúng.”

“Nhóc mày là con trai đúng không?”

“Đúng.”

“Nhóc mày nghĩ mình thông minh hơn tất cả các bạn trong lớp đúng không?”

“Đương nhiên!”

Đến lúc này trần phong không có bất kỳ thay đổi nào.

“Vậy ba hỏi tiếp ba câu hỏi, nhóc mày nói dối thử nha.”

“Được.”

Thành Chu lại đưa bốn ngón tay lên hỏi: “Nhóc mày thấy bốn ngón tay đúng không?”

“Không.”

Bóng người... trông như không thay đổi gì cả.

Thành Chu sững sốt một chút nhưng rồi lại thả lỏng ngay. Cái này đâu phải máy phát hiện nói dối nên cũng đâu phải lúc nào cũng chuẩn đâu.

Vì vậy hắn lại hỏi: “Nhóc mày thích ăn kem trà xanh không?”

Hồng Diệp trả lời: “Không thích.”

Lần này Thành Chu cố ý nhìn chăm chăm vào bóng người trên trần phong, nhưng bóng người vẫn trơ ra như phỗng.

Thành Chu nghếch ra. Con của hắn không thể nào không thích ăn kem trà xanh được. Chuyện gì thế này? Sao xác suất hiển linh gì bèo vậy?

Được rồi, hỏi thêm câu nữa coi... “Mày thích học không?”

“Thích.”

Bóng người... từ từ sậm màu lại, cứ y như đang do dự cái gì vậy.

Thành Chu thở phào một cái, lúc này mới đúng nè. Nhưng dù có là chơi đi nữa mà sao cái trần phong này cù bấp quá vậy?

“Được rồi, bây giờ chúng ta chính thức bắt đầu.” Thành Chu đã nghĩ sẵn những câu sẽ hỏi từ lâu rồi. Câu đầu tiên chính là: “Nhóc mày yêu ba hay không? Mời đáp yêu hoặc không yêu.”

Hồng Diệp nghiêng đầu nhìn Thành Chu, trả lời: “Không yêu.”

Thành Chu kinh hãi nhìn bóng người chẳng thay đổi tí nào, chợt nghe tiếng trái tim thuỵ tinh của mình vỡ vụn rơi đầy đất.

Giả dối! Bức trần phong này không chính xác!

Ba Thành tự an ủi mình, hỏi câu thứ hai: “Sau này nhóc mày có hiểu thảo với ba không? Mời đáp có hoặc không.”

Hồng Diệp khẳng định: “Không!”

... Thành Chu cảm lạnh nhìn sang bóng người trên trần phong, nhưng cái bóng chết tiệt kia vẫn chẳng hề có ý định thay đổi màu sắc của mình gì hết.

Thấy vẻ mặt sắp khóc tới nơi của ba mình, Hồng Diệp vui sướng ra mặt.

Thành Chu hỏi câu kế tiếp một cách nặng nề, “Nếu như ba nghèo rớt mùng tơi, không còn cách nào chăm lo cuộc sống cho nhóc mày trọn vẹn nữa, nhóc mày có rời bỏ ba không? Mày đáp có hoặc không.”

Hồng Diệp lúc này trả lời chắc như đinh đóng cột: “Không.”

Màu sắc của bóng người không đậm thêm. Lập tức Thành Chu như bắt được tia sáng cuối đường hầm mà mỉm cười. Mặc dù cái bóng trả lời sai mấy lần trước, nhưng lần cuối cùng này thì đúng rồi.

Tư Đồ nhìn Thành Chu với ánh mắt đầy cảm thông.

Không cần máy phát hiện nói dối, gã đứng một bên cũng có thể nhìn ra được những câu trả lời của Hồng Diệp hoàn toàn không hề gian dối.

Thành Chu, chừng nào thì cậu mới biết, con của cậu chưa từng xem cậu như một người cha thật sự? Trong mắt nó, cậu chỉ là một siêu tế phẩm rất quý hiếm mà thôi.

Hồng Diệp sẽ không bao giờ rời khỏi tế phẩm của mình chỉ vì hắn quá nghèo, mà quan trọng là vì món đồ ăn và giá trị của hắn. Nhưng ai lại yêu đồ ăn của mình bao giờ? Đã vậy còn hiếu thảo với hắn nữa?

Trông bộ dáng vừa muốn khóc lại vừa muốn cười của Thành Chu, Hồng Diệp cảm thấy thỏa mãn vô ngần.

Nó rất thích cảm giác khống chế hoàn toàn những cảm xúc của đối phương. Thích cực kì.

Về phần trong lòng của nó nghĩ ra sao ư...

Hồng Diệp liếc nhìn bóng người... Một thứ như người mà lại đòi phán đoán tâm tư của ta sao?

Hồng Diệp hết sức thiếu văn minh mà tặng hai ngón giữa cho trần phong trước mặt.

=====

Lần này Dịch bà bà để cho Tư Đồ ngược fan... TT_____TT

Phần dưới đây là đoạn bình luận của một fan bên Trung trên trang Tấn Giang khi chị Dịch viết đến chương này. Bạn ấy viết cũng gần giống tâm trạng với của Cá khi đọc đến đây nên cóp về, sẵn ngược tâm các bạn luôn một thể:v

“Thật ra đọc đến đây không biết nên tin vào suy đoán của Tư Đồ hay tin rằng Hồng Diệp đã khổng chế cái bóng nữa...

Mình cảm thấy xót xa quá, bởi vì những tình cảm mà Thành Chu trao đi và những thứ anh nhận lại được thật sự quá cách biệt...

Thành Chu bây giờ là đã thật lòng thương yêu Hồng Diệp như con của mình. Mình không nghĩ anh sẽ ngốc nghếch đến mức tin rằng Hồng Diệp thật sự là con mình, hệt như dù có trốn tránh như thế nào đi nữa, anh cũng bắt đầu chậm rãi thừa nhận rằng Hồng Diệp không phải là trẻ con bình thường, bắt đầu tiếp nhận những sự kiện quý dị muôn hình muôn vẻ xảy ra bên người. Mình còn nhớ chương truyện khi mặt trái cảm xúc của Thành Chu bị phóng đại, nhớ đến sự tuyệt vọng của anh khi đối mặt với Hồng Diệp. Bởi trong tiềm thức, anh cũng biết thái độ của Hồng Diệp đối với anh, dù có cố gắng ra sao đi nữa, thì quan hệ giữa họ vẫn không thể nào là sự hòa thuận giữa cha và con cả.

Hồng Diệp ngay từ đầu chỉ là xem Thành Chu là tế phẩm. Có thể đến lúc này đã thay đổi đôi chút, như lúc em ấy thích cảm giác điều khiển cảm xúc của Thành Chu, hay như những lần em ấy luôn bảo vệ Thành Chu, bất kể là do không muốn tế phẩm của mình bị ăn mất hay do xuất phát từ tình cảm. Hồng Diệp vẫn mang hình hài trẻ con nên mình đoán tính cách của em ấy cũng sẽ thiên về tính cách trẻ con, chẳng hạn như tùy hứng, như độc chiếm. Nhưng nếu phải cân nhắc rằng một ngày nào đó em ấy sẽ lớn lên, có lẽ sẽ trở lại trạng thái tốt đỉnh của mình – cường đại, bề ngễ thiên hạ – vậy em ấy còn có thể làm nũng, còn có thể đơn thuần chiếm hữu Thành Chu nữa hay không? Có lẽ khi đó sẽ tựa như lời của Tư Đồ, Thành Chu trong mắt em ấy chỉ là một tế phẩm hi hữu mà thôi. Cũng có khả năng sau khi trải qua tất cả mọi việc, em ấy sẽ buông tha việc thôn phệ tế phẩm này mà chỉ chung sống cùng Thành Chu thôi.

Có khi mình suy diễn cực đoan quá, u ám quá cũng nên? Chắc là nhiều người sẽ không ủng hộ quan này điểm của mình đâu.

Mình không biết câu chuyện về sau sẽ phát triển như thế nào, nhưng mình hi vọng Thành Chu và Hồng Diệp sẽ có một kết thúc tốt đẹp.”

12. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 11

Cậu trai nghịch điện thoại di động chờ cạnh hộp nguồn điện bên ngoài hang động. Đợi đến năm giờ, thấy du khách bên trong vẫn chưa đi ra, cậu mất hứng lâu bầu văng tục một tiếng.

Cậu mở hộp công tắc nguồn điện, kéo ra một chiếc microphone đơn giản từ bên trong rồi gọi vọng: “Du

khách trong hang động xin chú ý, đã đến giờ đóng cửa, xin tất cả du khách rời đi trong vòng năm phút. Sau năm phút, toàn bộ điện trong hang động sẽ bị ngắt, du khách sẽ phải chịu trách nhiệm với những chuyện phát sinh sau khi ngắt điện. Xin lặp lại một lần nữa...”

Cậu trai lại đợi thêm năm phút nữa, thấy vẫn không có người nào đi ra, bèn tức giận giậm chân một cái rồi đi vào hang động đi tìm.

Giả như không biết trong hang động còn có người, cậu sẽ tắt đèn về nhà ngay mà chẳng thèm quan tâm du khách bên trong sẽ ra sao. Nhưng bây giờ lỡ biết rồi thì cậu chỉ còn nước đi vào tìm mà thôi.

Cậu trai ôm một cục tức trong lòng, định bụng sẽ sạt cho hai lớn một nhỏ kia một trận ra trò, nhưng cậu tìm mãi khắp động hết mấy lần mà vẫn không thấy bóng dáng của họ đâu cả.

Cậu trai biến sắc, bắt đầu vừa tìm vừa gọi.

Thế nhưng không ai đáp lại cậu cả.

Ngay khi cậu sắp vã mồ hôi hột đầy mình thì những bóng đèn đơn chiếc trong hang động đột nhiên chớp tắt lập lòe.

Cậu trai dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Nháy sáng được vài lần, toàn bộ bóng đèn chợt tắt phụt. Mọi thứ đều tối đen!

Cậu trai giật mình hoảng hốt, luống cuống bật chiếc đèn pin mang theo bên người rồi sờ soạng tìm đường ra ngoài theo trí nhớ của mình chứ không dám đi tìm nữa.

Vất vả lắm cậu mới ra đến ngoài hang động, lúc này sắc trời đã nhá nhem, cảnh vật xung quanh đã không còn rõ nét nữa.

Cậu trai văng tục liên tiếp mấy câu rồi lấy điện thoại di động gọi đến đồn công an địa phương.

Cậu không muốn gọi cuộc điện thoại này tí nào, bởi nói trắng ra thì điểm du lịch này là kinh doanh bất hợp pháp. Đồn công an và chính quyền địa phương vốn không đồng ý cho bọn họ khai thác nơi này, chẳng qua là họ đã huy động thêm nhiều người đến cầu tình hơn, tăng thêm một vài mối quan hệ với bên trên nên mới khiến cho đối phương mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thế nên nếu không gặp xui xẻo thì mừng, nhưng một khi có chuyện chẳng lành thì đừng nói chỉ mỗi thôn bọn họ mà cả chính quyền địa phương cũng sẽ phải gánh vác trách nhiệm.

Lãnh đạo tương quan trong trấn cũng đã nói rõ rằng nếu như điểm du lịch này xuất hiện sự cố thì sẽ buộc phải đóng cửa ngay lập tức, người nào tới cầu tình cũng vô dụng.

Thành ra cậu thật lòng không muốn thực hiện cuộc gọi này một chút nào cả.

Nhưng mà ba mạng người... Cậu cũng tuyệt đối không dám một mình gánh cả ba mạng đâu.

Bất quá trước khi gọi cho cảnh sát, cậu gọi đến thông báo cho trưởng thôn. Trưởng thôn lập tức phái người tới tìm ba du khách đồng thời giữ cậu trai lại ở ngay đây.

Báo cảnh sát xong, cậu trai cũng không dám chơi di động nữa mà bắt đầu tìm cách sửa mạch điện.

May là cậu thường lắp đặt thiết bị ở trong thôn nên biết sửa chữa điện nước, bằng không chắc cậu chỉ đành đứng ở chỗ này sốt ruột ngẩn người mà thôi.

Thế nhưng kiểm tra cả buổi mà cậu vẫn không phát hiện ra vấn đề nào cả.

Chẳng lẽ là dây điện trong hang động có vấn đề?

Cậu trai còn đang suy đoán, chợt cảm thấy mặt đất dưới chân rung chuyển.

Chuyện gì thế này?

Cậu trai dựng hết cả tóc gáy.

Chấn động ngày càng rõ ràng, còn có tiếng sấm vang xa xa nữa.

“Đoàng ——!” Bầu trời tối lơ mờ bỗng lóe lên sáng rực.

Cậu trai ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy mây đen cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng đang kéo đến ùn ùn trên đỉnh đầu mình.

Những tia điện màu tím lóe sáng trong tầng tầng lớp lớp mây và mây. Tiếng sấm rền vang ngày một rõ rệt hơn.

“Đoàng ——!” Sau một tia chớp ánh tím đánh thẳng xuống từ chín tầng mây, cậu trai bỗng cảm thấy mặt đất rung chuyển mãnh liệt!

“Động đất sao?!” Cậu trai kêu to hoảng hốt rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy!

Lúc này cậu đã hoàn toàn bất chấp ba người trong động còn sống hay đã chết, bởi bản thân cậu còn sống mới là quan trọng nhất.

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

Ba tiếng vang đĩnh tai nhưc óc vang lên liên tục.

Tiếng thứ nhất là từ hang động lung lay sắp đổ bởi địa chấn, tiếng thứ hai là đá vụn từ hai bên trái phải rơi xuống, tiếng thứ ba là tiếng nóc hang động bị cào ra thủng một lỗ to.

Đúng là cào ra chứ chẳng chơi!

Tư Đồ thiếu chút nữa tròng rớt hai tròng mắt.

Sau khi biết được chân tướng từ miệng hai con ma nhỏ, Hồng Diệp phát điên lên.

Tư Đồ chưa từng thấy Hồng Diệp mất bình tĩnh như thế này bao giờ. Gã biết vị này lợi hại, nhưng chỉ giới hạn trong những thủ đoạn đối phó với yêu ma quỷ quái và khí thế áp bức bẩm sinh của người ta mà thôi.

Đến khi nhìn thấy vị ấy nổi cơn thịnh nộ, bao nhiêu âm khí tích tụ dày đặc trong bấy nhiêu năm của âm huyết bị vị ấy hút hết một cách mạnh bạo, gã mới biết một khi điên lên thì chuyện gì vị ấy cũng làm được.

Tăng cường sức mạnh của mình bằng cách hút trọn một lượng lớn âm khí như vậy chẳng những có khả năng thương tổn tới bản thân mình, mà còn hoàn toàn tàn phá một vùng đồi núi, và còn dẫn đến hiện tượng thời tiết dị thường. Nếu như việc này xảy ra ở thời xưa thì không tính, nhưng nếu ở thời hiện đại như thế này thì sẽ gây náo động đến mức nào đây?

Nhìn những đám mây kết tụ trên bầu trời, Tư Đồ có thể đánh cược rằng chín mươi chín phần trăm tất cả các vị đại năng trong bán kính vạn dặm quanh đây đều đã bị kinh động.

Hai con ma nhỏ thấy Hồng Diệp nổi cơn tam bành mà run như cầy sấy.

Dù biết đó chỉ là một thằng nhỏ bốn năm tuổi, dù biết bên trong nó tiềm ẩn sức mạnh đáng gờm đến cỡ

nào, nhưng khi tận mắt chứng kiến một đứa trẻ còn nhỏ tuổi hơn bạn như thế mà nắm tay nó ghì một cái la rung trời lở đất, bàn tay nhỏ bé của nó cào một cái là tan tành nóc hang động, bạn sẽ không khỏi cảm thấy thế giới này thật đáng sợ xiết bao.

Trong lúc Hồng Diệp đang làm việc này thì mây đen vẫn luôn vần vũ trên bầu trời và vờn quanh thành một vòng xoáy đồ sộ, thi thoảng sẽ chớp nháy ánh sét bên trong, còn toàn bộ vùng núi đồi bên dưới thì vang vang âm thanh tưởng chừng như sắp sụp đổ.

Sức mạnh kinh khủng này đã hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của cặp ma nhỏ!

Còn hai hồn ma Lưu Ngọc Như và trưởng tàu được hai con ma nhỏ cứu ra thì đã sợ đến phát run. Tuổi đời làm ma của bọn họ thật quá sức hạn hẹp mà.

“Không thể nào!”

Nhìn đỉnh hang động phía trên bị cào hổng một lỗ to, thư sinh ác quỷ biến sắc, hét lên một tiếng thất thanh rồi quãng Thành Chu đã ngất đi sang một bên rồi hóa thân thành khói đen mà vờn vẹo bay lên.

Đây là kết giới được nó thiết lập dựa trên đặc điểm từ âm khí của âm huyết này, đến âm ty cũng khó lòng phát hiện ra. Hơn nữa, nhờ vào đặc thù của âm huyết, độ bền của kết giới này còn có thể trụ được dưới sự tấn công của động đất cấp mười nữa.

Nhưng pháo đài những tường bất khả chiến bại kia lại nghiêm nhiên bị cào thủng nhìn thấu trời xanh! Song song đó, âm khí trong động bị hút đi với tốc độ cực nhanh, khiến con quỷ phải sinh ra cảm giác khiếp sợ lần đầu đầu trong đời mình.

Nó thua rồi. Nó còn chưa kịp tiêu hóa sức mạnh tiềm ẩn tích tụ trong thân thể Thành Chu, vậy mà đối phương đã sắp hút cạn âm khí – thứ duy nhất nó bám víu để sống còn ở hang động này!

Kết giới vừa vỡ, Tư Đồ lập tức xuất hiện bên cạnh Thành Chu.

Thành Chu bị ném một cái đau điếng phải tỉnh lại.

Thành Chu thấy Tư Đồ xuất hiện liền vội kêu lên: “Hà Sinh! Mau cứu Hà Sinh! Tôi không nhìn thấy cậu ấy nữa rồi!”

Tư Đồ vỗ vỗ vai hắn, bảo hắn đừng sốt ruột rồi niết tay tìm hồn phách tản ra của Hà Sinh.

“Cậu mau nhỏ ba giọt máu lên linh bài Hà Sinh đi, vừa nhỏ vừa gọi tên em ấy.” Tư Đồ nghiêm túc nói.

Thành Chu bắt chấp đầu óc vẫn còn choáng váng, lập tức làm theo lời Tư Đồ.

Thấy Thành Chu há miệng định cắn ngón tay mình, Tư Đồ lắc đầu, bắt lấy tay hắn rồi dấm nhẹ đầu ngón tay. Ngón giữa tay phải Thành Chu liền nhỏ ra một giọt máu.

“Hà Sinh, mau quay trở lại đi! Cậu nghe anh gọi không? Hà Sinh!”

Thành Chu nhỏ đến giọt máu thứ ba rồi hô tên của Hà Sinh một lần nữa, liền thấy bóng hình thật nhạt của Hà Sinh bay từ từ vào trong linh bài.

“Được rồi, may mà đến nhanh, hồn phách Hà Sinh vẫn chưa tản vào trời đất. Có điều lần này em ấy cần một đoạn thời gian dài mới hồi phục được.”

Thành Chu ngồi phịch xuống đất. Chút tinh thần để cầm cự còn sót lại của hắn đã tan biến ngay sau khi thấy cứu viện đến.

“Tôi phải học bắt ma! Tôi phải học vẽ bùa! Tôi không thể để bọn ma quỷ chủ động đến bắt nạt như vậy nữa! Tôi không muốn liên lụy đến người khác nữa...” Thành Chu quệt phẳng dòng nước mắt lưng tròng trên mặt, đoạn hỏi: “Hong Diệp đâu?”

Tư Đồ lặng lẽ chỉ tay lên trên.

Thành Chu ngẩng đầu, liền thấy một đứa trẻ chậm rãi đi xuống từ đỉnh hang động đang vỡ tan tác.

Toàn thân đứa trẻ như lấp lánh ánh vàng nhàn nhạt, dáng vẻ bước xuống từng bước chậm rãi từ không trung thật giống như một vị thần giáng thế đầy uy nghiêm và kiêu ngạo không ai bì nổi.

Thành Chu há hốc. Đây là con của hắn sao?

“Thằng nhóc học ở đâu ra cái món lăng ba vi bộ này vậy?” Người cha nào đó thoát trông ngu xuẩn hết chỗ nói.

Tư Đồ nhìn hắn đầy thương cảm một lần nữa. Thương quá, mới vừa kịp thở một hơi là lại bị đả kích không nhẹ nữa rồi.

Mà thứ càng làm cho Thành Chu kích động vẫn còn ở phía sau.

Hong Diệp như kim đồng (trong “kim đồng ngọc nữ”) đi tới giữa không trung, thấy thư sinh xuất hiện ở trước mặt mình thì dừng bước.

Thư sinh cố gắng bình tĩnh mà nói: “Tiểu thần Cát Đán*, bái kiến Thượng Tôn.”

“Người là kẻ bắt cha ta à?” Đỉnh đầu Hồng Diệp như đang tụ tập khói đen.

“... Tiểu thần không có ý định bắt hấn. Thành Chu là tế phẩm do người khác dâng cho tiểu thần, tiểu thần có quyền hưởng dụng hấn.”

“Tiểu thần? Thứ rác rưởi rác rưởi như ngươi mà cũng dám xưng thần à? Cũng dám có được Thành Chu à?” Nét mặt Hồng Diệp thoát trở nên dữ tợn.

Lúc này dù là kẻ nào đến xem cũng sẽ cho rằng Hồng Diệp mới là ác quỷ đáng sợ nhất kia.

Cát Đán vô cùng gian xảo mà rằng, “Thượng Tôn bớt giận, Cát Đán nguyện ý dâng Thành Chu làm tế phẩm cho ngài.”

“Đ* m* mày!” Hồng Diệp bỗng nổi trận lôi đình, đá Cát Đán lật ngửa rồi xông lên bắt lấy Cát Đán mà đánh!

“Thành Chu vốn là của tao! Cửa tao của tao của tao!... Ba tao mà mày cũng dám bắt hử?! Mày nghĩ mày giỡn mặt với ai?! Còn dám gạt tao! Tao đánh chết mẹ mày!”

Cát Đán hoàn toàn không phải đối thủ của Hồng Diệp, bị Hồng Diệp đè đầu đánh tơi bời.

Thành Chu nghe thấy vừa vui sướng, vừa lo lắng mà lẩm bẩm: “Thằng nhóc mấy mấy từ thô tục như vậy ở đâu vậy kia? Sau này không cho nó xem nhiều phim trên mạng nữa, gì đâu mà toàn học hư không à.”

Tư Đồ thấy anh nhà lại bắt đầu dời trọng tâm sang một bên. Gã biết, hấn vẫn chưa chấp nhận được sự thật rằng thằng con nhà mình quá hùng mạnh và bạo lực như vậy, chắc là đang nỗ lực đang tìm cách cân đối đây mà.

“Mày đừng coi thường tao quá đáng!” Cát Đán bị đánh bầm dập bỗng rít lên một tiếng rồi hóa thành một con tứ bất tượng** hung mãnh, thân như sói, đầu đỏ au, mắt như chuột, tiếng kêu như lợn sữa.

“Coi thường mày à? Tao đang khinh mày đó, đồ ngu!” Hồng Diệp một tay nắm lấy cổ Cát Đán, tay kia cố sức giật mạnh đầu Cát Đán xuống.

Cát Đán ré lên chói tai vô cùng, tiếng thét thê lương hết như lợn nhà ai bị cắt tiết khiến ai cũng phải rợn tóc gáy.

Thành Chu ngây người. Lần này hấn khổng thể nào vờ như không thấy được nữa, bởi lúc này không có bất

kỳ vật gì che chắn, dù ánh sáng chỉ nhập nhoạng nhưng hắn vẫn nhìn thấy rõ ràng —— con của hắn quá bạo lực, quá tàn nhẫn.

Hồng Diệp nhe răng cười, chân đạp lên thân thể Cát Đát, tay nắm đầu Cát Đát đập mạnh vào tường hai ba lần đến khi nó nhão nhoẹt.

Cát Đát liên tục thét lên rồi về sau biến thành cầu xin tha thứ.

Nhưng Hồng Diệp hoàn toàn không nghe thấy, nó nhìn cái đầu như quả hồng nát của Cát Đát một cách chán ghét đến cùng cực. Mà ghét thì ghét, nhưng với một món ăn đã tẩm qua năng lượng của Thành Chu như vậy thì làm sao nó có thể bỏ phí hay để người khác cướp mất chứ?

Hồng Diệp thà rằng no đến vỡ bụng chứ tuyệt đối không để kẻ khác tìm cách cướp mất. Nó há to miệng rồi nuốt trọn cho nguyên quả đầu của Cát Đát vào bụng.

Thành Chu cũng há miệng to tới cực điểm.

“Tư Tư Tư Tư Tư Đồ, Hồng Diệp nó nó nó nó...”

“Đang ăn cơm ấy mà.” Tư Đồ tiếp lời.

“Ầm!” Thành Chu ngã quỵ, rồi lại đứng lên, xoa xoa mặt, lo lắng nói: “Hay là mạch nước ngầm nơi này cũng có tác dụng như mấy cây nấm ở đây? Tôi chắc chắn nhìn thấy ảo giác rồi, chứ sao Hồng Diệp có thể há miệng to như vậy được?”

Tư Đồ, “...”

“Thượng Tôn tha mạng! Tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân không dám nữa! Cầu xin Thượng Tôn xem xét tiểu nhân tu luyện mấy nghìn năm không dễ, xin ngài tha cho Cát Đát một lần, Cát Đát nguyện làm bê tôi cho ngài!”

“Muộn rồi!”

Cát Đát nghe như vậy liền liền chết xông lên.

Nhưng Hồng Diệp vào giờ khắc này đã quá đói hùng mạnh. Nó lần lượt bẻ đi bốn chân của Cát Đát, đập bẻ chúng rồi vò thành một viên, sau đó nuốt hết vào bụng.

Hồng Diệp ợ một cái, vỗ vỗ cái bụng nhỏ rồi từ từ bước xuống.

Miệng Thành Chu đã há to đến mức không thể nào to hơn. Con ác quỷ trông đáng sợ vô cùng kia cứ bị con hắc kết liễu như vậy sao? Hồng Diệp ăn xong thứ đó sẽ thật sự không sao chứ?

Hồng Diệp đi tới trước mặt người đàn ông đã hoá đá, chột chột khuôn mặt của hắn rồi ruồng rẫy: “Ông là ba tôi đó nha, đừng có trưng cái vẻ mặt ngu ngốc bừa bãi ra như thế.”

“Hồng Diệp...” Thành Chu nắm tay con. Ấm áp quá... Đây là thật rồi, không phải ảo giác rồi.

“Ngốc chết đi được, mới như thế đã bị dụ dỗ rồi! Sau này không cho phép rời xa tôi ba thước, nghe chưa?! Hức!” Một làn khí đen chột thoát ra từ miệng Hồng Diệp.

Thành Chu sợ hãi, vội hỏi: “Nhóc mày bị sao vậy?”

“Ăn no quá ấy mà.” Hồng Diệp nhú mày, dẫu môi xoa bụng. Lần này ăn hơi nhiều thật, chỉ luồng âm khí nồng nặc nơi này đã đủ để nó phải tiêu hoá từ từ rồi, huống chi nó còn xực luôn cả con quỷ Cát Đán kia nữa.

“Hồng Diệp, hồi nãy nhóc mày ở ngoài có thấy ai nữa không?” Thành Chu do dự một chút, hỏi.

Hồng Diệp liếc nhìn hắn, “Anh muốn tôi thấy ai?”

“Là... người hiền tế ba mày ấy, ác quỷ nói là...”

“Trở về rồi hãy nói.” Hồng Diệp bỗng nhiên che miệng Thành Chu, không cho hắn nói nữa.

Thành Chu ngơ ngác, nhưng không kiên trì hỏi tiếp nữa.

Hồng Diệp sờ sờ gương mặt của ba nó, xong lại vò mạnh lỗ tai của hắn. Nó không thích đồ của mình bị kẻ khác chạm vào, càng ngày càng không thích! Thành Chu là của nó, bất kể kẻ nào cũng không được cướp đi, dù có là người thân của Thành Chu cũng không được!

Thành Chu uất ức nhìn nó, “Con, con nặng tay quá à.” Lỗ tai của hắn bị vò đỏ rần luôn rồi.

“Không được làm nũng!”

Trong lúc hai con người ấy đang chìm chuột nhau, Tư Đồ vẫn sáng suốt giữ im lặng.

Hai con ma nhỏ cũng dẫn Lưu Ngọc Như và trưởng tàu xuống.

Lưu Ngọc Như vừa nhìn thấy Lưu Tâm Mỹ nằm ngất trên mặt đất bèn gào lên rồi nhào đến.

Tư Đồ cản bà lại, “Bà đã là hồn ma nhưng chỉ vừa mới chết, vẫn chưa làm chủ được bản năng hút dương khí của mình. Nếu bà lao đến có thể sẽ tổn thương cô ấy đấy.”

Lưu Ngọc Như vừa nghe như vậy liền vội vã lùi lại, sợ ảnh hưởng đến cháu gái thân thương của mình.

Hồng Diệp nhìn nhìn Lưu Tâm Mỹ trên đất rồi ra hiệu với Tư Đồ.

Tư Đồ liền ôm lấy Lưu Tâm Mỹ.

Hồng Diệp ôm lấy ba nó.

Thành Chu bỗng cảm thấy thân thể mình bay lên trời, sợ mất mật la lên á á.

Hồng Diệp bắt mắt nhéo hấn: “Anh sợ cái gì? Có tôi ôm anh rồi, anh còn sợ té xuống sao?”

“Tại ba mày hết hồn thôi chứ bộ...” Thành Chu ngượng ngùng, xong lại lên án con ngay lập tức: “Con, con dữ quá à.”

“... Đã bảo là không được làm nũng mà! Thiệt bó tay với anh luôn ấy!”

Tất cả các con ma lớn nhỏ ở đấy đều làm bộ như không có nghe thấy.

Da mặt Thành Chu co quắp... Hấn ngậm chặt miệng lại. Chẳng phải con hấn đang ôm hấn bay lên đó sao? Đâu không cần phải ngạc nhiên như thế! Đúng, hấn phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể để cho con xem thường mình được.

Hai con ma nhỏ, Lưu Ngọc Như và Trưởng tàu cũng đi theo sau ba người, rời khỏi hang động tăm tối kia.

Trong động chỉ còn lại có những rặng nấm khổng lồ với những tia sáng xanh mờ mờ. Phía trên bầu trời là ánh sáng đan xen của hiện tượng thời tiết kì dị.

Còn bên ngoài lúc này...

13. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 12

“Hai người chơi đủ chưa?”

Thành Chu và Hồng Diệp cùng nghiêng đầu nhìn sang Tư Đồ.

Tư Đồ khoanh tay cười tủm tỉm nhìn hai người.

Còn bên cạnh Tư Đồ, A Như và trưởng tàu đều mang vẻ mặt khó hiểu và ngơ ngác.

Thành Chu ngượng ngùng, vốn là đến để làm nhiệm vụ, nào hay hấn và Hồng Diệp lại chơi đùa ở chỗ này. Thiệt là tai hại quá mà...

“Xin lỗi nhé, tôi chỉ muốn kiểm tra xem bức trấn phong này là thật hay giả thôi.”

A Như cuống quýt khoát tay, “Không có gì đâu, đại sư. Ngài không cần xin lỗi mà.”

Thành Chu càng xấu hổ thêm, “Đừng gọi tôi là đại sư, cứ gọi Thành Chu là được. Ấy, Hồng Diệp, mày đang làm gì vậy?”

Thành Chu hoài nghi ánh mắt của mình. Mới lúc nãy thôi, hấn như thấy nhóc con đang đâm một cái lỗ trên vách động cứng rắn tựa như đang đâm một miếng đậu hủ, phải không nhỉ?

“Tôi đang giúp anh dò hỏi tung tích của Lưu Tâm Mỹ đấy nha.”

“Nhóc mày đang hỏi ai?”

“Ông ta đấy.” Hồng Diệp chỉ vào trấn phong.

“Xin đại nhân hạ thủ lưu tình!” Theo giọng nói già nua buồn bã, một bóng đen lách ra khỏi trấn phong.

Thành Chu, “...”

“Tiểu đạo Vân Chân Tử bái kiến đại nhân.”

Thành Chu trông thấy đạo sĩ già mặc áo đạo sĩ, tóc búi cao hiện ra trước mặt bọn hấn.

Vân Chân Tử vừa thấy Hồng Diệp liền bày ra tư thế vô cùng thấp kém mà chào nó.

“Dẫn bọn tôi đi tìm Lưu Tâm Mỹ đi.” Hồng Diệp ra lệnh mà không cho cự tuyệt.

“Xin hỏi hình dáng Lưu Tâm Mỹ như thế nào?”

Hồng Diệp chỉ tay qua Lưu Ngọc Như, “Nhìn bà ấy thì biết. Bà ấy là bà nội của Lưu Tâm Mỹ, có lẽ vẻ bề ngoài của họ có đôi nét giống nhau đấy.”

Vân Chân Tử quét mắt qua Lưu Ngọc Như. Lúc nhìn đến Tư Đồ, ông ta hơi gật đầu với hần, nhưng khi chạm mắt với Thành Chu, ông liền cung tay hành lễ.

Thành Chu gật đầu ngược ngừng đáp lễ với ông ta.

Hồng Diệp cảm thấy đạo sĩ già này rất thức thời, hơn nữa còn rất rõ ràng là đang muốn nịnh bợ.

“Đúng là có một cô gái giống vị này đã tới đây, thỉnh chư vị đi cùng tiểu đạo.”

Bóng của Vân Chân Tử loé lên rồi chui thẳng vào lòng đất.

Lưu Ngọc Như đang mong tin cháu đến tận xứ sở, thấy thế bèn lập tức đi theo. Bà khẽ di chuyển, trưởng tàu cũng tự động chui vào lòng đất.

Hồng Diệp và Tư Đồ cùng nhìn sang Thành Chu.

Thành Chu, “... Có đường nào dành cho người đi không vậy?”

Có lẽ thấy ba người Hồng Diệp vẫn không đi theo, Vân Chân Tử lại quay ngược trở về.

Thành Chu ho khan một tiếng, giả vờ giả vịt nói: “Ngoài cửa có người trông coi, nếu như đến giờ mà chúng tôi không đi ra ngoài, cậu ta sẽ tiến vào xem xét. Nếu chúng tôi không có ở trong này thì mọi chuyện sẽ rắc rối. Thế nên chúng tôi phải đường đường chính chính đi ra ngoài bằng cánh cửa nhỏ này, sau đó tìm một con đường mà người có thể đi để tìm Lưu Tâm Mỹ. Bởi lẽ, về sau cảnh sát nhất định sẽ tìm tới, mà chúng tôi thì không thể bảo cảnh sát chui vào lòng đất bằng con đường chúng ta đã đi được. Đạo trưởng, ngài bảo có đúng không?”

“Vâng, ngài nói rất đúng, là tiểu đạo suy nghĩ không chu toàn.” Mặc dù Vân Chân Tử không thể rời khỏi hang động này, nhưng trong khoảng thời gian du khách kéo đến, ông cũng nghe được không ít chuyện ở bên ngoài, nên cũng hiểu “cảnh sát” mà Thành Chu nói đến chính là “nha dịch” và “bộ khoái” của thời ông khi đó.

“Vậy xin mời chư vị đại nhân ra ngoài trước, chút nữa tiểu đạo sẽ xuất hiện bên ngoài sau để dẫn đường

cho chư vị.”

Thành Chu dẫn Hồng Diệp và Tư Đồ ra khỏi động Chân Ngôn bằng cánh cửa nhỏ.

Cậu trai thấy bọn hắn đi ra bèn hưng phấn đứng lên rồi nói thẳng: “Các anh là nhóm du khách cuối cùng, tôi cũng nên tan tâm thôi. Các anh định về thành phố luôn hay định tìm nhà dân để tá túc, tận hưởng cảm giác thôn quê?”

“Chúng tôi đi vòng vòng trong đây một chút có được không?” Thành Chu hỏi, nhận lại tiền cọc từ cậu trai.

Cậu trai hơi nhú mồm, “Cũng được, nhưng chỗ chúng tôi quy định giờ tan tâm là năm giờ chiều, đến lúc tôi về là nguồn điện cũng sẽ bị cắt đứt. Các anh chỉ còn có mười lăm phút để đi tham quan thôi đấy.”

“Yên tâm, chúng tôi sẽ về ngay, không làm cậu tắt đèn trễ đâu.”

Cậu trai trông như không mấy tin tưởng vào lời nói của Thành Chu, “Hồi trước cũng có du khách đến lúc tan tâm mà còn ở bên trong động không đi ra ngoài, kết quả là bị hù đến chết khiếp, còn bị xây xát chút đỉnh nữa. Đi tham quan động vào ban đêm nguy hiểm lắm, đã vậy còn tối nữa, dù các anh có mang theo đèn pin nhưng vẫn dễ sảy chân lắm, còn dễ nghi thần nghi quỷ nữa. Thành ra tôi đề nghị các anh nên qua đêm tạm ở nhà dân rồi sáng ngày mai lại tới chơi nữa thì hơn. Nếu ngủ lại ở nhà dân thì khỏi phải trả tiền lên núi đấy.”

“Cha cậu và cậu cũng kinh doanh hàng hoàng ghê ấy chứ.” Tư Đồ hơi khích lệ cậu trai, nhưng gã lập tức nói tiếp: “Đến giờ tan tâm thì cậu cứ việc về đi. Xin yên tâm, chúng tôi sẽ ra ngoài ngay, không làm phiền cậu đâu. Cậu thấy đấy, chúng tôi còn dẫn con nít theo cơ mà, nào dám nán lại lâu trong động.”

Cậu trai nhìn Hồng Diệp rồi miễn cưỡng đồng ý, “Được rồi, tôi sẽ chờ các anh mười lăm phút, nhớ đến năm giờ là đi ra ngay nhé, không là tôi cúp điện thật đấy.”

“Không thành vấn đề.”

Thành Chu ra khỏi hang động hình nòng nọc này, cậu trai cũng đi ra theo đám bọn hắn, bất quá nhóm Thành Chu sửa hướng đi sang một cái động khác, còn cậu trai lại đi ra khỏi sơn động. Nguồn điện của hang động được gắn ở bên ngoài, mỗi lần tan tâm chỉ cần kéo cầu sao một cái là được, tiện lợi vô cùng.

Vân Chân Tử hiện thân, dẫn đầu ba người tiến vào hang động thứ hai bên trái.

Thành Chu nhớ trưởng tàu nói con đường ra sau động chính là đường này.

Vân Chân Tử quay đầu cười cười với Thành Chu.

Thành Chu thấy đường hẹp, đành đi trước Hồng Diệp. Hồng Diệp là trẻ con nên tự nhiên được hấn cho đi ở giữa hấn và Tư Đồ.

“Ông bảo mình tên là Vân Chân Tử, vậy khi còn sống ông đã hành nghề đạo sĩ ư?” Thành Chu tiến lên một bước, tò mò hỏi vọng sau lưng Vân Chân Tử.

Hấn sợ ma, mà sợ nhất là thể loại ma quỷ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào để dọa người, nhưng lại không thấy sợ hãi một linh hồn đã khuất như Vân Chân Tử kia.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là do Hồng Diệp và Tư Đồ đều đang ở bên cạnh hấn, với cả Hà Sinh cũng ngay tại linh bài đây mà.

Vân Chân Tử mỉm cười hiền hoà gật đầu rồi hồi đáp: “Vâng, bản đạo lúc trước lên núi hái thảo dược, nhất thời hiếu kỳ đi vào hang động này, kết quả lại bất cẩn rơi xuống đáy động mà thiệt mạng.”

“Vì sao ông lại làm ra câu chuyện chiếc bóng phân biệt thật giả?”

Vân Chân Tử thoát nhìn có chút ngượng ngùng, “Năm trước lần đầu tiên thấy lũ trẻ con kể chuyện ma và chơi trò ‘nói dối nói thật’ trong động, bản đạo thấy trong động hiểm khi nào có nhiều người như vậy, nên nhất thời vui vẻ, bèn chiêu đãi chúng một chút để chúng thấy vui hơn. Nào nghĩ không lâu sau khi chúng rời đi, nhiều người khác lại kéo đến, bản đạo lại hiển linh lần nữa. Về sau du khách đến đây không ngừng, bản đạo cảm thấy sấm vai máy phát hiện nói dối cũng thật thú vị nên làm cho đến tận bây giờ.”

Một người già như ông mà nghĩ ra trò chơi này, hấn có phải do ông quá cô đơn không?

Thành Chu vừa buồn cười vừa thông cảm với đạo sĩ già. Ban nãy được Hồng Diệp phổ cập, hấn còn tưởng rằng các hồn ma tại đây đều rất nguy hiểm, không nghĩ sẽ gặp được hai đứa trẻ và sau đó là một đạo sĩ hiền lành với tính tình có chút trẻ con như vậy.

“Ông biết trưởng tàu không? Là nam quỷ khi nãy ấy.”

Vân Chân Tử gật đầu, “Ông ấy là do bản đạo đưa ra ngoài đây, bản đạo đương nhiên nhớ rõ.”

“Ông đã thích đông vui như vậy mà vì sao còn đưa ông ấy ra ngoài?”

“Bởi vì bản đạo không muốn ông ấy bị cầm tù cả đời ở nơi này, như chính bản đạo vậy. Lúc ấy có thể đưa ông ấy ra cũng là nhờ cơ duyên xảo hợp, lần sau cơ hội tốt như vậy phải đợi đến tháng nhuận kế tiếp cơ.”

“Ý ông là bốn năm chỉ có một cơ hội rời khỏi hang động này sao?”

“Không chỉ thế, cần phải có đủ năng lực để phá vỡ kết giới tự nhiên bao quanh hang động này nữa. Lần đẩy bần đạo thật vất vả mới thành công một lần, rồi phải bỏ ra gần ba mươi năm mới phục hồi được tổn thất.”

Thành Chu cảm thấy đạo sĩ già này là một linh hồn tốt, trên người chẳng những không có lấy một chút âm khí độc ác nào mà cách nói chuyện cũng vô cùng hoà nhã, huống chi ông ấy còn cố ý đưa trưởng tàu ra khỏi hang núi.

Vân Chân Tử thấp giọng nói: “Người trưởng tàu kia có chuyện trong lòng phải không? Bình thường những hồn ma lưu luyến trên thế gian không chịu đến Địa phủ đều mang chấp niệm trong lòng. Phải chăng cô gái bên cạnh kia chính là chấp niệm của ông ấy? Vậy thì tốt cho ông ấy quá, cuối cùng ông ấy cũng được tự do, giải khai được xiềng xích linh hồn rồi.”

“Ông ấy còn có chút việc.”

“Là đến tìm kiếm thi cốt của mình và cũng để báo thù sao? Bần đạo đã chứng kiến lúc trước ông chết như thế nào, chỉ là khi đó bần đạo đang chiến đấu kịch liệt với một ác quỷ trong động, dù muốn cứu ông ấy cũng không được... Ồi!”

“Bên trong này có ác quỷ sao?” Thành Chu khẽ rụt cổ.

Vân Chân Tử vội nói: “Đại nhân chớ sợ, ác quỷ kia đã được bần đạo siêu độ, bây giờ trong động này chỉ còn hai nhóc quỷ nghịch ngợm cùng bần đạo mà thôi.”

“Ông... muốn rời khỏi đây để xuống Địa phủ không? Nếu như ông muốn, có lẽ tôi có thể giúp được ông đấy.” Thành Chu không khỏi dâng lòng hảo tâm.

Vân Chân Tử lập tức cảm kích mà đáp: “Đa tạ Đại nhân, bần đạo đã bị nhốt nhiều năm, trước kia bởi vì bên cạnh có con ác quỷ kia châu chực, cho dù bần đạo muốn rời đi cũng khó. Nhưng đến lúc bần đạo diệt được ác quỷ, đã có sức mạnh, thì lại không đành lòng nhìn hồn phách người trưởng tàu kia bị nhốt. Bởi vì bần đạo biết rõ, nếu như bần đạo rời nơi này, nếu để ông ta tự tu luyện thì không biết bao nhiêu năm nữa ông ấy mới có thể thoát khỏi sự cầm tù của hang động này được.”

“Ông thật sự là một người tốt.”

“Không dám nhận, chỉ là suy bụng ta ra bụng người, vả lại cũng không muốn tăng thêm ác nghiệp mà thôi.”

Đang lúc nói chuyện, cả đám đi tới hang động phía sau có diện tích khá rộng.

Tiếng nước chảy xiết lớn dần.

Hang động phía sau lớn như vậy mà cũng chỉ có hai ngọn đèn, ánh đèn cũng chỉ lờ mờ soi hang động một

cách mơ hồ, còn lại là bóng tối bao quanh, người nhất gan cũng không dám đi vào sâu bên trong.

“Đại nhân, xin cẩn thận, hang động phía sau này chưa được khai phá hay sửa sang lại gì cả. Hồ trùng và đường nước rất nhiều, càng vào trong hồ càng sâu. Khi đi đường xin nhất định phải chú ý dưới chân.” Vân Chân Tử nhắc nhở.

“Cảm ơn.” Thành Chu cúi đầu, dùng đèn pin chiếu xuống dưới chân. Hắn bắt gặp mình đang đi trên một chiếc cầu đá tự nhiên, mà hai bên cầu đá đều là nước chảy xiết.

Vân Chân Tử hai chân cách mặt đất, bay lơ lửng bên cạnh đỡ lấy Thành Chu.

Thành Chu cảm ơn sự quan tâm của ông một lần nữa. Mơ hồ trong đó, Thành Chu cảm giác như mình đã quên mất cái gì đó, nhưng lúc này vẫn không nhớ ra được.

“Chỗ thi cốt Lưu Tâm Mỹ có còn xa lắm không? Ông có thấy ai giết cô ấy không?” Lưu Tâm Mỹ đã mất tích lâu như vậy, Thành Chu dù vô thức cũng hiểu được cô đã chết.

Vân Chân Tử nghe vậy kinh ngạc nói: “Thi cốt Lưu Tâm Mỹ ư? Không không, cô ấy chưa chết đâu, chỉ đang rất yếu thôi. Xin đại nhân đi theo bần đạo.”

Vân Chân Tử bước nhanh hơn.

Nghe thấy Lưu Tâm Mỹ vẫn còn sống, Thành Chu mừng rỡ, vừa bước nhanh đuổi kịp Vân Chân Tử, vừa định thông báo tin tốt lành này cho người nào đó.

Mà người này là...

Thành Chu quay đầu lại, chợt thấy Hồng Diệp cùng Tư Đồ đang đi theo cách đó không xa.

Thành Chu vỗ đầu một cái... Sao hắn lại đi xa con mình như vậy chứ?

“Coi chừng cầu đá đấy!” Thành Chu hô một tiếng, đồng thời báo tin Lưu Tâm Mỹ còn sống cho bọn họ.

Tư Đồ nhú mày. Ánh mắt Hồng Diệp chợt loé lên một tia nghi hoặc.

Bỗng nhiên, hai người cùng chạy như điên về phía Thành Chu rồi đồng thời hét lên với hắn: “Thành Chu mau tới đây!”

Thành Chu sững sờ. Ngay tích tắc hắn dừng bước, bên cạnh bỗng truyền đến một lực đẩy mạnh mẽ khiến

hắn chao đảo rồi ngã lộn ngược xuống vực.

14. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 13

Hồng Diệp tái mét mặt mày, còn Tư Đồ thì lúng ta lúng túng.

Hai người vậy mà nhìn sai mất rồi.

“Được lắm! Ngon lắm!” Khuôn mặt non nớt của Hồng Diệp hiện lên nụ cười vắn vẹo một cách đáng sợ.

“Đạo hạnh của con quỷ kia thâm sâu thật, không ngờ rằng nó có thể che dấu khí tức hung ác của chính mình được như vậy.” Tư Đồ nhíu mày, “Vừa rồi nó nói với Thành Chu rằng đã từng siêu độ một con ác quỷ, chỉ sợ đó là nói dối.”

“Thời gian con ác quỷ kia thôn phệ hồn thiện không lâu, thậm chí có khi nó vẫn chưa đồng hóa hoàn toàn, nếu như tôi không nhìn lầm.”

“Vậy hai con ma nhỏ kia...”

“Tìm hỏi chúng nó một chút là biết ngay ấy mà.” Hồng Diệp sắp giận điên lên rồi. Ác quỷ bắt Thành Chu ngay trước mắt nó mà nó còn không phát giác ra!

Thành Chu vốn cho là mình sẽ bị chết đuối khi rơi xuống nước, nhưng hắn chưa kịp cảm giác được sức nước thì đã ngã âm xuống.

“Ah ah ah ——!” Thành Chu hét lên trong không trung.

“Phịch!”

Nắm bay lên, chất lỏng văng khắp nơi.

Thành Chu nằm bất động trên một cây nấm khổng lồ ngoài sức tưởng tượng.

“Này, tỉnh lại đi! Này!” Một cô gái trẻ kích động chạy đến trước Thành Chu rồi lay hắn không ngừng.

Thành Chu lơ mơ mở mắt ra, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng.

“Đừng lay... Ồi, chóng mặt quá.”

“Chắc anh bị chấn động nhẹ giống như khi tôi ngã xuống. Anh có thể nghe thấy tôi không?”

“Vâng.” Thành Chu cố gắng ngẩng đầu, chậm rãi nhúc nhích thân thể.

Dưới người hắn là vật gì thế này? Sao mà sờ tới sờ lui thấy dính dính, trơn trơn vậy nè? Đã vậy còn rất dày nữa.

“Cẩn thận một chút.” Cô gái nâng hắn dậy, giúp hắn trượt xuống khỏi cây nấm.

Cô dìu hắn đến khoảng đất trống, để hắn nằm vật xuống rồi đưa ít nước đến cho hắn uống.

Dòng nước lạnh buốt trượt vào cổ họng, Thành Chu liền lấy lại ý thức ngay.

“Cảm ơn... Cô là ai?”

“Tôi là Lưu Tâm Mỹ, tôi...”

“Cô là Lưu Tâm Mỹ ư? Cô là người sống hay hồn ma thế?” Thành Chu ngồi phắt dậy.

Lưu Tâm Mỹ bị hắn hù đến hoảng hốt, “Là tôi đây... Tôi còn sống. Mà khoan đã, anh biết tôi sao? Anh đến cứu tôi ư? Là Vương Tân Đông bảo anh đến tìm tôi ư? Chỉ một mình anh thôi sao? Những người khác đâu?”

“Cô còn sống thật sao?” Thành Chu không tin.

“Đương nhiên là tôi còn sống! Không tin anh sờ tay tôi thử đi.”

Thành Chu cẩn thận chạm nhẹ một cái rồi lập tức lên án: “Lạnh kìa!”

“Ở đây lạnh như vậy nên tay tôi đương nhiên phải lạnh theo rồi! Tôi có mạch đập này, ma có không?” Lưu Tâm Mỹ kêu lên.

Thành Chu nghiệm chứng lần nữa, “Đúng là có mạch đập thật...”

Lưu Tâm Mỹ đỡ khóc đỡ cười, “Tôi còn sống đương nhiên là có rồi.”

Thành Chu cuối cùng tin tưởng cô gái trước mắt là người sống. Nếu là người sống, hẳn sẽ bình tĩnh hơn.

“Tôi đến để tìm cô đây, nhưng không phải Vương Tân Đông mà là bà cô nhờ tôi đến. Với cả tôi chỉ vô tình rơi xuống đây thôi...” Thành Chu nhú mày. Lúc ấy hẳn rõ ràng cảm giác được có người bên cạnh đẩy hẳn một phát, nhưng đến giờ vẫn không thấy lão đạo sĩ quý kia đâu cả, điểm này thật kỳ quái.

Lưu Tâm Mỹ trầm mặc một hồi rồi cười miễn cưỡng, “Thì ra là bà nội tôi... Vương Tân Đông thật biết điều làm sao... Hẳn thấy tôi rơi xuống, không lập tức tìm người tới cứu tôi mà còn cố đi tìm bà nội tôi, bảo bà đến cứu tôi... Thiệt tình!”

Thành Chu nhìn cô đầy thông cảm, “Vương Tân Đông không hề nói cho bà cô biết rằng cô đã rơi xuống động Chân Ngôn, hẳn lại càng không tìm người tới cứu cô. Trái lại, bao nhiêu lần bà cô đến tìm hẳn để hỏi tung tích của cô là bấy nhiêu lần hẳn bảo không biết. Hơn nữa, sau khi người nhà cô báo tin cô mất tích, cảnh sát đến điều tra hẳn, hẳn cũng không nói thật với họ mà còn nói vu vơ rằng cô còn có ý định tự tử nữa.”

Lưu Tâm Mỹ rút cuộc không thể nào giữ bình tĩnh được nữa, bèn trở mặt hỏi: “Đây là chuyện gì? Vậy anh tìm đến nơi này như thế nào? Anh có thể nói rõ với tôi được không?”

Thành Chu kể hết sự tình từ lúc gặp A Như, kể cả việc xô xát với người nhà Vương và cả quá trình thẩm vấn Vương Tân Đông, nhưng giấu chuyện đưa tin mà bắt đầu câu chuyện từ lúc hỏi đường.

“Anh bảo bà nội tôi qua đời rồi sao?” Nước mắt Lưu Tâm Mỹ trào ra.

Thành Chu gật đầu.

“Là đám người nhà Vương đánh chết bà sao?”

“Ấy, cũng không hẳn, bác sĩ nói sức khỏe bà ấy vốn không tốt, cho dù gia đình Vương không động thủ, có khi bà ấy cũng không sống qua năm nay.”

“Nhưng nhà Vương là nguyên nhân trực tiếp, đúng không?” Đôi mắt Lưu Tâm Mỹ toát ra oán hận nặng nề, “Nếu như không có gia đình Vương, nói không chừng bà nội tôi còn có thể sống qua năm nay, nói không chừng sức khỏe của bà lại tốt lên.”

Thành Chu không đáp lời, chuyện này không ai biết trước được cả.

“Còn tên Vương Tân Đông súc sinh kia nữa! Hẳn không thèm quan tâm tôi còn sống hay đã chết mà còn huỷ hoại thanh danh của tôi nữa!” Lưu Tâm Mỹ hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đợi sau khi rời khỏi đây cô trả thù hẳn như thế nào cũng được.” Đoạn, Thành Chu hỏi tiếp: “Nơi này có

lối ra không?”

Lưu Tâm Mỹ lắc đầu, “Không có, mà cho dù có, tôi cũng không tìm thấy.”

Thành Chu nghe xong liền nhứt chí, xem ra lại đành phải trông cậy vào con hắc và Tư Đồ rồi.

Hắn nhìn vào linh bài đeo trên cổ tay, may là Hà Sinh còn ở bên cạnh hắn.

“Cô có thể kể lại hết sự tình được không? Làm sao mà cô rơi xuống hang động này? Một tuần lễ qua cô đã sống như thế nào? Cô có biết được gì về... nơi này không?”

“Ra là tôi đã đợi ở đây một tuần lễ rồi...” Lưu Tâm Mỹ cười khổ, cố lau dòng nước mắt vẫn mãi tuôn ra.

Trong khi Lưu Tâm Mỹ cúi đầu tìm lời, Thành Chu quay nhìn quang cảnh xung quanh mình.

Nơi này là một không gian hình phễu ngược, trên hẹp dưới rộng. Khoảng đất phía dưới rộng cỡ một sân bóng, phần trung tâm được bao phủ bởi vô vàn những cụm nấm khổng lồ, trên vách tường bốn phía cũng có không thiếu những nấm là nấm.

Trong động có thể nghe được tiếng nước chảy. Mặc dù ánh sáng rất yếu, nhưng nếu cố nhìn vẫn có thể thấy rõ chung quanh.

Thành Chu phát hiện nguồn sáng phát ra từ những cây nấm kia, tất cả lớn nhỏ đều có thể sáng lên, xanh lấp lánh, đẹp vô ngần.

“Nếu như anh không nói, tôi cũng không biết mình đã ở chỗ này bao lâu rồi. Ngày đó, tôi lên xe cùng với Vương Tân Đông và đến đây với hắn.”

“Hai người có vào thôn không?” Thành Chu quay đầu nhìn cô gái, cho dù ánh sáng không rõ lắm, nhưng cũng có thể nhìn ra Lưu Tâm Mỹ là một mỹ nhân nghiêng thành đổ nước.

“Không có. Cha tôi không thích tôi trở về, tôi cũng không thích họ hàng mình, bọn họ luôn nói xấu bà nội tôi thôi.”

“Bà của cô nói tại đây không có động Chân Ngôn, vì sao cô lại không tin?”

Lưu Tâm Mỹ đỏ mặt lên, “Tôi cho rằng bà đã quên. Anh biết trí nhớ người già thường không tốt mà, huống chi lâu rồi bà không trở về nơi ấy. Tôi cũng đã điều tra trên mạng, tìm thấy bài giới thiệu về hang động nói thật ở đây, nên...”

Thành Chu xem vẻ mặt của cô gái, thăm đoán dù Lưu Tâm Mỹ nói rằng mình không tin bà bị bệnh tâm thần, nhưng cũng như những người khác, cô cũng hoài nghi bà mình có bình thường thật hay không.

“Cô có biết người bán vé ở giao lộ và người quản lí trong động không?”

Lưu Tâm Mỹ lắc đầu.

“Cô có cảm thấy họ có ấn tượng với cô không? Nếu như cảnh sát đưa hình của cô cho họ xem, họ có thể nhận ra cô không?”

“Tôi không biết, hẳn là có đấy. Nghe nói tôi rất giống bà nội lúc trẻ. Tôi nhớ ngày đó bà bán vé đã nhìn đi nhìn lại tôi vài lần.”

“Vậy là tốt rồi, như vậy có thể chứng minh Vương Tân Đông nói dối.” Thành Chu tạm ngừng rồi nói tiếp: “Sau khi cô rời khỏi đây tốt nhất là nên khôi phục lại thanh danh của mình đi, hẳn bêu rếu thanh danh của cô đủ lắm đấy.”

Lòng ngực của Lưu Tâm Mỹ thoáng phập phồng, “Tôi sẽ không tha cho hắn, tuyệt không! Cả nhà bọn hắn sẽ phải trả giá!”

“Sau khi hai người vào hang động thì xảy ra chuyện gì?”

“Lúc ấy hắn rất chắc chắn mà dẫn tôi đến động Chân Ngôn. Tôi hỏi hắn... có phải hắn yêu tôi thật lòng hay không, hắn trả lời có, nhưng bóng người trên vách tường lại thay đổi màu sắc. Hắn rất tức giận, nói động Chân Ngôn này gạt người, bảo tôi đừng tin.” Lưu Tâm Mỹ cười mỉa: “Kể ra sức thuyết phục tôi rằng hang động Chân Ngôn này rất linh nghiệm chính là hắn, sau đó bảo rằng hang động Chân Ngôn gạt người cũng là hắn.”

“Tôi đau lòng lắm. Trước khi hẹn hò với hắn, ban đầu tôi cũng không biết hắn là người nhà họ Vương. Gia đình của hai chúng tôi không qua lại với nhau nên khi còn bé tôi cũng không mấy ấn tượng về hắn. Cha tôi vì muốn cho tôi một môi trường học tập thật tốt nên đã cho tôi ra thành phố học suốt những năm cấp ba và đại học. Về sau tôi tốt nghiệp, tìm được công việc ở công ty quê nhà, cha tôi thậm chí còn có chút mất hứng. Giờ nghĩ lại, lúc ấy tôi nên nghe lời ông ấy ở lại thành phố sau khi tốt nghiệp đại học mới phải.”

Thành Chu an ủi cô, “Mọi người đều có mối tơ lòng của riêng mình mà.”

“Đúng nhỉ... Tôi thấy hắn tức giận như vậy, trong lòng cũng không mấy tin vào bức tường kia, nên đã hỏi tiếp hắn hai câu nữa.”

Thành Chu đợi một hồi lâu vẫn không nghe Lưu Tâm Mỹ nói tiếp, bèn tò mò nhìn cô một cái, lập tức vỡ lẽ, “Cô không cần phải nói cô đã hỏi gì đâu.”

“Không, kỳ thật cũng không có gì lớn lao đâu. Tôi hỏi hấn lúc chúng tôi quen nhau, hấn có biết tôi là con nhà Lưu hay không. Hấn nói không biết, bóng người lại thay đổi, sau đó hấn lại nhanh nhẩu đổi giọng bảo rằng hấn không hề biết tôi là cháu của bà tôi lúc hấn thích tôi, về sau thì biết nhưng đã thích mất rồi, hấn cảm thấy chuyện này không thành vấn đề.”

“Tôi cũng thừa nhận chuyện này không sao cả, nhưng vấn đề là hấn không nên lừa gạt tôi.” Lưu Tâm Mỹ cười lạnh, “Cuối cùng tôi hỏi hấn, hấn không muốn chia tay tôi, có phải là do không đành lòng vì chưa dụ được tôi lên giường với hấn hay không. Hấn bảo đương nhiên không phải, sau đó... Ha ha, bóng người trên vách tường kia lại sậm màu hơn. Ha ha, anh nên nhìn thấy sắc mặt của hấn ngay lúc đó, thật sự là muốn đặc sắc bao nhiêu liền có bấy nhiêu mà!”

Với tư cách là đàn ông, Thành Chu tiếp tục giữ im lặng. Dù hơi xấu hổ đôi chút nhưng hấn rất hiểu cho tâm tư của Vương Tân Đông. Cơ mà hiểu thì hiểu, hấn sẽ không bao giờ mang tư tưởng làm loại chuyện thiếu đạo đức như thế cả.

Bất quá hấn cũng không phủ nhận, đại đa số đàn ông thật sự không cam lòng vì chưa lên giường cùng bạn gái nên chưa chia tay như thế đương nhiên là có chút vấn đề về lòng tự tôn.

Họ sẽ cảm thấy mất tự tôn khi bị chia tay. Vì cứu vãn sĩ diện nên họ mới tiếp tục dây dưa với bạn gái, như thế mới có thể chứng minh với người khác rằng mình vẫn hấp dẫn, mà các cô bạn gái cũng thường không nỡ chia tay với họ.

Nhưng một khi đã lên giường, đàn ông đa phần liền không quan tâm đến sĩ diện và tự tôn nữa, bởi vì anh ta cảm giác mình đã chiếm hữu được cô gái kia, đã thật sự trở thành người thắng cuộc.

Thấy Thành Chu trầm mặc, sắc mặt Lưu Tâm Mỹ thoáng mất tự nhiên một chút.

Thành Chu thấy cô không ổn bèn vội vàng nói: “Tên khốn kia thật đúng là cặn bã mà. May là cô chia tay hấn rồi.”

Lưu Tâm Mỹ cười khổ, “Tôi đúng là mù thật rồi. Người ta bảo con gái khi yêu thường bị mờ mắt thật không sai mà.”

Thành Chu bất chợt cảm thấy đáng lòng về bản thân đôi chút. Vì sao đàn ông tốt ban hành như hấn vậy mà không có lấy một bóng hồng nào vậy? Chẳng lẽ con gái thật sự chỉ thích bad boy thôi sao? Nhưng các cô đồng nghiệp ở công ty đều nói khi lập gia đình nhất định phải cưới người tốt mà? Ôi thôi, nói qua nói lại thì cuối cùng cũng là vì hấn thiếu sức hút mà thôi.

“Sau đó hai người cãi nhau sao?” Thành Chu đoán.

“Cũng gần như thế.” Lưu Tâm Mỹ trấn định tâm tình của mình lại rồi nói: “Hấn không ngừng mắng nhiếc bóng người trên vách tường kia, sau khi đi ra còn mắng viên quản lý ngoài cửa nhân rằng họ gạt người này này nọ nọ. Tôi thấy thật mất mặt nên không để ý đến hấn mà tự tiến lên phía trước. Hấn đuổi theo tôi,

bảo tôi nghe hắn giải thích nhưng tôi mặc kệ hắn. Ấy thế mà hắn vẫn cứ quẩn lấy tôi khiến nhiều người trong động quay lại nhìn chúng tôi. Tôi chịu không nổi nữa bèn chui đại vào một hang động, hắn cũng đuổi theo.”

Thành Chu biết đã đến điểm mấu chốt nên cẩn thận lắng nghe hơn.

“Lúc ấy tôi chạy trên một lối đi rất to dẫn vào hang động. Hang động rất nhấp nhô, có tiếng nước chảy rất lớn.”

“Hắn là cô đã đi ra hang động phía sau rồi, tôi cũng rơi xuống từ đó đó.”

“Tôi không biết đó là hang động gì nữa, dù sao thì tôi đã đi lung tung trong ấy. Vương Tân Đông đuổi theo kì kèo với tôi. Tôi vừa giận vừa buồn, nằng nặc đòi chia tay hắn và không muốn gặp lại hắn nữa. Hắn không chịu mà còn nói những lời khó nghe. Tôi giận dữ lấy túi da đánh hắn, sau đó hắn cũng rất tức giận đẩy tôi một cái. Sau đó nữa... tôi cảm giác như mình đang ngã xuống, nhưng không ngã trên mặt đất mà là ngã xuyên qua một khe hẹp xuống hang động dưới mặt đất ngay đây.”

“Cô nói cô đã rơi qua một khe hẹp? Không phải dòng suối sao?”

“Ấy, tôi không để ý lắm, nhưng hắn không phải là dòng suối vì trên người tôi không có dính chút nước nào cả.”

Trên người của mình cũng không dính nước, nhưng mình nhìn thấy dòng suối rõ ràng mà.

“May mà tôi cao số, lúc rơi xuống vừa đúng rặng nấm khổng lồ kia, ngay bên cạnh chỗ anh rơi xuống ấy. Có lẽ tôi đã bất tỉnh một hồi lâu rồi mới tỉnh lại, sau đó tôi liều mạng kêu to, nhưng chẳng thấy ai đáp lại cả. Về sau... tôi sợ lắm, khóc thật lâu.” Lưu Tâm Mỹ ngại ngùng cười cười.

“Đến lượt tôi tôi cũng sợ. Cô dũng cảm lắm đấy, một mình mà sống sót cả một tuần lễ trong cái hang động tăm tối này!”

“Đúng nhỉ? Hiện tại ngẫm lại, tôi cũng thấy mình giỏi thật đấy. Ngay từ đầu tôi còn không dám ăn nấm ở chỗ này, khát hay đói gì cũng chỉ uống nước ngầm ở đây thôi. Nhưng về sau đói đến không chịu được, đành tìm chút nấm nào không phát sáng để ăn, may mà không chết.”

“Trong nước không có cá sao?”

“Có lẽ có, dù sao tôi không thấy được cũng không bắt được. Anh bảo anh rơi xuống đây, vậy anh có đồng bạn ở phía trên sao?”

“Có, hắn là lúc này họ đang tìm cách cứu tôi đấy. Đúng rồi, cô ở nơi này, ngoại trừ tôi ra, còn có nhìn thấy

người nào khác hay không?”

“Người nào khác? Ý anh là người đang đứng sau lưng anh sao?”

15. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 14

Thành Chu điếng người, quay phắt lại.

Sau lưng hắn, đạo sĩ già mỉm cười, giơ ngón trỏ ra hiệu hắn giữ im lặng.

Lưu Tâm Mỹ chợt bật cười, “Làm anh sợ rồi sao? Xin lỗi nhé, hẳn đó là ảo giác của tôi đấy. Tôi thường nhìn thấy ông ta, nhưng cho tới bây giờ vẫn không chạm được ông ta.”

Thành Chu vẫn nhìn đạo sĩ già chăm chăm.

Lưu Tâm Mỹ dụi dụi mắt nói tiếp: “Từ khi ăn những cây nấm này, tôi cứ bắt gặp những thứ kì lạ chạy qua chạy lại trong hang động này. Ban đầu tôi còn tưởng rằng đó là thật, nhưng về sau tôi phát hiện những vật kia đều là giả cả. Nếu như không phải lúc anh rơi xuống mang theo âm thanh quá to và tôi không chạm vào anh thì tôi vẫn nghĩ anh là ảo giác đấy.”

Thành Chu chậm rãi quay đầu lại, khàn giọng hỏi: “Cô cho rằng những thứ cô chứng kiến đều là ảo giác?”

“Vâng.”

“Cô nhìn thấy gì?”

“Rất nhiều thứ... Có người, có quái thú, còn có những vật sáng kì lạ nữa.”

“Cô không sợ sao?”

“Sợ chứ, sợ đến nỗi không dám ăn nấm nữa, nhưng không ăn thì cơn đói lại hoành hành.”

Đạo sĩ già tiến đến nói nhỏ vào tai Thành Chu: “Lần đầu ăn những cây nấm ấy, cô gái này thiếu chút nữa đã sợ điên lên vì những ảo giác của mình, nhưng vẫn là bản đạo cứu cô ấy đấy.”

“Ông cứu cô ấy như thế nào?”

“Khiến cô ấy bất tỉnh. Tựa như lần này.” Đạo sĩ già bay tới sau lưng Lưu Tâm Mỹ, cúi đầu hít sâu trên cổ cô rồi duỗi đầu lưỡi thật dài ra mà liếm vào nơi ấy.

Lưu Tâm Mỹ đang mở miệng định nói chuyện tiếp với Thành Chu thì ngất lịm đi.

“Ông đang làm gì đó?” Thành Chu sợ hãi, đứng phắt dậy.

Đạo sĩ già đứng thẳng lên, cười nói: “Đừng sợ, bản đạo chỉ đang làm việc thiện mà thôi.”

“Ông bắt tôi đến đây cũng để hút tinh khí của tôi sao?”

Lão ta bèn đánh trống lảng: “Có người đã giao dịch với bản đạo.”

“Giao dịch gì?”

“Hắn đồng ý kính dâng người cho ta với tư cách tế phẩm, đổi lại ta giúp hắn đối phó vị Ma Tôn kia.”

Thành Chu giận dữ, “Hắn là ai? Hắn dựa vào cái gì mà mang tôi ra làm tế phẩm? Ma Tôn kia là ai?”

“Người... không biết gì sao?” Đạo sĩ già trông rất bất ngờ.

“Tôi đang đợi ông giải thích đây.”

“Tại sao ta phải nói cho người biết? Người chẳng qua chỉ là một tế phẩm mà thôi. Bọn con người thời nay thật xác xược, quên hết mọi quy củ từ bao lâu nay. Trước kia bọn dân thôn ấy thường hiến tế vài đồng nam đồng nữ cho ta hưởng dụng, thế nhưng gần trăm năm nay, bọn chúng lại chẳng hiến tế gì cho ta cả!” Đạo sĩ tức giận, quãng phút đi hai từ “bản đạo” lúc nào cũng kè kè bên đầu miệng.

“Đó chẳng phải quy củ gì cả, đó là ngu muội! Đồ ác quỷ ăn thịt người! Tại sao Địa Phủ lại không bắt người đi chứ?”

“Bởi vì nơi này ít oán khí, những thôn dân kia đều tình nguyện hiến tế, đã thế nó còn được âm khí dày đặc che lấp, nên Âm ti Địa phủ không chú ý đến nơi đây cũng là bình thường thôi.” Một bóng hình bỗng xuất hiện bên người Thành Chu, nhẹ nhàng kéo hắn ra phía sau mình.

“Hà Sinh!” Thành Chu reo lên phấn khích.

Bóng của Hà Sinh lúc này vẫn còn nhàn nhạt. Cậu quay đầu mỉm cười với hắn.

“Ồ, xem ra người nuôi không ít quỷ bộc bên người nhỉ?” Đạo sĩ già lắc đầu, “Tiếc là tên này quá yếu.”

“Hà Sinh không phải quỷ bộc của ta. Cậu ấy là bạn của ta, là anh em của ta!”

“Dù là gì thì hẳn không thể lưu lại, còn người thì có thể ở lâu một chút.”

Lập tức, đạo sĩ lại như thở dài: “Nếu không nhờ ta thông minh mà tạo ra truyền thuyết về một cái động nói thật thì không biết ta sẽ phải chịu đói đến khi nào nữa. Bất quá người không giống với những du khách kia. Người mang thể chất của một tế phẩm bẩm sinh, là tế phẩm thượng hạng có một không hai. Ta sẽ giữ người lại để chậm rãi hưởng thụ.”

Thành Chu như chợt nghĩ đến cái gì bèn bật thốt lên: “Hai đứa trẻ kia cũng là do người làm hại sao?”

“Sao lại bảo ta làm hại chúng? Chúng có thể biến thành của ta đồ ăn là vinh dự lắm rồi. Người xem chẳng phải bọn chúng đều đã được bắt tử như ta rồi sao?”

Hà Sinh kéo Thành Chu lui từng chút một về phía sau rồi lên tiếng: “Người hại hai đứa trẻ kia nhưng hồn phách của chúng vẫn còn, nghĩa là người vẫn không ăn trọn được chúng. Vậy ai đã cứu chúng? Ai đã khiến người không thể hấp thụ hoàn toàn hồn phách của chúng?”

Đạo sĩ già cũng không hề phủ nhận, “Trước khi ta không ăn hết không có nghĩa là về sau ta không ăn được. Nếu như không nhờ có lão đạo sĩ thối tha kia thì bọn chúng làm cách nào có thể tồn tại đến bây giờ? Hừ, lão đạo chết bầm, chết thì chết đi, lại còn suốt ngày đối nghịch với ta! Bất quá, lão mạnh như thế thì đã sao? Lão vẫn bị ta nuốt chửng cơ mà! Ha ha ha!”

“Người không phải đạo sĩ sao?” Thành Chu không khỏi lên tiếng hỏi.

Bóng dáng đạo sĩ chậm rãi biến hóa rồi biến thành một thiếu phụ yếu điệu.

Thiếu phụ che miệng cười khế, “Làm sao ta lại có thể là lão đạo sĩ không hiểu phong tình kia chứ? Vừa vào động là đã mở miệng đòi đánh đòi giết ta, bị ta giết chết mà lại dám biến thành hồn phách rồi trốn đi. Buồn cười là khi hồn phách vừa có chút đạo hạnh thì lão ta lại đòi chống đối ta. Thật là không biết tự lượng sức mình mà.”

Thiếu phụ bỗng nhiên biến hóa một lần nữa, trở thành một thư sinh anh tuấn trẻ tuổi, giọng nói cũng trở nên nhã nhặn êm ái, “Người yên tâm, trước kia ta đã từng nuôi rất nhiều tế phẩm nên biết cách để giữ các người sống được lâu hơn. Ta sẽ giữ cô gái này lại để người có thể làm bạn, hấp thụ vài đồng nam đồng nữ để thay thế. Ta luôn sử dụng chúng như vậy trước khi có được tế phẩm mới, cũng như người và cô gái này.”

Thành Chu nói khế với Hà Sinh: “Chúng ta có biện pháp nào để xử nó không? Nếu anh đem hết tinh khí của anh cho cậu thì cậu có giết nó nổi không?”

Môi Hà Sinh bắt động, nhưng tiếng nói đã truyền vào tai Thành Chu, “Bọn Hồng Diệp chắc đã bị đồng lõa của con ác quỷ này ngăn cản. Con ác quỷ này khá lợi hại, cho dù em hút hết tinh khí của anh cũng không thể trở thành đối thủ của nó nữa. Hiện tại để đối phó với nó, chắc cũng chỉ còn một biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Tìm cách giúp anh rời hồn khỏi xác. Hồn phách của anh có sức mạnh đặc biệt, có thể cầm chân nó một thời gian ngắn, chỉ cần chờ chống đến lúc Hồng Diệp đến...”

Thành Chu cắn răng một cái, “Làm việc đó như thế nào đây?”

“Em sẽ kéo linh hồn anh ra bên ngoài cơ thể, anh đừng kháng cự nhé.” Hà Sinh nói xong bèn đưa tay kéo nhẹ trên đỉnh đầu Thành Chu.

Thành Chu bỗng cảm thấy đau đớn kịch liệt như toàn bộ thân thể bị xé ra, liền hét thảm lên.

Hà Sinh sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng thu tay lại.

Nhưng Thành Chu vẫn đau đớn như cũ, đau đến mức phải ngã lăn ra đất.

“Các người đang làm gì đó?” Ác quỷ không hiểu vì sao Thành Chu với quỷ tộc của hắn như không lại nội chiến rồi.

Nếu nói họ giả bộ thì... có cần làm quá đến vậy không?

Hà Sinh cũng sợ hãi không hiểu. Vừa rồi cậu đã dùng cách nhẹ nhàng nhất để không thể nào làm hại đến Thành Chu cơ mà, nhưng vì sao trông bộ dạng Thành Chu lại như bị xé làm hai thể kia?

“Thành Chu? Thành Chu!”

Thành Chu đau điếng, co rúm người lại.

“Anh làm sao vậy? Tại sao lại như vậy chứ?” Hà Sinh trăm mối vẫn không có lời giải đáp.

Thành Chu rên rỉ, nước mắt cứ chực tràn ra.

Hà Sinh kiểm tra hắn thật cẩn thận.

Ác quỷ chắc chắn hai người không thoát khỏi tay mình nên cứ đứng nhìn một bên. Nó muốn xem xem hai món ăn này rốt cuộc sẽ làm gì.

Về mặt Hà Sinh ngày càng nghiêm trọng, “Dường như hồn phách của anh đã bị ai đó cố định trong thân thể rồi.”

“Đây... đây là chuyện xấu sao?” Thành Chu thở hắt hắt hỏi.

“Nếu như là người bình thường thì không phải chuyện xấu, nhưng đối với anh thì... Chẳng lẽ là Hồng Diệp làm ư? Không, không có khả năng... Tuy tách hồn thường xuyên là không tốt, nhưng Hồng Diệp và Tư Đồ đều biết đây là cách tốt nhất để anh bảo toàn tính mạng. Họ không thể nào cố tình cố định hồn phách của anh được, mà cho dù có thì cũng sẽ không trói chặt đến thế này.”

Hà Sinh kiểm tra đến cuối cùng, trong mắt ánh lên nỗi sợ hãi và sự tức giận đến tột độ.

“Thật ác độc! Cố định hồn phách kiểu này sẽ khiến anh chết đi mà hồn phách cũng không cách nào thoát ly khỏi thân thể. Đến lúc đó... anh cũng chỉ có thể bị nhốt một chỗ, chẳng thể nào đi đâu cả. Nếu như thân thể anh hoàn toàn biến mất, hồn phách của anh cũng rất có thể hết cách bảo toàn. Ai lại khiến anh ra nông nỗi này?”

Đúng vậy, ai có thể làm vậy với mình cơ chứ? Thành Chu nghĩ mãi không thông.

“Thành Chu, tối hôm qua ở bệnh viện đó, rốt cuộc anh đã mơ thấy gì?” Hà Sinh không ngốc. Mấy ngày nay cậu gần như dán chặt trên người Thành Chu. Theo cậu nghĩ, khoảng thời gian duy nhất mà kẻ kia có thể qua mắt cậu và ra tay với Thành Chu cũng chỉ trong lúc ấy.

Hiện tại ngẫm lại, thứ yêu ma cứ bám suốt họ trong bệnh viện lúc ấy cũng rất kỳ quặc. Rõ ràng là không có sức mạnh nhưng thứ ấy vẫn mãi bám theo họ, còn cố ý khiêu khích Hồng Diệp, thật giống như cố ý muốn dụ Hồng Diệp và Tư Đồ rời đi vậy.

“Anh thật sự không nhớ nổi.” Thành Chu đau đốn lắc đầu.

Hà Sinh giúp Thành Chu nằm thẳng trên mặt đất rồi đứng lên đối mặt với tên ác quỷ thư sinh: “Có thể cho bọn ta biết được không? Ai đã trao đổi điều kiện với ngươi? Muốn dâng tế phẩm phải qua một quá trình hiến tế đặc biệt, nếu Thành Chu không tham dự thì không thể hiến tế thành công. Nhưng ngươi lại nói Thành Chu là tế phẩm của ngươi, vậy chỉ có hai cái khả năng. Một là ngươi nghĩ sai về khái niệm đồ ăn và tế phẩm, ngươi hoàn toàn không hiểu được định nghĩa của một tế phẩm chân chính.”

Thư sinh cười nhạo, “Làm sao ta có thể hiểu sai khái niệm tế phẩm cơ chứ? Đồ ăn có thể giúp ta no bụng, tựa như các du khách và cô gái kia, còn tế phẩm lại góp phần giúp ta tăng thêm sức mạnh. Hơn nữa, một khi không có bất kì oán khí nào lưu lại, tế phẩm được dâng sẽ vĩnh viễn mang sức mạnh thuần túy nhất.”

Hà Sinh nghe thấy ác quỷ nói như vậy bèn không khỏi nhú chặt mày.

“Nếu tể phẩm không tự hiến tể bản thân, vậy thì chỉ có người có quan hệ huyết thống trực tiếp mới có thể làm được. Thành Chu, người có quan hệ máu mủ chặt chẽ với anh...”

Thành Chu thốt lên: “Mẹ của anh không thể nào làm chuyện này!”

“Vậy đó là cha anh sao?” Khi nói ra những lời này, Hà Sinh hơi khó xử. Cậu liền nhanh nhẹn bổ sung thêm một câu, “Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán thôi.”

Thành Chu nghe thấy từ “cha” mà im lặng. Hắn không có bao nhiêu ấn tượng với người cha này, thậm chí không biết ông ta đã chết rồi hay vẫn còn sống trên đời nữa.

Ác quỷ thư sinh thấy vẻ mặt đầy oán hận của hai người mà cười nắc nẻ.

“Ta không biết người đó có phải là cha ngươi hay không, nhưng hẳn ta đúng là đã dùng máu của mình để thực hiện và hiến tể ngươi cho ta một cách thành công. Đây cũng là lý do vì sao vừa nhìn thấy ngươi ta đã biết rõ ngươi là tể phẩm của mình. Đúng thế, cho dù tên Ma Tôn kia có phong ấn ngươi đi chăng nữa, nhưng do đã được hiến tể, những đặc thù của ngươi đều bị ta phát hiện ra cả rồi.”

“Ta không thể không thừa nhận, lúc ngươi áp tay vào trên tường, ta đã không nhịn nổi nữa. Ai lại có thể nhịn được khi chứng kiến Mãn Hán toàn tịch kia chứ? Không không không, ngươi không phải Mãn Hán toàn tịch*, hiện tại đối với ta mà nói, ngươi chính là quỳnh tương ngọc dịch, long can phượng não**!”

Thành Chu chưa từng nghĩ rằng thân phận đồ ăn của mình lại có địa vị cao sang đến như vậy. Cơ mà hắn chẳng có lấy một chút kiêu ngạo nào cả — Bởi có con heo nào lại kiêu ngạo vì thịt mình ngon đâu cơ chứ?

Ác quỷ thư sinh cười nhẹ, “Ha ha, cũng bởi vì như thế nên tên kia mới phát hiện ra sự tồn tại của ta nhanh như thế. May mà ta thôn phệ lão đạo không lâu nên còn có thể sử dụng hồn sóng của lão một chút.”

“Hồn sóng là gì?” Thành Chu bắt đầu cố gắng kéo dài thời gian.

Ác quỷ thư sinh như không biết mục đích của hắn, cười tủm tỉm trả lời: “Hồn sóng là ngoại hình của hồn ma, giống như da người sống đấy.”

“Ma Tôn mà ngươi nhắc đến có phải là Hồng Diệp con của ta không?”

“Nó mà là con của ngươi sao? Ha ha ha!” Trông ác quỷ thư sinh như vừa nghe thấy câu chuyện buồn cười nhất thế gian.

Thành Chu tái nhợt mặt mày, chống tay trên mặt đất chậm rãi ngồi dậy. Hà Sinh đỡ lấy hắn.

“Nó đương nhiên là con của ta. Dù có là cái gì đi nữa thì nó vẫn là con của ta, của Thành Chu này!”

“Ngu xuẩn!” Ác quỷ thư sinh cười khinh miệt, “Sự tồn tại của ngươi đối với tên đó cũng tương tự như với ta, chẳng qua chỉ là một món ăn đặc biệt mà thôi. Nếu như ngươi không mang thân phận tể phẩm, ngươi cho rằng tên đó sẽ ở lại bên cạnh ngươi sao? Hắn chỉ muốn chậm rãi hưởng thụ ngươi để dần khôi phục sức mạnh của chính mình mà thôi. Ngươi là ai? Ngươi nghĩ ngươi đáng được tên đó đầu thai làm con à?”

Thành Chu bị xoáy vào chỗ đau, bèn tức giận mắng to: “Mày mới là đồ ngu ấy! Ngu đến nỗi chết dí tại đây mà không ra ngoài được! Mày nghĩ mày ngon lắm hả? Cùng lắm chỉ là thứ ác quỷ mà thôi! Có gan thì thò đầu ra ngoài đi! Ha ha, chắc sợ nên không dám đi ra chứ gì?”

Ác quỷ thư sinh giận dữ, “Ai nói tao không rời khỏi đây được? Ăn xong mày là tao ra được ngay thôi! Còn mày thì mãi mãi chỉ là một món đồ ăn mà thôi!”

Như sợ chưa đủ kích động Thành Chu, ác quỷ thư sinh lại tiếp tục châm chọc: “Hừ, nhìn mấy con quỷ bên người mày mà xem. Mày nói chúng là bạn bè, là anh em của mày, nhưng nếu mày không thể cung cấp tình khí cho bọn chúng được nữa thì sao? Bọn chúng sẽ ở bên mày suốt chắc? Mà ngay cả ruột thịt của mày...”

Ác quỷ thư sinh cười ác độc: “Có lẽ kẻ đã giao dịch với tao chính là cha mày đấy. Ngay cả hắn còn không xem mày là người thân mà còn hiến tế mày như tể phẩm kia! Cũng như heo chó dê bò cả thôi!”

“Hắn không phải cha tao!” Thành Chu đứng lên rống to.

“Không phải mày đồng ý với thằng hiến tế chết dịch kia là sẽ đi xử Hồng Diệp sao? Sao còn chưa đi nữa? Mày sợ nó chứ gì? Mày muốn ăn tao chứ gì? Ăn đi, có ngon thì ăn tao đi!”

16. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 15

Ác quỷ thư sinh cười thản nhiên, không hề ngần ngại mà nói: “Mày nói không sai, đúng là tao sợ nó thật. Năng lực hiện tại của tao lúc này vẫn chưa đủ để mà chống chọi với nó. Bất quá có khi do đầu thai nên sức mạnh của nó cũng chẳng được bao nhiêu đâu. Chỉ cần tao hưởng dụng mày, lợi dụng toàn bộ sức mạnh thuần túy nhất thể gian ẩn chứa trong thân thể mày, thì ước chừng chỉ cần một nửa thôi tao cũng đủ để xử lý nó rồi.”

Lập tức, ác quỷ thư sinh bước từng bước đến gần hắn. Thành Chu liên tục biến sắc, chân của hắn đã bắt đầu run lên như nhũn ra.

Hà Sinh đứng ra ngăn trước Thành Chu.

Đúng lúc này, trong đầu Thành Chu bỗng vang lên một câu: “Kéo dài thời gian!”

Hồng Diệp? Thành Chu không dám gọi thành tiếng mà cố gắng thầm gọi con trong tâm trí, thế nhưng Hồng Diệp chỉ để lại một câu như vậy trong đầu hắn rồi im bật.

Đây là ảo giác của hắn ư? Hay có phải Hồng Diệp thật sự đã dẫn âm đến hắn?

Thành Chu không thể nào đoán được, nhưng tia hi vọng nhỏ nhoi ấy đã giúp hắn dũng cảm hẳn lên. Hắn đứng bên cạnh Hà Sinh, vội vàng hô to một tiếng với tên ác quỷ: “Đợi một chút! Hai tháng rồi tao chưa có tắm rửa gì hết, mày muốn ăn tươi tao như vậy thật sao? Mày không sợ đau bụng à? Tao phải tắm trước đã, tao tắm nhanh lắm, chỉ cần ba mươi... à không, hai mươi phút thôi là được rồi.”

Ác quỷ thư sinh cầm nín nhìn Thành Chu ba giây đồng hồ rồi quay sang hỏi Hà Sinh: “Đầu óc tên này có vấn đề không vậy? Hắn nghĩ hắn nói ra như vậy là sẽ tránh được kết cục bị ăn, hay hắn căn bản không hiểu rằng “ăn” mà tao nói khác xa với cái sự “ăn” mà hắn đang nghĩ?”

Hà Sinh nghiêm túc trả lời: “Đầu óc anh Thành không có vấn đề gì đâu, chỉ tại anh xem phim Châu Tinh Trì hơi bị nhiều thôi.”

Vò đã mẻ lại sứt, Thành Chu bất chấp hỏi thẳng Hà Sinh: “Nếu nó mạnh như lời nó nói vậy thì anh đưa toàn bộ tinh lực cho cậu, cậu có thể cầm cự với nó một lúc không? Chỉ cần chờ lại cho anh một nhúm hơi tàn là được rồi.”

Hà Sinh không trả lời, ác quỷ thư sinh bèn cười nói: “Quỷ bộc của mày chỉ mới bắt đầu tu hành mà thôi. Nó hiểu được phải sử dụng mày như thế nào là tốt nhất. Mày cho nó tinh khí cũng chỉ phí hoài mà thôi, dù có đưa hết cho nó thì cũng chỉ giúp nó tăng gấp đôi sức mạnh lúc này, nhưng dù như thế, nó vẫn còn lâu mới là đối thủ của tao.”

Hà Sinh cũng giải thích với Thành Chu: “Nó nói đúng đấy, tuy anh là nhân tố quyết định, nhưng anh giống như máy tính chủ, em thì như học sinh tiểu học, còn nó thì như tiến sĩ lập trình. Những thứ em nhận được từ anh và những thứ nó khai thác được trong anh hoàn toàn là hai vấn đề khác nhau.”

“Vậy không còn cách nào đối phó nó sao?” Thành Chu cũng chẳng sợ đối phương nghe thấy nữa, chuyện đã đến nước này rồi mà.

“Em có thể giúp anh kéo dài... một phút đồng hồ.” Hà Sinh biết bản thân mình xông lên cũng chỉ như thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng cậu cũng không có ý định trốn tránh. Bởi cậu đã thật lòng đối xử với Thành Chu như người anh của mình rồi.

“Đừng đi!” Thành Chu vượt lên chắn trước mặt Hà Sinh.

Hà Sinh mỉm cười. Thành Chu làm sao có thể ngăn được cậu. Chỉ cần hắn có lòng như vậy là cậu đã vui

lắm rồi.

“Anh bảo cậu đừng đi thì cậu không được đi! Nếu như cậu biến mất, chắc chắn anh cũng không thể sống nổi. Cậu muốn anh sống trong hổ thẹn cả đời này sao?” Thành Chu vội vã hô lên như sợ rằng Hà Sinh sẽ không để ý đến lời nói của mình mà cứ lao ra hi sinh vậy.

Hà Sinh cười cười, “Anh Thành, nếu có một ngày nào đó thuận tiện, xin anh hãy ghé thăm cha mẹ của em nhé. Cảm ơn anh nhiều lắm.”

Thành Chu nghe xong liền vội vàng hét to: “Anh có biện pháp rồi!”

Hà Sinh vừa định lao ra bèn dừng lại.

Thành Chu có biện pháp chó má gì đâu, chẳng qua hắn không thể nào tin rằng Hà Sinh sẽ hi sinh vì mình, cho nên...

Thành Chu cố gắng mỉm cười với Hà Sinh, sau đó cố lấy dũng khí cả đời rồi đi đến nơi phía trước ác quỷ thư sinh năm mét mà nói: “Chúng ta thương lượng đi. Tao thấy mày cũng chưa có ý định ăn tao ngay, vậy nên tao không cãi nhau với mày nữa mà sẽ ngoan ngoãn đợi ở đây, nhưng mày không được tổn thương Hà Sinh và Lưu Tâm Mỹ, nhất là Hà Sinh. Nếu không...”

“Nếu không như thế nào?”

“Nếu không tao tự sát!”

“Ha ha ha! Tao không muốn mày chết thì mày làm sao chết được! Ngu xuẩn!”

Ác quỷ thư sinh chẳng muốn đôi co với hai tên này nữa, bèn bay vụt đến trước mặt Thành Chu.

Hà Sinh lại chắn trước Thành Chu lần nữa.

Ác quỷ thư sinh cười nhạt, “Tuy yếu đấy, nhưng dùng mày làm món khai vị cũng không đến nỗi tệ.”

“Không ——!” Thành Chu kéo Hà Sinh lại rồi chen mình vào giữa hai con ma.

“Mày làm gì thế? Định dùng tình bạn để lay động tao sao? Ha ha!”

Thành Chu cũng không để ý tới lời cười nhạo ác quỷ thư sinh mà mang vẻ mặt đấu tranh tâm lý hết sức dữ dội rồi chậm rãi cất tiếng: “Tao biết cách tìm ra những đứa trẻ Ma Thần Thượng Cổ, chỉ cần mày chịu

buông tha tao, Hà Sinh, và cả Lưu Tâm Mỹ, tao nói bí mật này cho mày.”

Cánh tay chực đuổi ra của ác quỷ thư sinh liền dừng lại.

“Mày không biết bí mật này có ý nghĩa đến nhường nào đâu! Nếu như mày tìm ra một vài Ma Thần Thượng Cổ vừa mới đầu thai chuyển thể hoặc vừa trọng sinh từ cội Niết Bàn và thôn phệ bọn chúng, mày sẽ chiếm được toàn bộ sức mạnh của chúng đấy.” Thành Chu thuận miệng nói liêu.

Cặp mắt ác quỷ thư sinh bỗng lóe lên một tia dao động và tham lam.

Thành Chu nuốt nước bọt, cố gắng tung ra hai trăm phần trăm bản lĩnh chém gió của dân kinh doanh: “Mày nghĩ tại sao Hồng Diệp lại nhận tao làm cha? Cho dù tao mang thể chất tế phẩm, nó cũng đâu cần bảo vệ tao như vậy, có đúng không?”

“Vậy mày làm thế nào để tìm ra chúng?” Ý định ác quỷ thư sinh trông như đang lung lay.

Thành Chu âm thầm ghìm nắm đấm để ngăn chặn cơn hưng phấn mà bình tĩnh nói: “Tao có thể cảm giác được bọn chúng. Cũng nhờ thế mà tao mới tìm được Hồng Diệp đấy. Tao đồng ý cho nó sức mạnh và giúp nó tìm ra Ma Thần Thượng Cổ khi chúng còn nhỏ, đổi lại nó sẽ bảo vệ tao, giúp tao vượt qua mọi sự một cách bình an.”

“Nghe có vẻ không tệ đấy.”

“Đúng vậy, tao thấy chúng ta cũng có thể thực hiện một giao dịch tương tự như thế đấy.”

“Tại sao mày không chọn Hồng Diệp nữa?” Ác quỷ thư sinh cũng đâu dễ lừa.

Nhập vai nhân viên bán hàng siêu đẳng, Thành Chu vô cùng thành khẩn mà rằng: “Hiện tại tao đã rơi vào tay mày, còn bị hiến làm tế phẩm cho mày, vậy mà Hồng Diệp lại không bảo vệ được tao. Xét về lợi ích lâu dài, tao thấy thay vì đầu tư cho một đứa trẻ như Hồng Diệp thì đầu tư cho một kẻ kiêu hùng như mày sẽ có lợi hơn. Mà yêu cầu của tao thì ít lắm, tao chỉ mong mày đừng hút tinh khí của tao quá nhiều mà chừa lại một chút đủ để tao sống tự tại trăm năm là được. Đường nhiên, tao cũng mong mày có thể lưu lại bạn tao để tao còn người bầu bạn lúc cô đơn nữa.”

Ác quỷ thư sinh sờ lên cằm, tựa hồ đang đắn đo.

Nó nhìn nhìn Thành Chu rồi trông sang Hà Sinh, trên mặt hé ra nụ cười gian xảo, “Giao dịch là song phương đấy. Mày muốn tao không động đến quỷ tộc của mày cũng được, nhưng bù lại mày cũng phải trả giá cho việc này.”

“Tao sẽ cung cấp tinh khí cho mày.”

“Dĩ nhiên là mây phải cung cấp tinh khí cho tao rồi, nhưng không phải đơn giản như vậy. Tao muốn mây tình nguyện dâng một nửa sức mạnh trong cơ thể mây, đồng thời lập khế ước hiến tế với tao, rằng về sau chỉ làm tế phẩm của tao mà thôi.”

Hà Sinh nghe xong lập tức ngăn cản, “Anh không được đồng ý, bằng không là chết chắc đó! Vì là bản thân tế phẩm tự tình nguyện lập khế ước nên dù có là Ma Thần tối cao đi nữa thì cũng không còn đường cứu vãn. Về sau cho dù anh có chuyển thể đầu thai, nhưng chỉ cần linh hồn anh còn nằm trong khế ước hiến tế thì anh vĩnh viễn không cách nào thoát khỏi nó cả!”

Ác quỷ thư sinh cũng cười, “Quỷ bộc của mây nói không sai. Hơn nữa khế ước kiểu này nhất định phải do chính tế phẩm tình nguyện và hiến tế mới có hiệu quả. Việc này có thể giúp tao xem xem mây có thật sự muốn hợp tác với tao hay không.”

Thành Chu đương nhiên đâu muốn hợp tác với ác quỷ, nhưng hắn biết làm sao bây giờ?

Hồng Diệp chết tiệt, vì cái gì mà giờ này còn chưa chịu hiện ra? Ba mây sắp ngủ của tôi rồi đây này!

“Tao phải kí kết khế ước hiến tế với mây như thế nào?” Thành Chu trầm giọng hỏi.

Ác quỷ thư sinh mỉm cười đắc ý. Thay vì cưỡng chế hút tinh khí tế phẩm mà để cho tế phẩm tình nguyện hiến dâng, kết quả thu được sẽ hoàn toàn cách nhau một trời một vực.

“Bây giờ tao sẽ bắt đầu bày trận, đến khi trận pháp được bố trí tốt, mây chỉ cần đi vào giữa trận pháp rồi làm theo thứ tự tao hướng dẫn, đồng thời tự hướng lên trời cầu nguyện là đủ.”

Ác quỷ thư sinh nói xong liền bắt đầu bố trí trận pháp.

Nó cũng không sợ Hồng Diệp và Tư Đồ tìm ra nơi này vì hoàn toàn tin tưởng vào kết giới đặc biệt của chốn âm huyết này.

Nếu như hai kẻ đó đột phá vào đây được thì cũng chỉ có thể đứng giậm chân bất lực nhìn Thành Chu kè kè bên người nó mà thôi.

Trong lúc ác quỷ thư sinh bày binh bố trận, Thành Chu và Hà Sinh cùng đỡ Lưu Tâm Mỹ qua một bên.

Hà Sinh lo lắng hỏi: “Anh thật sự muốn...”

“Ngăn nó lại trước, kéo được bao lâu thì kéo.” Thành Chu không biết nói chuyện bằng ý nghĩ mà cũng không thể nói rõ với Hà Sinh rằng Hồng Diệp bảo hắn kéo dài thời gian, lại sợ mình mình sẽ khiến cho ác quỷ thư sinh phát hiện, nên chỉ đành nói từng chữ rời rạc.

Hà Sinh tuy lo lắng, nhưng cậu rất tin vào Hồng Diệp nên cũng tán thành chiêu thức kéo dài thời gian này.

“Nếu tới bước đường cùng thật thì anh cho em một nửa sức mạnh của anh đi, chắc em có thể cầm cự với con ác quỷ năm khoảng chừng mười phút đồng hồ.”

“Để nói sau đi. Hà Sinh, cậu trông con ác quỷ đang làm gì vậy?”

Hà Sinh nhìn về phía ác quỷ thư sinh, chỉ thấy đối phương ngừng bày trận, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào khoảng không gian tối đen trên kia.

“Nó đang nhìn cái gì thế nhỉ?”

Hà Sinh lắc đầu chậm rãi, “Em không biết.”

Bỗng, ác quỷ thư sinh đột nhiên bỏ dỡ trận pháp đã được bày ra hơn phân nửa mà thoát cái biến mất.

Ước chừng hai phút sau, thừa dịp ác quỷ không ở đó, Hà Sinh tranh thủ bay khắp nơi tìm lối ra rồi chột quay lại: “ Âm khí tại đây có biến hóa!”

Thành Chu vội hỏi: “Biến hóa như thế nào?”

“Âm khí đang giảm đi. Một lượng lớn âm khí nơi đây đang bị hút ra. Trời ạ! Tốc độ này thật đáng sợ!”

“Là do trận pháp hiển tế kia sao?”

“Không phải, trận pháp kia chưa được hoàn thành, mà dù có hoàn thành đi chăng nữa thì nó cũng không thể khiến âm khí tại đây biến mất nhanh như vậy được. Nơi này là một âm huyết với lượng âm khí khổng lồ mà!”

Thành Chu chấn phấn, “Đây có phải là...”

“Nhất định là Hồng Diệp!” Hà Sinh chắc ăn như đinh đóng cột: “Trừ nó ra không ai có thể làm được như vậy cả.”

Ác quỷ thư sinh lại hiện ra, mang theo sắc mặt xấu xí đến cùng cực.

Nó nhìn trận pháp hiển tế bố trí hơn phân nửa rồi nhìn lại Thành Chu, sau đó bay vụt đến hần như đã hạ quyết tâm cuối cùng.

Thành Chu và Hà Sinh cùng cảnh giác nhìn đối phương.

Thư sinh âm hiểm cười cười, “Không kịp lập trận pháp hiển tế rồi, tên đó lợi hại quá, thật không ngờ nó lại có thể...” Thư sinh đổ kị đến mức vắn vẹo cả người.

“Nhưng may là còn mây.” Ác quỷ thư sinh nhào đến Thành Chu.

Hà Sinh lập tức tấn công nó.

Tay ác quỷ vung lên, đánh tan thân ảnh Hà Sinh. Đừng nói tới một phút đồng hồ, Hà Sinh ngay cả hai giây cũng không trụ được.

“Không! Hà Sinh ——!” Tròn mắt Thành Chu muốn nứt ra. Ngoại trừ trái tim đón đau đến kịch liệt, cảm giác bị bòn rút sức mạnh quen thuộc lại xuất hiện một lần nữa trong cơ thể hắn.

Thư sinh kề vào tai Thành Chu, duỗi ra đầu lưỡi thật dài liếm vào vành tai hắn rồi thì thầm: “Tiếc thật. Hiện giờ tao cần có sức mạnh để chống lại tên đó. Nếu có thể sống qua lần này, chúng ta lại ký kết khế ước nhé. Mây yên tâm, chỉ cần mây ngoan ngoãn nghe lời, dâng hết cho tao sức mạnh, tao nhất định sẽ đối xử tử tế với mây.”

Thành Chu điên lên!

Thế nhưng hắn hoàn toàn không thể nào chống cự được, chỉ có thể mặc cho sức lực và tính mạng của bản thân chảy xuôi về phía đối phương.

Ác quỷ thư sinh mang vẻ mặt ngây ngất như đang say thuốc, “Thật tuyệt vời, trách không được những Ma Thần kia đều mong chiếm được tế phẩm nhân gian. Bọn chúng luôn điên cuồng tìm kiếm những tế phẩm siêu hạng như thế này. Mây chắc chắn chính là tế phẩm cao cấp nhất chỉ dùng để kính dâng cho Ma Thần tối cao rồi. Ôi thật là... aaaa...”

Mạng sống bị bào mòn ngày một nhanh hơn, ý thức của Thành Chu cũng dần lả đi.

“Hong Diệp...” Thành Chu thì thào gọi một tiếng rồi từ từ nhắm hai mắt lại.

17. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 16

Không người nào dám chạy lên núi.

Xe cảnh sát chạy đến cũng dừng lại ở cửa thôn, cùng người trong thôn nhìn lên ngọn núi đang trở mình phía xa xa.

Hiện tượng kì dị kia khiến không ít người phải lên tiếng bàn tán.

Bên cạnh đó, những tia sét tím thi thoảng xuất hiện bên sườn núi càng khiến mọi người sợ hãi.

Đáng sợ hơn chính là tiếng vang ầm ầm từ bên trong ngọn núi, thật giống như có gì đó đang sụp đổ vậy.

Hàng ngàn chim tước từ sau núi phóng thẳng lên trời rồi vờn quanh xào xáo trên không trung.

Không ít các động vật nhỏ như rắn, chuột, thỏ, chồn đua nhau chạy ra từ ngọn núi, một số thậm chí còn len vào con đường dẫn vào thôn.

Côn trùng trong nhà và từ sau núi cũng túa ra khắp nơi khiến con gái nhà ai hoảng hốt, thất thanh hô cha gọi mẹ mà chạy ra khỏi nhà.

Sau khi trấn định lại, một số cảnh sát tranh thủ gọi điện thoại cho cấp trên cấp báo rằng động đất đang kéo đến thôn, mong họ mau nghĩ biện pháp sơ tán quần chúng; một số khác thì lớn tiếng trấn an người dân và chỉ đạo họ di tản khỏi thôn.

Trên núi...

Hồng Diệp buông Thành Chu ra, đặt chân xuống mặt đất. Nó quay đầu nhìn về mảnh rừng núi phía đông, trên mặt thoáng xoẹt ngang một nụ cười mỉa mai rồi vẫy tay gọi hai con ma nhỏ.

Hai con ma vui vẻ chạy đến cạnh Hồng Diệp.

Bị con buông ra, Thành Chu cố gắng bình tĩnh, đứng trên đỉnh hang động ngẩng nhìn bầu trời, rồi quay xuống xem xét hang động phía dưới, sau đó sầm khở mà nói: “Lớn chuyện rồi đây.”

“Không sao đâu. Đây có thể xếp loại thành hiện tượng động đất gây nên khí tượng dị thường thôi.” Tư Đồ bên cạnh cười nói.

“Trong động còn an toàn không? Thi cốt trưởng tàu vẫn chưa được tìm thấy mà.” Thành Chu nhìn sang trưởng tàu.

Trưởng tàu lắc đầu, “Đã tìm ra rồi, ngay phía sau hang động đấy.”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Báo cảnh sát ư?” Thành Chu hỏi Tư Đồ.

“Không cần, cảnh sát đã tới rồi, có điều họ vẫn đang trấn an người dân phía dưới chân núi, họ cho rằng nơi đó sắp xảy ra động đất lớn.”

“Vậy... Nơi đó sẽ gặp động đất sao?”

“Không đâu. Hiện tượng kì lạ này sẽ biến mất mau chóng, hiện tại chỉ còn lại dư âm mà thôi.”

Thành Chu yên tâm, hẳn cũng không muốn người dân bị hại, “Vậy phải làm thế nào để cảnh sát lên đây? Rồi làm thế nào để họ phát hiện ra thi cốt trưởng tàu? Với cả có nên khai báo chuyện của Lưu Tâm Mỹ với họ không?”

“Thì gọi điện cầu cứu, dẫn họ chạy tới đây.”

Thành Chu gật đầu, rồi chợt tiếc nuối nói: “Không biết cảnh sát có thể điều tra ra hung thủ sát hại trưởng tàu hay không nhỉ? Dù sao chuyện đã xảy ra nhiều năm rồi, chứng cứ dù có hẳn cũng đã nhàu nát hết rồi nhỉ?”

Trưởng tàu cũng nhíu mày, “Nếu pháp luật không thể trừng phạt bọn chúng thì tôi sẽ tự ra tay.”

“Đừng!” Thành Chu lập tức ngăn lại, “Nếu như cuối cùng vẫn để ông ra tay thì chúng tôi đến đây đâu còn ý nghĩa gì nữa? Đúng không, Hồng Diệp?”

Hồng Diệp đang rì rầm gì đó với hai con ma liền quay đầu, “Vâng, đúng vậy.” Lập tức, cu cậu đảo mắt rồi cười xấu xa: “Chúng ta cùng chơi một màn đi, cam đoan dân bản xứ sẽ phải ấn tượng sâu sắc, từ nay về sau sẽ có một truyền thuyết mới được lưu truyền.”

“Nhóc mày muốn làm gì?”

“Mọi người đến đây nghe tôi sắp xếp nào.”

Bầu trời kì dị chỉ duy trì trong một thời gian ngắn. Khi các người dân còn chưa chạy ra hết khỏi nhà thì hiện tượng kì lạ ấy đã biến mất.

Còn cơn động đất cũng không kéo đến. Chim chóc sau khi lượn đôi ba vòng trên đỉnh núi thì lại trở về tổ, đám động vật nhỏ cũng nhao nhao quay đầu chạy về núi.

Vùng phía sau núi lại quay về với vẻ yên bình của nó.

Người dân hai mặt nhìn nhau... Vậy là động đất đã qua đi rồi sao?

Cảnh sát cũng vội vàng thông báo sự việc cho cấp trên.

Thế là đêm ấy, mỗi một lãnh đạo tương quan nhận được tin cấp báo đều đau đầu vô cùng. Tin tức cứ dồn về lũ lượt. Sau khi được truyền vào thành phố, Thị trưởng lúc này ra lệnh tổ chức hội nghị khẩn cấp, còn Phó Thị trưởng phụ trách phòng chống thiên tai và cứu trợ thì cử chuyên gia địa chất đến thôn Tam Tính, đồng thời bắt đầu triển khai biện pháp sơ tán người dân các vùng lân cận.

Cảnh sát thành phố và các quân nhân đóng ở vùng lân cận cũng tập hợp và nhanh chóng đến thôn Tam Tính.

Nhưng trong lúc hết thảy đang được tiến hành hết sức khẩn trương thì họ lại nhận được tin động đất đang dừng lại và thậm chí còn có khuynh hướng biến mất. Mọi người liền thở dài một hơi rồi nhanh chóng gọi hoãn lại các biện pháp cứu hộ. Nhưng để đảm bảo an toàn, dù ra lệnh hoãn nhưng họ vẫn yêu cầu khắp nơi tùy cơ ứng biến mà chuẩn bị tốt các công tác cứu viện, trong đó chuyên viên địa chất vẫn đến thôn Tam Tính như dự tính ban đầu.

Sau khi hiện tượng kì dị biến mất không lâu, đồn cảnh sát địa phương nhận được một cuộc điện thoại cầu cứu.

Đồn cảnh sát địa phương nghe xong bèn lập tức gọi đến đồn công an phụ trách thôn Tam Tính.

Đồn công an nhận được điện thoại về ba người khách bị mắc kẹt tại Chân Ngôn bèn liên lạc với cảnh sát nhân dân đã đến thôn Tam Tính trước đó, bảo họ lập tức lên núi cứu người.

Đồn cảnh sát bên kia không ngừng truyền thông tin đến với các cảnh sát, người trực điện thoại căn cứ vào lời Thành Chu mà dự đoán rằng họ rất có thể sẽ cần đến xe cứu thương và cứu hỏa, vì vậy đồng thời liên lạc với hai bên này.

Ai cũng biết khu vực đi phía sau núi và động Chân Ngôn vừa bị động đất đi qua chắc hẳn sẽ nguy hiểm khôn lường, nhưng cảnh sát không thể nào vì ngại nguy hiểm mà bỏ rơi người dân được. Vì vậy các cảnh sát đang trấn an người dân tại thôn Tam Tính liền lên núi cứu người.

Còn các thôn dân chạy từ nhà ra cũng không biết là do đông người nên lớn mật, hay vẫn do bị sự tò mò cuốn hút mà có ai đó quát to một tiếng “Nào, lên núi xem xem”. Thế là một nửa người trong thôn liền bắt đèn pin kéo nhau thành đoàn lên núi, nhiều người còn mang theo cả thùng nước, còn trẻ con mười lăm tuổi trở xuống và phụ nữ thì ở lại thôn.

Cảnh sát nhân dân cũng khó hiểu dở khóc dở cười, vội vàng khuyên can bọn họ, ý bảo trên núi vô cùng nguy hiểm.

Kết quả một ông lão đi đến vỗ vai chàng cảnh sát trẻ, cất giọng khàn khàn: “Không có việc gì đâu, sẽ không có động đất nữa đâu. Cậu xem chim tước và rắn rết đều trở về núi rồi kìa. Đây biểu thị thần núi đã nguôi giận rồi đây.”

“Đúng vậy, ban này tôi gánh hai thùng nước trong giếng ra, thấy trong veo à, không có động đất đâu.” Một ông già khác cũng lên tiếng khẳng định.

“Cơ mà để phòng ngừa hoả hoạn, hồi này sét đánh toé lửa trên núi, lỡ đâu bắt lửa thì hỏng. Thưa dịp có đông người ở đây, mọi người cùng nhau lên núi tìm xem có xảy ra hoả hoạn hay không, nếu có thì tranh thủ mà dập.”

Lúc này cảnh sát mới hiểu được vì sao nhiều người lại xách nước theo như vậy.

Cảnh sát đi đằng trước cùng trưởng thôn vốn còn hơi lo rằng động đất đã khiến đường núi lún xuống, nhưng khi lên núi xem xét, họ phát hiện rằng đường núi rất bằng phẳng mà cây cối cũng chẳng hề ngã đổ.

Những người đi phía sau lại càng lớn gan hơn.

“Tôi nhìn thấy có tia chớp đánh xuống sườn núi. Đắc Lợi cũng bảo nó nghe thấy có tiếng vang trong động Chân Ngôn, có khi nào chỗ ấy xảy ra chuyện rồi không?” Một ông già vừa đi phía sau trưởng thôn vừa nói chuyện.

“Cái kia là hang động đá vôi mà, tôi cũng đã bảo là đừng có khuấy động bên trong ấy rồi. Thần núi cư ngụ ở trong đó, mấy người cũng đâu phải không tin. Giờ thì hay rồi, thần núi bị quấy nhiễu, có khi nào ngài ấy đã tức giận rồi không?” Một ông già khác cũng nói.

“Ông già à, là do ông phong kiến mê tín thôi. Làm gì có thần núi kia chứ. Đó chỉ là một cái hang động đá vôi bình thường, bên trong không có gì hết.”

“Lên núi chớ nói lung tung! Chúng bây nhỏ tuổi thì biết cái gì, đừng có mà ăn nói bậy nói bạ!” Ông già quát.

Cậu nhóc trông như học sinh cấp ba chột le lưỡi, không dám nói gì nữa.

Lúc các thôn dân đi đến gần chân động Chân Ngôn, xa xa truyền đến tiếng còi từ xe cứu hỏa và xe cứu thương.

“Mọi người xem kìa! Hang động sụp hơn phân nửa luôn!” Người trẻ tuổi tên Đắc Lợi nhảy dựng lên.

Không cần người trẻ tuổi lên tiếng, mọi người cũng đều thấy được.

Hang động Chân Ngôn nguyên bản chỉ có một lối vào nhỏ hướng về phía đường núi, muốn vào động trước hết phải đi lên từ bậc thang.

Vậy mà lúc này, cửa động chồng chất không ít thạch nhũ rơi xuống từ đỉnh động, chính giữa đó là khe hở vừa đủ để hai người đi sóng vai.

Nhưng cái này cũng không thấm vào đâu, thứ đáng kinh ngạc hơn là phía trái cách đó khoảng hai mươi mét, một cửa hang cực to bị vỡ ra ngay trên sườn núi.

Từ cửa động Chân Ngôn đến chỗ hang động bị vỡ kia có một hốc núi vừa khít một người lách ra. Nơi đó vốn là một khe núi rất mảnh, nhưng cái khe ấy lúc này lại không còn nữa, mà thay vào đó là một hốc to như cái giếng trời.

“Ba du khách mất tích kia đang ở đâu ấy nhỉ?” Một chàng cảnh sát trẻ măng hỏi đồng nghiệp.

“Họ cũng không nói rõ ràng, nói cái gì mà trong hang động có nấm phát sáng, có một bộ xương khô, còn nói đỉnh hang động bị thủng mất. Để tôi gọi điện cho họ thử xem có liên lạc được không.” Cảnh sát hơi lớn tuổi lấy điện thoại di động ra, thử gọi về đồn xin số điện thoại của các du khách.

Rất may, điện thoại liền bắt được sóng, nhưng người cảnh sát kia còn chưa kịp nói lời nào với du khách thì bất ngờ nghe thấy một tiếng kêu hốt hoảng vang lên sau lưng.

“Mọi người xem kia! Ai đang đứng ở cửa hang động vậy?”

Người trong thôn và nhóm cảnh sát nhân dân đứng đằng trước đều nhìn thấy bóng một người trưởng tàu thoát xuất hiện phía trước.

“Trịnh Đan Thanh!” Một cảnh sát già gần đấy trừng to hai mắt, cả người như đang run lên.

“Mấy người xem đấy có phải Trịnh Đan Thanh không vậy?” Một ông già đang ra sức lay một ông già khác bên cạnh.

Ông già kia cũng ngây người, “Thật sự là hấn rồi, làm sao có thể? Tại sao hấn lại còn trẻ như vậy? Tại sao hấn lại ở chỗ này?”

“Anh ——!” Một tiếng gọi thê lương vọng lên. Một ông già xông lên khỏi đoàn người rồi lão đảo chạy tới cửa hang động.

Những người già còn lại muốn giữ ông ta lại nhưng bất thành.

Ngoại trừ những người già đang kích động đầy khó hiểu thì còn ba ông già đang mang gương mặt đầy sợ hãi!

“Không thể nào! Đó là người cải trang đấy!” Lý Tồn, ông của Lý Đắc Lợi bật thốt lên.

Hai ông già thô cao đẩy đám người ra mà đi về hướng Lý Tồn.

Nhóm cảnh sát không rõ chuyện gì đang xảy ra, bèn hỏi thăm một ông cạnh đấy: “Người đang đứng ở cửa hang động kia là ai vậy ạ?”

Một cảnh sát có năng khiếu quan sát cảm nhận được một chút kì lạ. Người đàn ông kia trông như trong suốt, hơn nữa quần áo của người đó cũng có gì đó không đúng.

Ông già được run run trả lời cảnh sát, “Đó là Trịnh Đan Thanh, mất tích bốn mươi năm trước, người nhà hẩn và cả người trong thôn đều cho rằng hẩn bỏ nhà đi biệt vì đau lòng, nào ngờ... nào ngờ...”

“Bốn mươi năm trước sao? Nhưng người kia trông rõ ràng mới trạc hai mươi mà?!” Chàng cảnh sát trẻ tuổi kêu lên sợ hãi.

Ông già lắc đầu lẩm bẩm: “Tôi không biết, tôi không thể hiểu nổi. Chẳng lẽ hẩn không hề rời đi mà vẫn luôn ở trong thôn ư? Chẳng lẽ hẩn vẫn luôn ở trong hang động này ư?”

“Đi, đi qua hỏi ông ta một chút xem.” Cảnh sát lớn tuổi nói.

“Ah ah ah ——!” Nhóm cảnh sát nhân chưa kịp bước thì chợt nghe thấy một tiếng kêu sợ hãi khác.

Trịnh Sơn Thanh, em trai của Trịnh Đan Thanh đang lao đến anh mình thì vấp ngã.

Trưởng tàu không đành lòng nhìn em trai mình ngã, bèn đưa đôi tay trong suốt của mình đỡ lấy, không để em trai va vào đá.

Ông già đứng trên mặt đất nhìn trưởng tàu đầy sững sờ.

Nhóm cảnh sát mở to mắt... Ông già kia mới vừa bị ngã sao? Nhưng sau đó ông ta lại được nâng lên bởi một đôi tay vô hình sao? Sao lại có thể phản khoa học như vậy được! Phi lí quá!

Trưởng tàu nhìn em trai mình tuổi đã già, hai mắt từ từ rơi lệ.

“Anh...? Là anh thật sao?” Ông già cũng khóc, khóc đến nao lòng.

“Anh! Anh đã đi đâu vậy? Suốt bao năm qua anh đã đi đâu vậy? Anh có biết lúc lâm chung mẹ vẫn luôn nhắc đến anh không? Mẹ khóc đến gần như mù loà. Họ hối hận rồi! Họ đồng ý cho anh và Lưu Ngọc Như bên nhau rồi! Anh ơi... Anh...! Hu hu hu!”

Hai đứa con trai và hai cháu trai của ông già cùng lao đến, đỡ lấy người cha, người ông đã khụy xuống đất vì khóc.

Trưởng tàu cũng khóc, nước mắt ông rơi xuống thành từng giọt máu.

Trưởng tàu hé miệng như đang thuật lại gì đó.

Ông già hoảng sợ nhìn trưởng tàu đầy khó hiểu. Bọn họ nhìn thấy trưởng tàu thật rõ ràng, nhưng lại không thể chạm được và không thể nghe được giọng của ông.

Ông già trông thấy anh mình khóc ra máu, bèn vội hét thảm lên: “Anh! Anh đã... bị giết ư? Anh có uẩn khuất gì sao? Anh ơi! Phải chăng kẻ nào đã giết hại anh——?”

Trưởng tàu nhẹ nhàng gạt đầu.

“Ai? Ai đã giết anh? Anh ơi, anh nói đi! Kẻ nào đã giết chết anh?” Ông già điên cuồng hô to, quay đầu nhìn đám người trong thôn đầy hung hăng như đang tìm kiếm hung thủ đang ở trong đó.

Lý Tồn và hai lão già khác thoáng rùng mình, lui về phía sau từng chút một.

Mọi người trong thôn, những người già gặp lại trưởng tàu thì vừa kích động vừa sợ hãi, còn những người trẻ tuổi thì vừa kinh ngạc lại vừa tò mò... Họ đã được tận mắt gặp ma rồi sao?

Nhóm cảnh sát cũng không tin nổi vào hai mắt của mình nữa. Chàng cảnh sát trẻ thì quay phắt đi tìm dụng cụ ghi hình.

18. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 17

Trưởng tàu đến gần đám người từng bước một.

Đám người nhao nhao tản ra, không người nào dám đến gần ông cả. Chỉ có Trịnh Sơn Thanh và con cháu của ông thì vội theo sát ở phía sau.

Lý Đại Cẩu khẽ kéo Lý Tồn, nhỏ giọng run rẩy: “Chúng ta đi thôi.”

Nét mặt của Đại Lý Tử thì đổi tới đổi lui, không ai biết lão đang suy nghĩ cái gì.

Lý Tôn gạt phăng tay Lý Đại Cầu, hung dữ đáp lại: “Sợ cái gì! Đây đều là giả dối hết! Trên đời này không hề có ma. Nếu có thì hấn tới tìm chúng ta từ lâu rồi chứ làm gì phải đợi cho tới hôm nay?”

“Ông nói nhỏ chút coi! Đừng để cho người khác nghe thấy chứ.” Lý Đại Cầu sợ đến mức chỉ có thể nói lí nhí.

Lý Tôn hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào trưởng tàu.

Hai chân Lý Đại Cầu run lên. Trưởng tàu càng tới gần, trái tim của lão càng đập nhanh hơn.

“Có lẽ hang động kia có thần núi thật. Thần núi vĩ đại áp chế hấn, nhưng sau đó Người đã thả hấn ra rồi... Không, có lẽ thần núi đã rời đi, hấn đã trở thành thần núi mới... Đúng, nhất định là như vậy rồi. Ông nhìn sắc sét đi? Không phải tất cả đều đánh vào hấn sao? Thế nhưng hấn không chết, hấn đã vượt qua quỷ môn quan, hấn không còn là quỷ nữa, hấn thành thần rồi, thành thần rồi...”

“Lý Đại Cầu, ông nói bậy bạ gì đó?”

Lý Đại Cầu chằm chằm vào trưởng tàu, miệng thì thảo không ngừng, hai tay run lên như cây sậy.

“Lý Đại Cầu?”

“Báo ứng đến rồi, thần núi đã tìm tới cửa, họa đến rồi. Cả nhà... cả nhà của tôi sẽ chết hết... Tôi sẽ rơi xuống mười tám Địa Ngục... Tôi sẽ bị nhổ da rút gân... Tôi sẽ bị nhúng vào vạc dầu...”

“Lý Đại Cầu?!”

Miệng của Lý Đại Cầu lệch ra đến mang tai, nước miếng từ miệng lão chảy ra, tay phải lão bắt đầu co giật.

Người nhà lão ở phía sau cũng cảm thấy không ổn liền xông lên gọi lão.

Lý Đại Cầu như nhũn hết cả chân. Lão thở dốc vài cái rồi ngã lăn ra đất.

“Cha!” Con của Lý Đại Cầu kêu to.

Trưởng tàu đến trước mặt ba người Lý Tôn khoảng năm mét rồi đứng lại.

Trịnh Sơn Thanh nhìn theo ánh mắt trưởng tàu rồi giận dữ hô to: “Anh, có phải hay là do Lý Tồn... Là lão hại anh ư?”

Trưởng tàu giơ tay lên, ngón tay chỉ điểm từng kẻ trong bọn Lý Tồn, Lý Đại Cầu và Đại Lý Tử.

“Quả nhiên là mày! Lý Tồn! Mày đúng là kẻ giết anh tao rồi! Thằng súc sinh ——!” Ông già điên cuồng gào lên rồi sẵn tới định sống mái cùng Lý Tồn.

Người nhà Lý Tồn cũng xông lên.

Thoáng chốc, hai nhà Trịnh và nhà Lý đã lao vào đấu đá nhau.

Trịnh Sơn Thanh bị con cháu giữ chặt lấy, nhưng vẫn với chân đạp vào Lý Tồn. Lý Tồn cũng chẳng hề kém cạnh.

Trưởng tàu vung tay lên, bảo vệ người nhà khỏi tay gia đình Lý.

Nhóm cảnh sát thấy tình thế không ổn bèn lập quay lại giúp trưởng thôn cố gắng tách ra hai nhà ra.

Hai nhà nhân rốt cục cũng được tách ra. Các cảnh sát đứng chắn giữa, không cho phép họ đến gần nhau nữa.

Người dân trong thôn bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ ba người Lý Tồn và người nhà của bọn lão khiến cả bọn khó chịu vô ngần.

Lý Tồn không cười lạnh nổi nữa mà nói với trưởng tàu: “Mày là ma thật sao? Mà dù là ma đi nữa thì mày cũng chẳng đáng làm thứ ma rách nát liếm giày cho tao! Loại hàng nát Lưu Ngọc Như cũng chỉ có mày đem ra nâng niu như bảo bối mà thôi. Bất quá mày dựa vào cái gì mà bảo tao hại mày? Ai biết có phải mày là do tình nhân mới của Lưu Ngọc Như làm hại hay không? Giờ còn muốn vu oan giá họa lên tao! Tao nhổ vào!”

Huyết lệ trên mặt trưởng tàu biến mất. Ông đưa tay tát Lý Tồn hai cái.

Lý Tồn lúc này liền vỡ mộng.

“Trời ơi.... Ma ——!” Những người nhát gan hét lên.

Nhóm cảnh sát cũng ngẩn ra hết... Nếu như đây là ảo ảnh nhân tạo thì làm sao Lý Tồn lại bị đánh đến nổi máu mũi chảy ròng, ngay cả răng cũng rụng hết hai cái như thế kia?

Lý Tồn còn mắng ngược lại. Trưởng tàu lại giơ tay lên.

“Bốp! Bốp! Bốp!” Ba tiếng đánh giòn tan vang lên. Cả người Lý Tồn đều bị đánh bay lên.

“Đáng đời!” Trịnh Sơn Thanh mừng rỡ vỗ tay cười to. Vì chuyện về Lưu Ngọc Như mà cả nhà họ và nhà Lý Tồn vẫn luôn có hiềm khích với nhau. Sau khi Trịnh Đan Thanh mất tích, tuy họ không hề gây sự với Lý Tồn, nhưng quan hệ giữa hai nhà vẫn mâu thuẫn không ít.

Trịnh Sơn Thanh đã từng hoài nghi Lý Tồn có liên quan đến việc anh trai mình mất tích. Nhưng bởi vì không có chứng cứ, ông chỉ có thể nhìn đối phương tác oai tác quái. Lửa giận âm thầm với Lý Tồn và gia đình Lý kia, ông đã phải nhịn nhục quá lâu rồi.

Người nhà Lý Tồn kêu la ồm tỏi, may là con trai Lý Tồn lanh tay lẹ mắt, vội bỏ nhào đến đỡ lấy Lý Tồn, không để lão ngã xuống đất.

Trưởng tàu lại giơ tay lên, nhưng lần này một giọng nói truyền đến bên tai ông: “Xả giận như thế là được rồi. Tấm màn vẫn chưa được vén lên, bây giờ ông giết chết lão mới là thiệt thòi nhất đấy.”

Trưởng tàu ngừng tay, ánh mắt sượt qua mặt Đại Lý Tử rồi chậm chạp nói ra tám chữ với lão: “Tao sẽ không bỏ qua cho chúng bây.”

Đại Lý Tử không thể nghe thấy tiếng, nhưng nhìn con chữ thoát ra theo hình dáng khuôn miệng của trưởng tàu cũng có thể đoán ra đối phương đang nói cái gì. Đại Lý Tử đan chặt hai tay vào nhau, thân thể run rẩy, cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt trưởng tàu.

Trưởng tàu lại nhìn sang Lý Đại Cầu đã như phong đòn gánh cùng với Lý Tồn đang bưng mặt lồng lộn mà cười lạnh một tiếng rồi phất tay quay người đi vào hang động Chân Ngôn.

Khi đi ngang qua nhóm cảnh sát nhân dân, trưởng tàu dừng bước lại rồi vẫy tay với họ.

Các cảnh sát nhìn nhau... Ông ta muốn chúng ta đi theo mình sao?

Chàng cảnh sát trẻ đánh bạo hỏi: “Ông muốn chúng tôi đi theo ông sao?”

Trưởng tàu gật đầu.

Trông thấy có thể trao đổi, chàng cảnh sát trẻ bèn hưng phấn hỏi tiếp: “Ông muốn cho chúng tôi nhìn thấy gì đó đúng không? Ông có biết ba du khách mất tích kia ở đâu không?”

Trưởng tàu gật đầu một lần nữa, lần này ông cất bước đi thẳng vào trong hang động.

Nhóm cảnh sát anh nhìn tôi tôi nhìn anh, cuối cùng vẫn quyết định đuổi theo.

Trịnh Sơn Thanh thấy anh mình bước vào hang liền không đòi đánh bọn người Lý Tồn nữa mà phỉ nhổ vào bọn lão rồi quay người đuổi theo trưởng tàu.

Con của Trịnh Sơn Thanh thấy cha mình vào động, sao có thể không cùng đi theo vào?

Trưởng thôn Tam Tính và một số người có tiếng nói trong thôn nhìn lẫn nhau, sau đó cũng theo vào trong động.

Những người trẻ tuổi trong thôn đã không thể chờ đợi nổi nữa, với một câu chuyện yêu hận tình thù kì bí khó lường như thế này thì có ngu mới không đi theo hóng hớt. Hơn nữa đi càng đông thì gan càng to, cả đám đều không thể chờ đợi được mà chạy vù vào trong hang.

Kết quả một đoàn người rầm rập tiến vào hang động, những người cuối cùng lưu lại bên ngoài chỉ có gia đình của ba người Lý Tồn.

Ba gia đình nhìn ông già nhà mình im lặng mà không biết cách nào để mở miệng.

Nhóm cảnh sát đi vào hang động, đang chuẩn bị mở đèn pin thì phát hiện một chiếc đèn nhỏ vẫn còn leo lét trên hang động.

“Ủa, bị động đất mà còn có điện hả?” Chàng cảnh sát trẻ cảm thấy thật khó tin.

“Trên đời này còn nhiều chuyện ảo diệu lắm, chỉ cần cậu còn làm cảnh sát thì về sau còn thấy nhiều nữa.... Thôi, bớt nói nhiều đi, có gì chút nữa nói sau.”

“Dạ.”

Phần trước hang động cơ hồ không có thay đổi gì nhiều, ngay cả đá rơi trên mặt đất cũng không nhiều.

Người trong thôn tuy nhiều, nhưng sau khi đi vào hang thì chỉ chiếm được một mẩu đất nhỏ để đứng.

“Hi hi!” Trong động bỗng nhiên truyền đến một tràng cười vui vẻ.

Hai đứa trẻ bỗng chạy vụt qua mọi người.

Có người hét lên...

... Bởi vì đứa trẻ vừa mới chạy xuyên qua người này, khiến anh ta rùng mình một cái rồi cứng họng luôn.

Theo sau đó là một loạt tiếng hét khác vang lên, bởi không ít người chứng kiến và cảm giác thấy những đứa trẻ đó chạy xuyên qua cơ thể mình.

“Ma! Đúng là có ma rồi!”

Những người vào hang động đã có kẻ hồi hận, nhiều kẻ còn định quay đầu ra.

Lũ trẻ ma chạy đến cạnh bên trưởng tàu. Ông đưa tay xoa xoa đầu chúng.

Hai con ma nhỏ đứng sau lưng trưởng tàu lấp ló hai bên, thè lưỡi đùa nghịch với các cảnh sát.

Một ông già chồm đầu bảy mươi tuổi trông cách ăn mặc của lũ trẻ mà không khỏi sinh nghi.

“Đó... đó có phải là hai đứa trẻ nhà Trịnh Hưng Hoa và Lý Hiếu không vậy?”

Nghe ông già nói thế, không ít những người già tầm sáu mươi mấy chợt nhớ lại chuyện năm ấy.

“Đây có phải hai đứa trẻ đi lạc trong hang không?”

Thậm chí có người già từng chơi đùa với hai đứa trẻ ấy khi bé còn gọi tên chúng lên.

Còn hai gia đình anh em của chúng thì càng gọi to.

“Thằng Cún!” (*)

“Bé Tư!”

Hai con ma nhỏ nghiêng đầu nhìn người dân thôn, chợt thoát biến mất rồi vụt xuất hiện bên cạnh người nhà của mình.

“Thằng Cún?”

“Bé Tư?”

“Là mấy đứa thật sao?”

Hai đứa trẻ được gọi là “thằng Cún” và “bé Tư” chợt oà khóc.

Hai gia đình nhìn hai đứa trẻ khóc rồi cũng nước mắt lưng tròng.

Bốn người cảnh sát đáng thương đỏ bừng cả mặt vì không biết phải tìm câu trả lời như thế nào về câu chuyện thần bí này.

Chàng cảnh sát trẻ bỗng hô to: “Khoa học chắc chắn sẽ giải thích được. Chắc chắn. Đây rất có thể là do kết cấu hang động tạo thành hình ảnh phản chiếu...”

Người cảnh sát lớn tuổi vỗ vào đầu cậu chàng một cái, “Đi thôi, đừng nghĩ lung tung nữa.”

Chàng cảnh sát cũng biết dù có thu hình chiếu bóng thì cũng chẳng thể nào được. Thế là chàng bắt đầu suy nghĩ, rằng cái này có phải do người sắp đặt mà ra không?

Trưởng tàu quay đầu lại nhìn mọi người rồi đi vào hang động bên trái.

Đôi ma nhỏ lau nước mắt và cười toe với nhà mình rồi xoay người chạy theo trưởng tàu.

Nhóm cảnh sát và người dân vội vàng đuổi theo.

Trưởng tàu đi đến hang động phía sau thì dừng lại. Hai con ma nhỏ sau khi chạy một vòng quanh động thì biến mất không thấy đâu nữa.

Sau khi đến hang động phía sau, mọi người cùng nhìn trưởng tàu.

Trưởng tàu chỉ tay vào hang động âm u rộng lớn.

Mọi người vô thức nhìn theo tay ông, bất chợt nhìn thấy một hình ảnh xuất hiện trong khoảng tối lơ mơ ấy.

Hình ảnh của bốn người gồm trưởng tàu, Lý Tồn, Đại Lý Tử và Lý Đại Cầu hiện ra....

Quá trình trưởng tàu bị sát hại được tái hiện trước mặt mọi người.

Lúc đầu bốn người vẫn nói chuyện, thời gian dần trôi qua, tất cả mọi người chợt im lặng.

Đại Lý Tử bỗng giơ cước đánh vào sau ót trưởng tàu, còn Lý Tồn cầm gậy đập mạnh vào đầu ông. Đầu của trưởng tàu bị đánh vỡ nát, óc não văng tung toé.

“Anh ơi ——! Anh chết thê thảm quá ——!” Ông Trịnh Sơn Thanh khóc thét lên, “Ba thằng khốn nạn, súc sinh! Súc sinh!”

Trưởng tàu bị đánh chết vẫn chưa hết, hình ảnh phản chiếu vẫn còn tiếp tục.

Nhóm cảnh sát và người dân thôn trông thấy ba người Lý Tồn sau khi đánh chết trưởng tàu bèn chia nhau tài sản cướp được trên người ông. Sau đó, bọn thủ ác không những đạp thêm vài cái vào thi thể trưởng tàu mà còn khắc đậm lên người ông.

Hành vi giết người chiếm đoạt tài sản rồi còn lăng nhục người chết khiến mọi người trong thôn không khỏi xôn xao dị nghị.

Họ dân nhao nhao quay đầu tìm gia đình ba kẻ ác ôn ấy nhưng lại không tìm thấy.

Người cảnh sát lớn tuổi lại nhíu mày thật chặt rồi gọi điện cho cấp trên một lần nữa. Trên điện thoại, ông không đề cập nhiều về chuyện quỷ dị tại đây mà chỉ nói rằng trong thôn đã xảy ra án mạng, cần một số lượng lớn cảnh sát đến giúp.

Hình ảnh cuối cùng... là cảnh chôn giấu tử thi.

Sau đó mọi thứ biến mất.

Gia đình Trịnh và cả những người thân thích với họ đã phát điên lên. Cả đám mắng to đòi đi tìm gia đình Lý Tồn và đồng bọn để tính sổ.

Toán cảnh sát toát ra mồ hôi lạnh, hai cảnh sát chặn cứng lối ra, không cho bất kì người dân nào rời khỏi đây.

“Chúng ta phải tìm thi thể ông Trịnh trước đã, như mới có thể chứng minh hết thấy mọi chuyện đều là sự thật được!” Chàng cảnh sát trẻ trong khóe khóe cái khôn, vội hô lớn.

“Đúng, trước tiên phải tìm thi thể anh tôi đã. Anh tôi không thể bị chôn vùi ở chỗ này... Anh tôi... Ôi hu hu!” Ông Trịnh Sơn Thanh khóc nhìn trưởng tàu, “Anh, thi cốt của anh ở nơi nào?”

Trưởng tàu từng bước một đi vào sâu trong hang động phía sau rồi đứng lại ở một nơi âm u hẻo lánh.

Người cảnh sát lớn tuổi vặn đèn pin lên. Những người trong gia đình Trịnh đỡ lấy ông Trịnh Sơn Thanh định đi đào đất.

Người cảnh sát bèn ngăn họ lại, “Trước tiên hãy đợi bên pháp y đến xác nhận đã. Mọi người đừng nên tới

gần đây, không khéo lại phá hỏng chứng cứ đấy!”

Nghe thấy sẽ phá hư chứng cứ, gia đình Trịnh cũng không dám tiến lên nữa.

Trưởng tàu gật đầu với người cảnh sát lớn tuổi, đoạn đưa một ngón tay vẽ một đường tròn lớn trên mặt đất.

Mọi người xôn xao tránh khỏi đường tròn ấy.

Trưởng tàu lại vẫy tay với người cảnh sát ấy rồi xoay người đi vào một hang động nhỏ hẹp tăm tối.

Người cảnh sát cắn răng một cái, “Đi theo nào!”

Lối vào hang động rất hẹp, chỉ vừa đủ để mọi người len qua, may là đường đi về sau rộng ra từ từ, đến cuối cùng còn đủ để ba người đi song song nhau.

Người cảnh sát lớn tuổi và chàng cảnh sát trẻ cảm thấy họ đã đi một đoạn đường khá dài, hơn nữa càng ngày càng xuống dốc.

Trưởng tàu dẫn đầu mọi người đi đến trước một khối thạch nhũ khổng lồ thì dừng lại.

Ông chỉ tay vào khối thạch nhũ ấy.

Chàng cảnh sát trẻ soi đèn pin vào đấy rồi hỏi: “Có phải ba du khách kia đang ở phía sau khối thạch nhũ này không?”

Trưởng tàu gật đầu.

Hai cảnh sát nghe xong liền bước lên phía trước đỡ khối thạch nhũ ấy qua một bên.

Những người dân thôn phía sau cũng mau chóng tiến lên hỗ trợ.

Khối đá dần rục rịch.

“Mọi người cố lên chút nữa nào! Sắp được rồi!”

“Một, hai, ba! Dô!”

Một tiếng ầm vang, khối thạch nhũ bị đẩy đi lộ ra một con lối đi nhỏ. Chàng cảnh sát dò thử, lối đi vừa đủ cho một người lách qua.

“Đó là gì vậy?” Một người hô lên.

Những người khác cũng trông thấy. Sau khi khối đá được dời đi, một quãng sáng màu xanh lá ánh lên mơn mớn.

Đúng lúc này, bọn họ liền nghe thấy tiếng kêu cứu rõ mồn một.

“Cứu với! Chúng tôi ở chỗ này! Có ai nghe thấy không?”

Hai cảnh sát phấn chấn hẳn lên, “Đã tìm thấy các du khách mất tích! Họ ở ngay phía trước đây thôi! Nhanh lên nào!”

Cùng lúc ấy, xe cứu thương và xe cứu hỏa cũng chạy tới trước hang động Chân Ngôn.

Một lính cứu hoả vừa nhảy xuống xe cũng đồng thời nghe thấy tiếng kêu cứu vọng lên thông qua chiếc “giếng trời” bị vỡ ra trên đỉnh động.

Nhóm cảnh sát vừa vào đến hang động liền hoa hết cả mắt.

Chàng cảnh sát dụi dụi mắt, ngỡ ngàng hỏi: “Chúng ta là Alice đến xứ sở thần tiên sao?”

Người cảnh sát lớn tuổi mơ hồ nghe thấy tiếng gọi vọng xuống từ đỉnh hang động, bèn vội tỉnh ra. Ông ngẩng đầu nhìn đỉnh hang động vỡ toang phía trên, trông thấy có ánh đèn pin rọi xuống.

Một số dân thôn đi phía sau vừa chui vào cũng ngây người.

“Năm nhiều quá, to quá...”

“Còn sáng lên được nữa kìa...”

Thành Chu vừa thấy cảnh sát xuất hiện liền thở phào... Cuối cùng cũng đến rồi.

Hắn bèn làm bộ hết sức mừng rỡ, chạy tới nắm cánh tay cảnh sát lớn tuổi lắc lắc, “Cuối cùng cũng gặp được các anh rồi! Các anh đúng là bạn đồng hành đáng tin cậy của người dân mà! Cảm ơn các anh nhiều lắm. Tôi sẽ biết ơn các anh cả đời. Tôi sẽ tặng các anh cờ thi đua. Tôi sẽ tuyên truyền với báo chí về công lao vĩ đại của các anh. Tôi sẽ...”

“E hèm!” Người cảnh sát lớn tuổi hết chịu nổi, đành tươi cười một cách miễn cưỡng, “Anh à, đây là bốn phận của chúng tôi mà. Các anh có bị thương không? Nghe nói các anh tổng cộng có ba người, hai lớn một nhỏ đúng không? Đứa nhỏ không có sao chứ?”

“Không sao không sao, bọn tôi đều không sao cả. Nhưng mà cô gái thì có sao đấy!”

“Cô gái ư?”

Thành Chu gật đầu lia lịa, “Đúng vậy đúng vậy. Lúc chúng tôi đang du ngoạn thì con tôi nghe thấy tiếng kêu cứu của một cô gái. Nó nghịch ngợm, chỉ hú với bọn tôi một tiếng là có một cô gái kêu cứu rồi chui tọt vào trong hang này. Tôi với thằng chú của nó suýt tức chết nhưng đành phải đi theo nó vào đây.”

“Phiền anh nói chậm lại một chút.”

“Uầy uôi, nào ngờ bọn tôi tìm thấy một cô gái bị mắc kẹt ở đây thật, nhưng bọn tôi chưa kịp cứu cô ấy thì nơi đây lại xảy ra động đất. Ôi thôi, sợ chết đi được ấy! Về sau động đất ngừng lại, bọn tôi định quay lại đường cũ thì phát hiện lối ra bị thạch nhũ rơi xuống chặn mất, đã vậy còn không thể tìm thấy lối khác để thoát thân, lo sốt vó đi được ấy! May là nhờ đỉnh hang động bị vỡ, điện thoại di động của bọn tôi bắt được sóng. Ôi chao, trời phật phù hộ!”

=====

(*) Tên gốc của hai con ma nhỏ là “Cẩu Đản” và “Tứ Oa”. Mọi tội lỗi vietsub là do Cá, mong các bạn tha thứ ~ *dập đầu*

19. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 18

Về sau ba người Thành Chu cùng với Lưu Tâm Mỹ được cứu ra ngoài.

Thi cốt trưởng tàu được khai quật.

Lúc thi cốt của trưởng tàu được đem ra ngoài hang động, tất cả mọi người liền nhìn thấy hình ảnh thời niên thiếu của trưởng tàu và Lưu Ngọc Như nắm tay nhau xuất hiện trước cửa hang động.

Trưởng tàu vẽ trên mặt đất bốn chữ: “Hợp táng, minh hôn.” (chôn cất cùng nhau và tổ chức hôn lễ cho người đã khuất)

Trịnh Sơn Thanh lau nước mắt, vỗ ngực ra ý cam đoan sẽ thực hiện.

Gia đình Lưu Ngọc Như thấy bà xuất hiện thì hoảng hốt như sợ bà sẽ trả thù.

Lưu Ngọc Như không nhìn lấy bọn họ một lần nào. Bà chỉ đi đến trước Lý Tồn rồi mắng và tát lão hai cái, làm rụng hết hàm răng lơ thơ vốn chỉ còn vài cái của lão.

Cuối cùng, bà lạnh lùng nhìn Đại Lý Tử và Lý Đại Cầu rồi quay lại bên cạnh trưởng tàu.

Sau đó, hai người biến mất trước con mắt của bao người.

Đáng thương nhất là đội lính cứu hỏa và đội cứu thương mới đến, tất cả đều nghếch cả ra.

Các chuyên gia địa chất cũng đến, tiếc là họ đến chậm một bước, không kịp thưởng thức cảm giác chứng kiến oan hồn báo oán như con dân ở đây.

Nhưng sau khi phát hiện ra số lượng lớn nấm phát sáng ở đây, các chuyên gia địa chất liền quên hết thầy mà lao vào chụp ảnh và gọi điện cho các chuyên gia khác về phương diện này đến.

Bởi vì trời lúc này đã tắt nắng hẳn và cũng như lo sợ dư chấn còn sót lại của cơn động đất, tất cả mọi người cùng kéo nhau đi về vùng lân cận hang động Chân Ngôn dưới sự giúp đỡ của cảnh sát và lính cứu hỏa.

Lưu Tâm Mỹ và Lý Đại Cầu được xe cứu thương đưa đi bệnh viện.

Ba người Thành Chu tỏ ý bọn hắc chỉ hoảng sợ chứ không bị thương và từ chối lời hảo ý mời đến bệnh viện kiểm tra của cảnh sát — chủ yếu là do Thành Chu đã sinh ra tâm lý quan ngại bệnh viện, bây giờ chỉ cần trốn được bệnh viện lúc nào là ảnh trốn ngay tấp lự.

Bất quá dù cho bọn hắc không đi bệnh viện thì vẫn phải đi về thành phố bằng xe cảnh sát. Lúc này, cả bọn rất cần tìm một khách sạn để nghỉ ngơi thật tốt một phen.

Thành Chu và Hồng Diệp rời đi, còn Tư Đồ thì tạm thời lưu lại với hai người Trịnh, Lưu.

Người cảnh sát lớn tuổi phát hiện có gì đó không ổn trong đám người dân thôn Tam Tính, nhất là hai nhà Trịnh, Lý bởi trông họ cứ như chực chờ lao vào đánh nhau vậy.

Bất đắc dĩ, dân phòng và các cảnh sát đến sau đành tạm giam Lý Tồn và Đại Lý Tử.

Lý Tồn sắc mặt hung ác, dùng khăn tay bịt cái miệng vẫn đang chảy máu mà không biết đang suy nghĩ gì và chẳng hề để ý đến ai. Nếu ai vô tình đụng vào lão, lão sẽ vung tay đâm tới, bất kể đối phương là cảnh sát hay người nhà mình.

Lý Đắc Lợi định hỏi lão có phải cả bọn thật sự đã giết hại Trịnh Đan Thanh hay không thì bị cha lôi mạnh ra bên ngoài.

Lý Bảo Thái, con của Lý Tồn và cũng chính là gã trung niên bán vé dưới chân núi lúc này đang đứng bên cửa sổ cùng vẻ mặt phức tạp nhìn Lý Tồn đang ngồi bên trong.

Gã cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm dành cho người mà gã gọi là “cha” này. Con người ấy tính tình thô bạo, hành xử vô cớ đã không nói, lại còn hờ ra là đánh người. Lý Bảo Thái khi còn bé đã chịu qua không ít trận đòn từ lão ta, và mẹ của gã cũng chịu chung số phận.

Mẹ gã qua đời sớm như vậy... phần lớn là do những trận đòn roi của Lý Tồn. Nhưng vào thời ấy, phụ nữ bị đối xử chẳng khác gì đồ vật trong nhà, lại mang phận “vợ nhặt”, không có lấy một người thân chứ đừng nói là nhà mẹ đẻ để quay về nương tựa. Thế nên đâu ai quan tâm đến sự sống chết của người phụ nữ ấy.

Lý Bảo Thái hận hai gia đình Lưu và Trịnh như vậy cũng bởi vì gã cảm thấy nếu như Lưu Ngọc Như không qua lại với Trịnh Đan Thanh mà với Lý Tồn, thì Lý Tồn cũng sẽ không vì nhận được tiền bồi thường để rồi cưới mẹ gã, càng sẽ không vì lo vợ ngoại tình mà suốt ngày nghi thần nghi quỷ, động một chút lại đánh đập.

Lý Bảo Thái không được đi học, cũng không biết phản kháng. Gã luôn vâng lời mọi người trong thôn, và dù cha mình có thói nát thế nào thì gã vẫn thuận theo. Thời gian dần trôi qua, gã cứ sống tiếp như vậy cho đến khi mình đã có vợ con.

Sau một lần vợ mình nấu cơm trễ và bị Lý Tồn tát hai cái, Lý Bảo Thái liền mang vợ con dọn ra ở riêng.

“Cha, ông nội hại người thật hả cha?” Lý Đắc Lợi rất khó chịu. Suốt đêm nay gia đình cậu đã phải chịu rất nhiều ánh nhìn dè bỉu của bao nhiêu người trong thôn.

Lý Bảo Thái kéo con trai đến bờ tường xa xa, bảo đảm Lý Tồn và những người khác đều không nghe thấy rồi mới rít một hơi thuốc, sau đó nhỏ giọng nói: “Nhà mình không sống ổn ở nơi này rồi. Không phải con luôn đòi mua nhà mới sao? Vậy thì mai chúng ta chuyển đi nhé!”

“Ngày mai ư?”

“Ừ! Con với mẹ dọn sang nhà ngoại ở một thời gian đi. Cho dù ở đây có xảy ra chuyện gì hay có ai gọi con quay về, con cũng không được quay về nghe chưa?”

“Vậy còn cha thì sao?”

“Mấy ngày sắp tới này cha sẽ tìm cách bán nhà với bán đám ruộng nhà mình. Thừa dịp tin đồn chưa kịp tản ra, mình tranh thủ bán sớm sớm chút để còn gỡ gạc được vốn, chứ càng kéo dài thì mình càng lỗ con à.”

“Vậy mình mặc kệ ông nội sao cha?”

Lý Bảo Thái lật lọng trả lời một câu: “Chứ lão có bao giờ quan tâm đến nhà mình đâu?”

“Thế nhưng mà...”

“Mày đừng có quan tâm tới chuyện ông nội nữa. Có chuyện gì đều có cha mày chịu trách nhiệm đây! Không được, mày với mẹ mày phải rời khỏi ngay đêm nay, chứ mày ở lại đây cha sợ mày lại gây chuyện quá. Chút cha gọi cậu mày đến đón mày.”

“Cha!”

Lý Bảo Thái ném điều thuốc xuống mặt đất rồi đưa chân ghì nát nó, sau đó cất giọng cùng một gương mặt vô cảm: “Lão già đó đã hại đời cha rồi, cha không thể để lão hại hết cả gia đình mình được. Lần trước lão còn suýt gả chị mày cho một gã dê già chỉ bởi vì đối phương chịu đưa ra hai chục nghìn tệ tiền hỏi cưới cho lão. Lão già khôn kiếp sống dai như đĩa, càng ngày càng không ra gì!”

Lý Đắc Lợi nghe cha nhắc đến chuyện chị mình thì im ngay. Chị cậu vì chuyện này mà tức giận bỏ nhà đi ra ngoài làm công, còn bảo rằng chừng nào ông nội chưa chết thì chị ấy sẽ không bao giờ quay trở lại căn nhà này nữa.

Lý Đắc Lợi và mẹ sắp xếp một ít hành lý, rồi lên chiếc xe tải của người cậu mà chạy rảo riết cả đêm khỏi thôn Tam Tính. Đi lần này, họ căn bản sẽ không quay trở về nơi này một lần nào nữa.

Lý Tồn vẫn chưa biết những chuyện đã xảy ra, lão còn đang mải mê suy nghĩ xem phải báo thù như thế nào.

Trưởng tàu và Lưu Ngọc Như đứng ngoài cửa sổ nhìn kẻ thù đáng hận nhất đời mình, nhìn lão ngồi hút hết cả bao thuốc lá rẻ tiền, nhìn toàn bộ căn phòng tràn ngập mùi thuốc lá nồng nặc.

Nửa đêm, Lý Bảo Thái thất thủ đến chào cảnh sát canh phòng, bảo mình đến đưa cơm cho cha. Cảnh sát liền đồng ý.

Lý Bảo Thái đi vào phòng, trầm mặc một hồi lâu.

Lý Tồn há miệng liên mắng.

Lý Bảo Thái mặc lão mắng, chờ lão mắng mệt nghỉ rồi mới lên tiếng: “Khi còn bé tôi vẫn ngóng trông ông chết, nhưng ông cứ sống mãi, mà mẹ tôi thì lại lâm bệnh mà chết. Người ta hay nói tai họa ngàn năm, người tốt không sống lâu, có lẽ đúng thật. Nếu không một kẻ súc sinh như ông làm sao cứ sống mãi thế này, đã vậy còn chả mắc bệnh tật gì cả, đúng không? Bất quá, dù thế nào đi nữa, con người làm việc gì

cũng có trời cao soi xét. Cũng rốt cục ông cũng sắp gặp báo ứng rồi.”

Lý Tồn nghe xong, tức giận ném cà-mên Lý Bảo Thái mang đến rồi lớn tiếng mắng mỏ cùng bao nhiêu lời lẽ thô tục.

Lý Bảo Thái mặc lão ném vào người mình.

“Ông có biết vì sao lúc trước tôi cứu ông không? Thật ra tôi đã hận đến mức muốn ông phải sống dở chết dở mới đúng. Cũng như Lý Đại Cầu ấy, giờ lão thành phế vật rồi, người nhà lão sẽ chẳng màng đến gã nữa đâu. Chẳng bao lâu nữa lão sẽ mục nát chết trên giường thôi.”

“Thằng khốn nạn! Khốn nạn!” Lý Tồn giận run người, vớ được vật gì liền ném vật đó.

Bên ngoài cảnh sát nhân dân trông coi cách khá xa, tuy có thể nghe loáng thoáng một vài tiếng mắng, nhưng cũng không thể nghe rõ mọi người trong phòng đang nói cái gì.

“Cha à, con biết cha tuyệt đối là kẻ không biết hối hận, mà ngược lại, cha là kẻ luôn cảm thấy tất cả mọi người đều có lỗi với mình. Cho nên... Con cứu cha chỉ là làm cho người khác xem thôi. Cha nói xem một người hiếu thảo như con sao lại nỡ lòng nào bỏ mặc cha mình được, cha nhỉ?” Lý Bảo Thái mỉm cười, nụ cười gian xảo đến tàn nhẫn.

Lòng Lý Tồn run lên. Đây là con của lão sao?

Lý Bảo Thái bỗng lao đầu đến góc bàn, đồng thời hét lên thảm thiết: “Cha! Sao cha lại độc ác đến vậy? Một mình cha chết còn chưa đủ hay sao mà phải kéo cả gia đình chết cùng cha?!”

Tiếng hét vang vọng, không chỉ khiến cảnh sát nhân dân canh phòng bên ngoài giật bắn mình mà ngay cả những người gần đó cũng hốt hoảng.

Cảnh sát canh phòng lao nhanh vào phòng giam Lý Tồn, chỉ thấy Lý Bảo Thái ôm đầu chảy máu mà khóc rống lên: “Bố người ta, cha tôi muốn giết tôi! Lão muốn toàn bộ người trong thôn đều phải chết cùng lão! Lão bảo sẽ giết tôi và đứa cháu ruột của lão!”

Lý Bảo Thái khóc hô chạy ra khỏi phòng. Nhiều người trong thôn lúc này vẫn còn thức, nghe thấy tiếng ồn ào liền ủa ra xem.

Lý Bảo Thái lớn tiếng khóc lóc kể rằng cha gã điên rồi, lão muốn chôn cả gia đình và mọi người trong thôn xuống mồ cùng với câu chuyện thăm sát đáng sợ ngày ấy.

Dân thôn nhìn gương mặt đầy máu và nước mắt của Lý Bảo Thái rồi tỏ ra đồng cảm với gã và đồng thời chuyển tất cả căm phẫn và hận thù sang Lý Tồn. Ai lại muốn có như vậy cha đâu?

“Chúng kiến kẻ thù không đội trời chung bị gia đình và bạn bè xa lánh, cảm giác như thế nào?” Tư Đồ tàng hình đứng phía sau hải trưởng tàu và Lưu Ngọc Như.

Trưởng tàu nắm chặt tay Lưu Ngọc Như, cảm hận đáp: “Đều là lão tặc chuốc lấy.”

“Đúng vậy, gieo gió gặt bão. Dù hai người không trả thù lão thì đến cùng lão cũng phải trả giá toàn bộ thôi.”

Lưu Ngọc Như lau nước mắt, “Nhưng dù sao lão vẫn an nhàn mà sống cho tới bây giờ. Tiểu Đan thì mất sớm, còn tôi thì chịu tiếng oan đến lúc này, vậy mà lão như thế thì thật bất công quá. Đã thế thì cốt Tiểu Đan chìm sâu trong hang động đã nhiều năm, bao nhiêu chứng cứ cũng mục nát hết, không thể chính thức định tội tên súc sinh ấy được!”

“Ai nói không thể?” Tư Đồ mỉm cười, “Lão già Đại Lý Tử hiện tại rõ ràng đang ngồi trên đồng lúa kia kìa. Lão chính là mấu chốt của vụ án, đâu phải ai ra tay sát sanh cũng có thể mang về mặt đứng vững như Lý Tồn được. Hôm nay hai người xuất hiện khiến Lý Đại Cầu sợ hãi đến nỗi trúng gió tê liệt rồi, còn Đại Lý Tử thì...”

“Lão sao rồi?”

“Lão chịu không được áp lực, đi tự thú rồi. Tôi vốn còn định bảo hai người đến báo mộng phá lão một trận, nhưng giờ thì khỏi rồi.”

Dưới sự chủ động thú tội của Đại Lý Tử, vụ ám sát trưởng tàu dần được cảnh sát điều tra rõ ràng hết thảy.

Ngày hôm sau, ba người có liên quan đến vụ án mạng, ngoại trừ Lý Đại Cầu vẫn đang bị trúng gió, đều bị cảnh sát mang đi.

Nhưng thôn Tam Tính vẫn chưa thể lấy lại được nét an bình của nó, nhất là khu vực phía sau núi.

Nguyên nhân cũng bởi vì những cây nấm kì lạ kia mà một nhóm gồm những nhà địa chất và các chuyên gia về nấm đã chạy đến hang động Chân Ngôn để nghiên cứu.

Nhưng kỳ diệu chính là, những rặng nấm khổng lồ hiện ra trong mắt những con người ở đó đêm qua đã biến mất toàn bộ.

Và trong khi các chuyên gia cố gắng đào bới tìm kiếm thì... bọn họ chẳng tìm thấy được chút bào tử nào mà lại vô tình đào ra vô số xương người.

Các chuyên gia thực vật học thất vọng trở về. Họ đoán rằng những cây nấm ấy chỉ có thể sống được trong bóng tối, một khi ra ánh nắng mặt trời sẽ chết hết mà chẳng để lại cho họ chút bào tử nào cả.

Khi các chuyên gia rời đi thì những nhà nhân chủng học và các pháp y lại ập đến. Họ suy đoán rằng càng xuống một tầng đất thì niên đại của những khúc xương càng lớn. Và rồi các nhà khảo cổ học cũng xuất hiện.

Điều gây hứng thú cho các nhà khảo cổ học chính là bên cạnh những bộ xương lâu năm kia còn có các y phục cổ xưa kèm theo một lượng lớn đồ trang sức.

Trong khi các nhà khảo cổ học đang nghiên cứu xương cốt và di vật trong hang động thì Thành Chu của chúng ta đang bị mắc trong công ty.

Trở lại công ty, anh nhà giật mình biết rằng mình đã nghỉ làm nhiều ngày, vào công ty thấy đồng nghiệp cũng chẳng biết phải sao cho phải. Mà xui xẻo là khi anh còn đứng đó lúng ta lúng túng thì bị trưởng phòng đi ngang bắt gặp, sau đó liền bị gọi vào văn phòng “uống trà đàm đạo”.

Khi bị trưởng phòng hỏi rằng có bức xúc gì với công việc hiện tại hay không, Thành Chu ra sức lắc đầu, ra ý mình hết sức hài lòng với công việc bây giờ, không có bất kỳ suy nghĩ nào khác.

“Thành Chu, tôi biết cậu một mình nuôi con khó khăn. Tuy lương cơ bản của nhân viên kinh doanh ở công ty chúng ta không cao, nhưng tôi có thể nói rõ cho cậu biết rằng tiền lương trung bình của nhân viên bên chúng ta cũng không dưới tám nghìn tệ, vậy mà đến bây giờ tiền lương của cậu mỗi tháng mới chỉ có bốn, năm nghìn tệ. Tôi cảm thấy cậu nên tự hỏi một chút vì sao lương cậu lại chênh lệch so với người khác nhiều như vậy.”

Thành Chu cũng không hề kinh ngạc. Sự thật này hắn biết rõ từ lâu rồi, ngoại trừ số tiền thưởng vốn đã rất ít ỏi ra thì tiền lương hàng năm của hắn cũng thấp nhất công ty đấy.

Còn Lý Gia Thành mới tới công ty bao lâu? Vậy mà hiện tại tiền lương của gã đã vượt xa hắn. Không chỉ lương khởi điểm của gã đã cao hơn so với hắn mà đối phương còn công tác nhiều hơn hắn —— Dù bọn họ hay hợp tác với nhau cũng không có nghĩa là Lý Gia Thành sẽ chia sẻ công việc làm ăn của mình cho hắn.

Đúng rồi, hình như hôm nay không thấy Lý Gia Thành. Gã trai trẻ đó đang ra ngoài công tác hay vẫn là đang đi thu hồn thể nhỉ?

Trưởng phòng ho khan một tiếng, ra hiệu Thành Chu tập trung vào. *Anh lạy chú! Anh đây sếp chú đang nói chuyện với chú đó mà chú lo đi đâu vậy hả?*

Thành Chu thấy ánh mắt lên án của trưởng phòng mà cười xấu hổ.

“Hơn nữa tôi cảm thấy tinh thần làm việc gần đây của cậu lúc nào cũng sa sút, đã vậy còn phách cứ để đầu đầu chứ chẳng chú tâm vào làm việc. Như vậy là không được. Thành Chu, nếu cậu cảm thấy làm nhân viên kinh doanh áp lực quá thì có thể xin đổi lại ngành nghề thử xem. Công ty của chúng ta nhiều bộ phận lắm, thế nào cũng có bộ phận thích hợp với cậu thôi. Nếu như cậu muốn, tôi có thể giúp cậu dò la thử xem bộ phận nào đang cần tuyển người đấy.”

Đây là đang ngầm khích lệ hấn thoái ẩn giang hồ sao? Thành Chu có chút mờ mịt.

“Cậu chớ suy nghĩ lung tung! Tôi không có ý muốn đuổi việc cậu, mà là muốn cậu cân nhắc đổi ngành cho bớt áp lực, ví dụ như quản lý thị trường này, hậu cần này, hành chính này, hay là nhân sự này. Cậu có thể cân nhắc thử xem.”

“Trưởng phòng, em cảm ơn anh nhiều lắm. Em sẽ cẩn thận cân nhắc ạ.” Thành Chu cũng cảm giác đối phương thật lòng muốn hấn cân nhắc, bèn không khỏi cảm ơn từ tận đáy lòng.

Trưởng phòng thở dài, vỗ vỗ vai hấn rồi cho hấn cáo lui.

Thành Chu xoắn xuýt hơn nửa ngày trời, nhưng sau khi đi đổi tờ vé số độc đắc ra một triệu tệ tiền mặt ở ngân hàng rồi thì anh nhà chả còn biết “xoắn xuýt” là cái của nợ gì nữa!

Hấn cảm thấy cuộc đời sao thật tươi đẹp, bầu trời thật xanh, mọi người thật đáng yêu thiện lương, mà ngay cả... Ê ê, đó là ma hả? Cái con đang đứng giữa đường cho xe chạy xuyên qua xuyên lại đó là ma hả?

Tui không có thấy nha, không có thấy cái chi chi hết đâu nha!

Thành Chu nhìn không chớp mắt mà tự dối lòng, tự nhủ hấn phải đi đón con về nhà, sau đó lại trở về công ty làm việc cho đến khi tan tầm.

“Thành Chu!”

Thành Chu quay đầu lại bèn thấy ngay người quen, “Vương Phi, là cậu đấy à? Sao cậu lại đến đây?”

Vương Phi trong bộ Âu Phục tinh tươm tươi cười đến trước mặt Thành Chu, “Tớ đi gặp khách hàng ở gần đây, vừa đi ra thì bắt gặp cậu. Trùng hợp ghê, có muốn đi uống một chén không?”

“Ừây, không được rồi, tớ còn phải đi đón nhóc nhỏ nữa. Lần sau đi, lần sau tớ mời cậu nhé.”

“Đừng có mà bày đặt lần sau, giờ này cậu vẫn chưa tan nữa cơ mà? Như vậy đi, cậu đi đón thằng nhỏ trước, rồi sau khi cậu tan việc thì chúng ta tìm một chỗ ngồi một chút. Để thằng bạn này còn chút mặt mũi đi chứ cái tên này!”

“Được được được, vậy tối gặp nhau ở đâu?”

“Sáu giờ ba mươi, tầng cao nhất của nhà hàng Tây ở trung tâm nhé.”

“Ấy...”

“Tớ mời!”

“Ha ha, lại chẳng.”

=====

Lời chú Dịch: Cứ tưởng chương này là xong luôn rồi đấy, nhưng lại muốn trường tầu và Lưu Ngọc Như có cái kết viên mãn một tí, thế là viết viết một hồi cái nó ra một nùi. Thành ra quyển 5 sẽ kết thúc sau một chương nữa nhé ^

20. Bộ 5 - Chân Ngôn Động Truyền Thuyết - Chương 19

Trong khi Thành Chu vừa đi làm vừa cố gắng học đạo thuật và vẽ bùa thì chuyện ở hang động Chân Ngôn vẫn chưa chấm dứt.

Hiện tượng thiên văn kì lạ, động đất thất thường, âm hồn hiển linh, án giết người bốn mươi năm được phá giải, lòng đất chỉ chít những bộ xương khô và di vật cổ xưa... Tất cả những chuyện này khiến cho tiếng tăm hang động Chân Ngôn và thôn Tam Tính nổi như cồn.

Nhưng những sự kiện cùng tuôn trào một loạt trong cùng một thời gian như suối phun thể này lại khiến người ta nghĩ rằng đây chẳng qua chỉ là chiêu trò quảng cáo cho khu du lịch chứ không phải chuyện thật, cho nên người tin tưởng cũng không được nhiều lắm.

Cơ mà mặc kệ tin đồn như thế nào, cũng mặc kệ mọi người có tin vào câu chuyện ma quái ở hang động Chân Ngôn hay không, thì sự thật vẫn rành rành rằng từ một ngọn núi vô danh, ngọn núi có động Chân Ngôn đã trở thành ngọn núi nổi tiếng nhất Trung Quốc lúc này.

Về sau đài truyền hình Trung Quốc còn đặc biệt phái người thuật lại về hồ núi đầy xương người ở hang động ấy.

Các nhà khảo cổ trong chương trình hoài nghi rằng đây chính là một nơi để cúng tế. Bởi lẽ, các bộ xương bên trong hang đều không cùng niên đại, xưa nhất là một bộ thi cốt đã hai nghìn năm tuổi, còn gần nhất là một bộ tằm bốn mươi năm trở lại. Những thi thể này còn được bày bố theo quy luật: cứ một tầng đất là một thể kỷ.

Với cái tin hồ núi “vạn thi” đã trở nên quen thuộc trong mắt những người xem đài này, ngọn núi vô danh cũng dần được gọi là núi Chân Ngôn.

Bởi vì chuyện lần này khá ồn ào, cộng thêm tin tức về hồ núi “vạn thi”, chính quyền địa phương cũng chính thức đưa núi Chân Ngôn vào kế hoạch khai thác của năm sau.

Người dân thôn Tam Tính vốn đang lo lắng vụ việc của “cái cây hái ra tiền” phi pháp này bị đổ vỡ, nào ngờ phi pháp lại trở thành hợp pháp. Chẳng những động Chân Ngôn cùng hồ núi “vạn thi” được khai phá làm danh lam thắng cảnh mà những con đường thôn và đường núi khu vực gần đây cũng được tu sửa.

Lần này, thôn Tam Tính và các thôn lân cận xem như chính thức nghênh đón mùa xuân.

Trong khoảng thời gian ấy, Lý Bảo Thái bán hạ giá nhà cửa và ruộng đất rồi rời xa thôn Tam Tính vĩnh viễn.

Không lâu sau, gia đình Lý Đại Cầu cũng dọn đi.

Còn gia đình Đại Lý Tử thì tiếc nuối gia sản, cũng không được quyết đoán như hai gia đình kia nên đành chọn cách tiếp tục lưu lại trong thôn, tiếp tục chịu đựng những lời gièm pha của thiên hạ.

Lưu Tâm Mỹ được cứu, sau khi tỉnh lại liền tố cáo Vương Tân Đông.

Thêm vào đó, vì có người phụ nữ nhìn thấy Lưu Tâm Mỹ và Vương Tân Đông đi cùng nhau nên sự thật rằng Vương Tân Đông đã mang Lưu Tâm Mỹ tới động Chân Ngôn liền được chứng minh.

Vì có hai nhân chứng, Vương Tân Đông chẳng những bị vạch trần vì cố ý khai man với cảnh sát mà hành động giấu diếm của hắn cũng góp phần kiến bản thân hắn phải gánh thêm trách nhiệm truy tố tội cố ý giết người không thành.

Sự thật cũng phát triển như thế.

Lưu Tâm Mỹ vừa hận Vương Tân Đông tuyệt tình và phá hoại thanh danh của mình, lại vừa hận gia đình Vương khiến bà mình mất sớm nên cô bèn xin luật sư kiên quyết khởi tố.

Lên toà, Vương Tân Đông tỏ vẻ không phục, biện bạch nói mình lúc ấy chỉ do vô ý đẩy Lưu Tâm Mỹ, cũng không cố ý gây huy hiểm cho cô ấy.

Nhưng quan toà cho rằng Vương Tân Đông che giấu sự thật, không những không tìm cách cứu Lưu Tâm Mỹ mà lại ác ý lừa gạt cảnh sát và người nhà Lưu Tâm Mỹ, cấu thành tội cố ý giết người không thành, cuối cùng Thẩm Phán tuyên án Vương Tân Đông sẽ phải ngồi tù năm năm.

Vương Tân Đông không chấp nhận kết quả từ Thẩm Phán mà kháng án, nhưng cuối cùng vẫn bị bác bỏ.

Hắn hận Lưu Tâm Mỹ đến tột cùng, dù ngồi lao nhưng vẫn không ngừng kháng án...

Trước khi Vương Tân Đông lĩnh án, bốn người Lý Tồn đều đã bị kết án trước đó, thời gian cách nhau chỉ trong vòng một tuần lễ.

Mọi phán quyết diễn ra nhanh như vậy cũng bởi vì chuyện này ảnh hưởng quá lớn, quá nghiêm trọng, nếu không xử lý sớm thì sẽ gây ra sự phẫn nộ ở người dân. Thế nên ba bộ Công – Kiểm – Pháp của thành phố cùng chung sức hợp tác để xử lý vụ án này với tốc độ nhanh nhất.

Ngay trong buổi chiều ba người Lý Tồn bị tuyên án, không ít thôn dân thôn Tam Tính tự động đi rước thi cốt trưởng tàu về nhà.

Khi gia đình Trịnh vừa khiêng thi cốt trưởng tàu ra bên ngoài dưới ánh mặt trời thì thi cốt của ông liền hóa thành khói đen trước cặp mắt của bao người.

Vén mảnh vải phủ lên, mọi người phát hiện thi cốt trưởng tàu biến mất hoàn toàn trên tấm ván giường mà không để lại một vết tro tàn nào.

Cảnh tượng kì lạ này không chỉ khiến người dân kinh ngạc và sợ hãi mà còn khiến nhóm cảnh sát phải há mồm trợn mắt.

Cáng cứu thương vừa mới được mang ra lại bị khiêng trở về phòng pháp y, nhưng mặc cho các bác sĩ pháp y có kiểm tra khám xét như thế nào đi nữa thì họ cũng không thể nào phát hiện nguyên nhân thi cốt tự cháy như vậy được.

Và trong lúc họ vẫn chưa nhận ra, ngay vào lúc thi cốt trưởng tàu tự hỏa thiêu thì thi cốt của Lưu Ngọc Như được lưu giữ trong nhà hỏa táng cũng đồng thời tự bốc cháy, còn làm nhân viên trông nom ở đấy một phen tá hỏa tam tinh.

Nhưng cũng đáng đời thôi, bởi người nhân viên này vì trốn việc mà cho bừa bụi đất vào một hủ tro cốt rồi nói cho người nhà Lưu rằng họ hỏa thiêu nhầm giờ nên lúc này thi thể Lưu Ngọc Như đã được hỏa táng.

Gia đình Lưu giữ lại thi thể Lưu Ngọc Như vốn để tố cáo gia đình Vương, thế nhưng con trai của Lưu Ngọc Như thấy con gái mình đã tố cáo Vương Tân Đông rồi nên không muốn gây ồn ào thêm nữa. Nghe thấy thi thể mẹ mình bị hỏa táng nhầm giờ, ông Lưu cũng chỉ thuận tay nhận lấy hủ tro cốt của Lưu Ngọc Như rồi đặt vào tòa tháp tưởng niệm ở nhà hỏa thiêu.

Tư Đồ nói chuyện này với Thành Chu.

Thành Chu không rõ vì sao thi cốt hai người ấy lại biến mất hoàn toàn.

“Đây là một cái giá lớn.”

“ ... ”

“Vì anh Đan cùng chị Như đã lợi dụng sức mạnh của cậu và còn làm một số việc trái với quy tắc của hai thế giới. Tuy họ không hại người nhưng vẫn phải trả giá đắt, đó chính là thi cốt của họ phải tan biến hoàn toàn thành mây khói.”

“Thi cốt hoàn toàn tan thành mây khói thì sẽ ra sao?”

“Nếu không có thi cốt hoặc tro cốt thì dù người đời cúng bái như thế nào đi nữa, bọn họ vẫn thiếu đi một phần phúc lợi về sau. Hơn nữa nếu tu luyện tại dương thế thì những hồn ma không còn thi cốt vẫn luôn yếu hơn những hồn ma vẫn còn thi cốt.”

Bất quá trưởng tàu hoàn toàn không quan tâm đến việc này, ông mong đến địa phủ rồi cùng Lưu Ngọc Như nhanh chóng đầu thai cùng nhau. Họ còn khẩn cầu Thành Chu giúp họ đầu thai đến cùng một thế giới, cùng một giống loài, thời gian sinh ra cũng đừng cách nhau quá mười năm.

Thành Chu gãi gãi đầu, len lén nhìn con, cuối cùng nói với trưởng tàu rằng hắn sẽ thử nhưng không dám chắc. Hắn còn có bé con Nguyên Nguyên chưa có giải quyết xong đây này. Ừ, hắn ấy, hắn hạ quyết tâm sau khi trở về sẽ bắt đầu học đạo thuật và bùa chú cho nghiêm túc cho mà xem.

Sau khi câu chuyện âm hồn ở hang động Chân Ngôn hiển linh qua đi nửa tháng, vào một ngày hoàng đạo, tro cốt Lưu Ngọc Như được hai nhà Lưu, Trịnh cùng nhau rước về thôn Tam Tính.

Bên cạnh đó, Trịnh Đan Thanh tự mình báo mộng chỉ đích danh đại sư Thành, mời ngài ấy đến đây chủ trì lễ minh hôn giữa Trịnh Đan Thanh và Lưu Ngọc Như.

Sau khi nhận ra đại sư Thành chính là du khách được cứu ra từ hang động ngày ấy, tất cả những người dân thôn bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Bảo sao hôm ấy hang động lại rung chuyển dữ dội đến như vậy, bảo sao linh hồn trưởng tàu luôn say ngủ suốt bốn mươi năm lại đột nhiên xuất hiện trước mặt bao người, bảo sao cháu gái của Lưu Ngọc Như lại được cứu, bảo sao những cây nấm phát sáng kia lại biến mất đột ngột, bảo sao những bộ thi cốt vô danh mà họ chưa từng thấy lại lộ diện...

Thì ra hết thảy đều có liên quan đến vị đại sư Thành này!

Đây mới thực sự là đại sư đấy.

Ngài không ra tay thì thôi, chứ một khi ra tay là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu!

Với những chuỗi mắc xích kì bí này, tất cả người dân thôn Tam Tính bất kể già trẻ đều cung kính đại sư Thành một cách dị thường. Dù đại sư Thành nói cái gì thì bọn họ cũng đều coi như thánh chỉ mà răm rắp làm theo.

Trông vẻ mặt Thành Chu rất nghiêm túc và trang trọng, nhưng lòng hẩn thật ra đang rối tung như kiến bò trên lửa.

Hẩn làm chủ sự minh hôn cái búa ấy!

Có biết hẩn xin nghỉ phép ở công ty bây giờ khó đến cỡ nào không hả?

Có biết cấp trên với trưởng phòng ý kiến với hẩn nhiều thế nào không hả?

Thành Chu thiết tình cảm thấy công việc của mình sắp từ bỏ mình ra đi rồi.

“Anh lo lắng cái gì? Hà Sinh đã dạy anh phải làm như thế nào rồi mà?” Hồng Diệp gặm giò heo của người dân cúng cho, đến nỗi mặt mày cu cậu toàn mỡ là mỡ.

“Nhưng đó chẳng qua là làm chữa cháy thôi...”

“Yên tâm, làm tùm lum cũng được. Những tên chủ trì minh hôn hát hò nhảy múa đủ màn chẳng qua chỉ để lừa gạt người sống, tiến hành cầu kì đủ bước như vậy cũng chỉ khiến cho nó như có chuyện ấy thật thôi. Thật ra chỉ cần người chủ hôn có thể mời cô dâu chú rể đến để họ đồng ý kết hôn là được rồi chứ không cần đến những màn này đâu.”

“Cơ mà Tư Đồ nói... phải làm cho càng ma quái càng phức tạp càng tốt. Như vậy mới có thể kiếm được nhiều tiền.” Lương tâm Thành Chu có chút bất an.

“Vậy thì anh cứ làm theo lời ông đi chứ sao.”

“Cơ mà ... Cơ mà mấy con ma đến xem đám cưới kia là từ đâu xuất hiện vậy hả?!” Thành Chu rốt cục cũng bùng cháy.

“Ừầy, có gì đâu mà sợ không biết nữa.”

Thành Chu khóc không ra nước mắt... Tại sao mình hôn phải tiến hành lúc nửa đêm vậy hả? Đã thế tại sao lại không chịu tổ chức ở đền thờ mà tới chút nữa hẩn còn phải dẫn đầu hai nhà kiêng tro cốt vô nghĩa địa rồi còn lượn một vòng trên núi mới được vậy? Đây là tại sao? Tại sao?

Nhìn ngoài cửa càng ngày càng nhiều âm hồn quỷ quái, hẩn có được quyền nổi da gà đầy mình không đây?

Thành Chu cố gắng làm ra dáng đại sư, mắt nhìn hủ tro cốt của Lưu Ngọc Như.

Lưu Ngọc Như với gương mặt nhuốm đầy sương đen hất tung từng nắm tro của mình vào không trung khiến tro rơi đầy đất.

Người dân đến xem lễ giạt mình kinh hãi.

Thành Chu thở dài với ông Lưu rồi chỉ tro tàn trên mặt đất mà nói: “Đó không phải tro cốt của mẹ ông. Thi cốt mẹ ông cũng như Trịnh Đan Thanh đã một lần nữa trở về Thiên Địa rồi.”

Ông Lưu căn bản không tin. Ông ta cảm thấy đây hết thảy chỉ là một trò khôi hài. Nếu như không phải Thành Chu cứu con gái ông thì ông sẽ chẳng bao giờ đồng ý mấy cái trò minh hôn vớ vẩn này đâu.

“Đây chỉ là bụi đất bình thường mà thôi. Nếu như ông không tin thì cứ mang đi xét nghiệm.” Cũng may nhân viên công tác không thiếu đạo đức đến nỗi lấy tro cốt người khác mà giả mạo.

Người dân thôn Tam Tính đã tận mắt thấy thi cốt Trịnh Đan Thanh hóa thành khói đen nên khi nghe Thành Chu nói như vậy bèn tin ngay tấp lự. Cả đám người nhao nhao bảo ông Lưu mang tro trên mặt đất đi xét nghiệm đi.

“Thế nhưng nếu không có thi cốt thì làm sao cử hành minh hôn được?” Ông lão Trịnh Sơn Thanh lo lắng hỏi.

“Dùng cái này.” Thành Chu lẩm nhẩm trong miệng, niết hai ngón tay rồi giả vờ giả vịt chỉ tay còn lại xuống đất.

Trưởng tàu và Lưu Ngọc Như đã chuẩn bị sẵn từ trước, trông thấy tín hiệu liền lập tức hành động.

Và thế là, khi giọng đọc chú của Thành Chu từ từ nhỏ dần, trên mặt đất đèn thờ ba họ liền xuất hiện hai bộ quần áo nguyên vẹn.

Một bộ là đồng phục cũ của trưởng tàu ngày trước, còn một bộ là váy liền áo màu trắng thịnh hành nhất thời ấy.

Ông lão Trịnh Sơn Thanh thấy bộ đồng phục trưởng tàu hiện ra bèn kinh ngạc kêu lên... Đây là bộ đồng phục duy nhất của anh trai mà lão có, vốn luôn được lão cất tận dưới đáy rương mà. Vì sao nó lại có thể xuất hiện ở chỗ này?

Nghe lão hỏi vậy, dân thôn cùng nhìn đại sư Thành Chu với ánh mắt sùng bái — Đây chính là thuật “ngũ quỷ bàn vật” danh chấn thiên hạ đây mà! (*di chuyển đồ vật bằng phép thuật)

Thành Chu cố mím môi cho ra dáng nghiêm túc dưới những ánh mắt lấp lánh kia.

Trưởng tàu nhận ra bộ váy trên mặt đất kia bèn kinh ngạc mà nhìn sang Lưu Ngọc Như.

Lưu Ngọc Như then thùng cười với ông. Đây là bộ váy mà ông đi làm mua tặng bà, bà vẫn luôn giữ gìn nó như báu vật.

Trưởng tàu nắm chặt lấy tay bà.

Vì đã có hai bộ quần áo thay thế thi cốt, minh hôn có thể tiến hành thuận lợi.

Tuy nói phải đi ra nghĩa địa và đằng sau ngoại trừ đoàn người còn có một đám hồn ma đu theo, nhưng cũng may Thành Chu có con và Tư Đồ hộ tống. Trên đường đi tuy có gặp chút rắc rối, nhưng hẳn vẫn thuận lợi làm đúng theo trình tự minh hôn.

Hai bộ quần áo được mai táng chung trong một quan tài gỗ nhỏ. Một phần khép lại, đôi uyên ương xấu số cuối cùng cũng được chôn cùng một huyệt.

Những thôn dân Tam Tính tựa như đã hoàn thành một chuyện vô cùng trọng đại. Họ cùng nhau thở phào nhẹ nhàng.

Hồng Diệp đưa mắt nhìn những người kia mà cười nhạo: “Bọn họ chỉ sợ trưởng tàu và Lưu Ngọc Như trả thù nên mới chịu tiến hành minh hôn tích cực như vậy thôi.”

“Ừầy, sự tình rành rành ra đó rồi, không cần phải nói ra.” Lần này đến phiên Thành Chu dạy hư cậu cu con.

“Bọn họ trả anh thù lao bao nhiêu?”

“Tám ngàn.”

“Ít vậy?”

“Tư Đồ nói giá này coi như không tệ rồi.”

Mọi người dần tản về sau khi lễ minh hôn kết thúc. Trịnh Sơn Thanh khách khí mời Thành Chu một chén rượu nhưng Thành Chu chỉ từ chối nhã nhặn.

“Phù... Cuối cùng cũng kết thúc rồi.” Thành Chu duỗi lưng một cái, ngược mặt thở dài vào bầu trời đêm u tối.

“Ai nói vậy?” Hồng Diệp cười lạnh.

Thành Chu run rẩy, cúi đầu nói với thằng nhỏ một cách đáng thương: “Con à, đêm hôm khuya khoắt, con đừng có dọa ba nữa.”

Hồng Diệp cười gian, “Hà Sinh đã nói cho tôi biết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Anh ấy nói... Ngày đó ở lầu ba bệnh viện gần nhà ga Trì Châu, anh từng mộng du đi vào kiểm tra phòng bệnh, nhưng lúc ấy anh ấy không hề phát hiện ra chuyện này. Hơn nữa, nếu như về sau Lưu Ngọc Như và trưởng tàu không nhắc đến việc này, anh ấy thậm chí còn không biết anh đã đi vào phòng bệnh kia nữa.”

“Việc này nói lên điều gì?”

“Nó nói rằng kẻ đã khiến anh mộng du khá cao tay. Gã ta chẳng những biết rõ uy thế rồi hồn khỏi xác của anh mà còn biết anh luôn mang theo linh bài của Hà Sinh và Tư Đồ. Thế nên người nọ đã sớm tìm ra cách cắt đứt liên hệ giữa ngoại giới và linh bài, hoặc là tạo ra ảo giác, khiến cho Hà Sinh bên trong linh bài không thể nhận ra cảm giác khác lạ được.”

“Ý nhóc mày nói là...”

“Người kia có lẽ đã động tay lên người anh trong khoảng thời gian anh ở trong phòng bệnh khiến cho anh không thể nào rời hồn khỏi xác, cũng chính là làm mất đi phương thức tự vệ quan trọng nhất của anh.”

Thành Chu nghe vậy liền nhú chặt mày, “Kẻ kia là ai? Vì sao gã ta lại muốn hại ba? Với cả gã làm thế nào mà có thể phá giải được ba?”

Hồng Diệp không trả lời câu hỏi của Thành Chu ngay. Nhóc con suy nghĩ một lúc rồi chợt ngẩng đầu mỉm cười vô cùng đáng yêu với Thành Chu: “Ba ơi, cuối tuần này chúng ta đi gặp bà nội được không?”

Hoàn quyển 5

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-tieu-quy-dai-he-liet-bo-5-chan-ngon-dong-truyen-thuyet>